MILDRED DAVIS

Dragoste fără limite

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

Fusese o greșeală teribilă; Amy își dădu seama de acest lucru în clipa în care văzu figura lui Vic: aspră și plină de mânie. Un fior i se strecură pe spate și degetele începură să-i tremure. Nu părea deloc bărbatul pe care și-l amintea. Oare acesta era Vic, acest străin cu barba crescută de trei zile, cu pantaloni plini de praf și vechi? Figura lui era mai dură, corpul mult mai musculos decât își amintea.

I se părea ciudat să se afle în mijlocul acestor oameni care poartă îmbrăcăminte ciudată, turbane și văluri. Să fie un coșmar? O halucinație sau o iluzie optică? Închise ochii o clipă, în fața acestei lumi străine și a acestui bărbat ciudat. Când îi deschise din nou, el stătea în fața ei, tăcut ca o stâncă, cu picioarele depărtate și mâinile în buzunare, părând încă mânios. Amy se simți ametită și copleșită, totul învârtindu-se în jurul ei în cercuri.

Nu era de mirare că se simțea rău! Nu dormise într-un pat de peste treizeci de ore și era epuizată. În ultimele nopți nu dormise aproape deloc, ținută trează de nerăbdarea de a-l vedea. Respirând adânc, se aplecă spre valiză. Părul îi căzu pe față, împiedicând-o să mai vadă ceva, iar pentru o clipă își dori să se poată ascunde cu totul sub o cortină de păr negru. Se ridică, aruncându-și părul pe spate cu o mișcare mândră. Abia atunci Vic făcu un pas spre ea, o prinse de braț și o strânse aproape de el atât de brusc, încât aproape își pierdu echilibrul și scăpă valizele din mâini.

– Cum naiba ți-a intrat în capul tău prostuț ideea de a-mi face această farsă?

Vocea lui era la fel de dură ca privirea, dar ghicea în ea ceva ce nu putea identifica. Strânsoarea lui puternică era dureroasă. Privi în altă parte, simțind din nou amețeala. În fața ochilor ei, aeroportul devenise un carusel de lumini și culori.

Farsă? Nu, venirea în Africa nu fusese o farsă pentru ea. Îi fusese atât de dor de el după ce plecase spre Kenia! Dorise să fie cu el și, urmând impulsul de moment, își făcuse bagajele și rezervase un bilet de avion. Tot timpul cât se pregătise de plecare, nu se gândise decât la lucruri pozitive. Vic va fi bucuros s-o vadă. Îi lipsise la fel de mult. Va fi minunat să fie din nou împreună, pentru că-l iubea.

Dar acest bărbat care stătea în fața ei nici măcar nu semăna cu Vic, nu cu acel Vic pe care-l cunoscuse, mereu proaspăt bărbierit și cu haine impecabile. Nu-l văzuse niciodată în blugi roși și vechi, cu o cămașă cu mânecile suflecate. Nu văzuse niciodată acești ochi verzi atât de furioși.

– Nu te-ai gândit că s-ar putea să nu primesc telegrama de la tine? Pentru informarea ta, uneori sunt plecat zile întregi. Am primit telegrama abia azi-dimineață, când m-am întors dintr-un safari. Aproape m-am sinucis încercând să ajung aici. Dar dacă n-aș fi reușit? Ce-ai fi făcut aici, singură?

Amy înghiți în sec. Se simțea copleșită de tristețe și de oboseală, dorindu-și deodată foarte mult să fie acasă, în apartamentul ei din New Jersey, să nu fi venit. Își umezi buzele uscate, forțându-se să vorbească:

– Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău. Nu m-am gândit.

Ochii lui o fixară din nou.

– Asta e problema cu tine: nu gândești! Impulsivitatea o să-ți facă mari probleme într-o zi! Aproape s-a întâmplat de această dată.

Îl luă valiza și plecă, fără un alt cuvânt.

Amy îl urmă încet. Avea dreptate, era impulsivă. I se întâmplau mereu tot felul de lucruri din această cauză. Dădea drumul la apă în

cadă, apoi se gândea la altceva, pleca de acasă și când se întorcea găsea casa pe jumătate inundată. Clipi des în fața luminii puternice, apoi își scoase ochelarii de soare din poșetă.

Nu văzuse niciodată un Land Rover de aproape, iar de mers cu unul, nici atât. Era o mașină ciudată pentru Vic, iar ea era încă o dată conștientă de contrast. Acasă, el avea o mașină sport, foarte confortabilă. Clătină din cap, încercând să-și facă ordine în idei, dar confuzia ei se accentuă în clipa în care pătrunseră în traficul extrem de aglomerat al orașului. Cu mâinile puternice încleștate de volan, bărbatul de lângă ea conducea mașina printr-un labirint de intersecții și străzi, evitând vehicule care păreau să vină din toate părțile. Oare înnebunise ea? Vedea cumva dublu? Câteva clipe mai încolo își dădu seama care era problema; se circula pe partea stângă, nu pe cea dreaptă. Poate că nu era chiar fără speranță.

Tăcuți, părăsiră Nairobi și porniră pe o șosea îngustă printre dealuri și câmpuri înverzite. Înghițind cu greu, Amy aruncă o privire spre profilul familiar. Era același: bărbia pătrată, poate un pic mai colțuroasă acum, nasul drept, fruntea înaltă acoperită de șuvițe de păr negru. Și totuși, era o diferență. Faptul că era nebărbierit era una dintre ciudățenii, dar tânăra descoperi că-i place, într-un fel. Părea mai dur, mai masculin, mai puțin sofisticat. Dar și mult mai străin.

Bărbatul privea drept înainte prin ochelarii întunecați care îi ascundeau expresia și nu spusese nici un cuvânt de când plecaseră de la aeroport. Ținuta lui trăda o tensiune, ascunsă dar perceptibilă, care o făcea să se simtă nesigură. Oare la ce se gândea? Oh, Doamne, n-ar fi trebuit să vină! El n-o voia aici. Cu cât tăcerea se prelungea, cu atât se simțea mai mică și mai nesigură pe ea.

Nu se gândise niciodată că va ajunge în Africa, până când nu-i venise ideea că n-avea nici un motiv să n-o facă. Pentru că era educatoare, avea un concediu destul de lung. Avea destui bani, iar Vic era aici. Așa că, de ce să nu vină?

Ei bine, tocmai aflase de ce n-ar fi fost bine, nu-i așa? Ceea ce făcuse, îl obligase pe Vic să ajungă în situația de a avea grijă de o femeie nedorită: ea.

Brusc, el întoarse capul spre ea, privind-o lung, înainte să se concentreze din nou la drum.

– Ești obosită?

– Da.

– Nu mai e mult, spuse el calm. Vezi acele tufișuri din stânga? Sunt arbori de ceai.

– E foarte frumos, răspunse ea.

Chiar era frumos, verde și proaspăt, cu arbuști din loc în loc. Îi arătă apoi alte lucruri: bananieri, ananași. Pământul din apropierea drumului era roșcat. Ce ciudat, își spuse ea, pământul e roșu. Ochii ei erau obosiți, iar pentru o clipă se închiseră, fără voia ei.

– Aici este Nyeri, anunță el la un moment dat. Sunt aproape acasă.

Nyeri era un oraș mic, cu magazine micuțe și străzi pline de oameni– femei africane, cărând bagaje foarte mari în spate, indience în sari, copii mici în haine rupte și murdare.

– Aici îmi pun scrisorile la poștă și îmi fac cumpărăturile.

Mânia lui părea să se mai fi diminuat, iar Amy era recunoscătoare.

Șoseaua luase sfârșit, iar acum mergeau pe un drum cu nisip roșcat, plin de denivelări. Douăzeci de minute mai târziu, intrară în sat. Pentru Amy, era ca un documentar de televiziune– colibe mici, rotunde, cu acoperișuri din paie, câteva clădiri de ciment, drumuri murdare și foarte mulți oameni. Copiii țipau și râdeau, sărind în spatele mașinii pe măsură ce se târau încet pe drum. Femei în vârstă, cu capete rase, îi priveau din fața caselor. Purtau bucăți de pânză viu colorate, portocalii sau albastre, aruncate pe un umăr și apoi înnodate în jurul taliei. Lobii urechilor lor erau alungiți sub povara cercerilor grei, părându-i tinerei femei ca venind din altă lume. Erau și femei mai tinere, care purtau rochii înflorate, fuste largi și basmale.

În scrisorile lui, Vic nu descrisese prea mult locul în care trăia, iar ei îi fusese greu să-și facă o imagine despre el. Acum că era aici, în acest sat african, realitatea a ceea ce făcuse părea s-o copleșească. Gâtul i se strânse și se simți mai speriată decât fusese vreodată. Cum putuse să facă un asemenea lucru? De ce nu se gândise mai mult?

Vic se opri în fața unei case mari, ascunse parțial de vegetația luxuriantă. Nu semăna deloc cu celelalte case din sat.

– Castelul meu, spuse el ironic. A fost casa unui colonist. Cândva arăta destul de bine.

Copiii înconjuraseră mașina și se uitau la Amy prin geam, foarte aproape. Unii dintre ei strigau și râdeau:

– Jambo! Jambo! Jambo, memsahib!

Nedumerită, îl privi și el râse.

– Sunt doar prietenoși, spuse el. Spun bună ziua. Răspunde-le la fel, jambo.

Lui Amy îi ea cald, nu se simțea foarte bine și nu-și dorea decât să intre mai repede în casă. Cu toate acestea, știa că el nu va intra înăuntru până când nu va răspunde la salut.

– Jambo, le spuse ea copiilor, iar ei începură să râdă.

Tânăra se îmbujoră și-și mușcă buzele.

– Foarte bine, dădu Vic din cap.

Figura lui era lipsită de expresie și nu mai râdea. Sări din mașină și le spuse ceva copiilor, care râseră mai puternic. Se dădură câțiva pași înapoi ca s-o lase pe Amy să coboare din mașină. Ea era sigură că râdeau cu toții de ea, iar furia începu s-o copleșească. Acasă se înțelegea foarte bine cu copiii, știa cum să se poarte cu ei, deoarece aceasta era meseria ei. Aici era nelalocul ei și nu știa nici un cuvânt în această limbă. Totul era diferit și ea era o străină.

Casa era răcoroasă și întunecată. Camera în care intraseră era mare, cu un șemineu enorm, dar era foarte puțină mobilă: câteva scaune vechi, o masă și o bibliotecă. Podeaua tocită de lemn trosnea sub picioarele lor.

La capătul celălalt al camerei se deschise o ușă și intră un african.

– Jambo, bwana, jambo, memsahib! spuse el.

Vic îl prezentă pe bărbat, cu numele Kariuki.

– El are grijă de mine. Gătește, spală, face curățenie… Mai mult decât atât, e un mare învățător.

– Învățător? se miră ea.

El dădu din cap.

– Afaceri locale, obiceiuri, limbă – tot ce trebuie.

– Înțeleg.

Amy zâmbi spre Kariuki. Era scund, subțire și avea o figură deschisă, prietenoasă.

– Kariuki va deveni tată pentru prima oară, continuă Vic. Soția lui trebuie să nască în curând.

După ce-i spuse bărbatului ceva în limba lui, Vic o luă de braț și o conduse printr-un hol întunecat.

– Aceasta este camera ta.

Era o cameră întunecată, cu ferestre mici, la fel ca restul casei, dar avea și un șemineu. Înăuntru era un pat, cu salteaua acoperită cu un sac de dormit. Mai era o masă, un scaun cu spătar și un dulap mic, cu câteva sertare.

– Îmi pare rău că n-am ceva mai bun să-ți ofer, dar aceasta este situația. Am adus numai lucruri foarte necesare când am ajuns aici. Nu dispunem de prea multe fonduri. Oricum, această mobilă este dotarea standard oferită de Ministerul Muncii.

– E bine, murmură ea. Îmi pare rău că ți-am provocat necazuri. A fost o prostie din partea mea. Eu…

Îi întoarse spatele, simțindu-se în pragul lacrimilor.

– O să vorbim despre asta mai târziu. De ce nu te odihnești puțin? Sau fă o baie. Cina va fi gata cam într-o oră, spuse Vic, părând aproape normal.

Amy dădu din cap.

– Bine.

– Baia este peste drum de camera ta. Este apă caldă, a încălzit Kariuki. Poate vrei să te speli.

Baia părea veche de când lumea. Cada de email părea bătută cu ciocanul și probabil că și fusese. Tânăra îi aruncă o privire neîncrezătoare.

Vic rămăsese în prag și o privea.

– E veche, dar e curată, așa că n-o mai privi de parcă ți-ar fi teamă să nu iei cine știe ce boală îngrozitoare.

– Sunt vaccinată.

Pe buzele lui se desenă un zâmbet slab.

– Nu e foarte multă apă caldă, așa că folosește doar cât îți trebuie.

O lăsă singură, iar ea privi din nou în jur. Era și săpun, avea și prosop – tot ce-i trebuia. Se întoarse în cameră și deschise valiza, întrebându-se ce să îmbrace. În valiză nu erau decât buze de mătase, fuste înflorate și rochii elegante. Într-un asemenea loc? În nici un caz. Lui Vic îi plăceau în general ținutele ei feminine, dar n-avea de unde să știe ce-i va plăcea acum. Sau dacă îi păsa în vreun fel de ceea ce purta ea. Va trebui să se limiteze la un tricou și o pereche de blugi.

Cu hainele pe braț și gentuța de cosmetice în mână, se îndreptă spre baie. Nu-i luă prea mult să se spele în puțina apă pe care și-o permisese. Se îmbrăcă repede, apoi își perie părul și se dădu cu cremă. În oglinda crăpată de deasupra chiuvetei își văzu fața, palidă și trasă și ochii, prea mari și prea întunecați. Părul ei era închis la culoare, ca și ochii. La ce altceva s-ar fi așteptat, având bunici italieni? Părul îl avea lung, mătăsos și des, foarte greu, depășindu-i umerii. Era drept, foarte drept, fără nici o urmă de buclă sau de șuviță rebelă. Și-l dădu pe spate, oftând. Știa că arată bine, dar nu era nimic spectaculos nici în corpul ei. Își dorise întotdeauna o trăsătură deosebită, care să atragă atenția, care să-i facă pe bărbați să întoarcă privirea după ea, dar nu era sigură care ar fi fost această trăsătură. Un bust mai voluptuos? Păr roșcat? Oh, Doamne, nu, în nici un caz!

Dar Vic îi spusese odată că este frumoasă, iar ea își amintea foarte bine acel moment. Repede, își adună hainele și se întoarse în camera ei, încercând să nu se gândească la ironia acestor întâmplări. Se întinse în pat și închise ochii. Figura lui Vic plutea în fața ochilor ei, dar nu era acest Vic, nebărbierit și cu ochi mânioși, ci vechiul Vic, mereu cu zâmbetul pe buze și cu tandrețe în priviri când se uita la ea. Își amintea, chiar îi răsuna în urechi tonul vocii lui în acea seară în care îi spusese că e frumoasă. Avea o voce joasă, caldă și plină de emoție.

O luase la cină în New York, apoi fuseseră la teatru. Restaurantul fusese pe terasa unei clădiri imense, unde se simțea stăpâna lumii și de unde putea să privească luminile orașului, strălucind ca niște bijuterii în noapte. Se simțea minunat, mai vie ca niciodată și strălucind ca un brad de Crăciun. Întotdeauna i se întâmpla acest lucru în preajma lui Vic. Nu-l cunoștea decât de câteva luni, dar se simțeau foarte bine împreună. Bărbatul cheltuia o avere cu ieșirile lor în oraș, dar știa că are de unde. Avea mulți bani și acest lucru era vizibil din modul în care se îmbrăca, după mașinile pe care le conducea și după apartamentul din Manhattan, plin de mobilă de lux.

În acea seară o condusese acasă, iar ea îl invitase să bea o cafea înainte de plecare. În bucătărie, vorbiseră despre piesa de teatru, iar Amy făcuse o glumă, nu-și mai amintea ce spusese, dar el fusese foarte amuzat și râsese tare. Apoi devenise brusc serios, îi luase fața în mâini și-i spusese cu tandrețe:

– Amy, oh, Amy, ești frumoasă!

Apoi o sărutase– încet, cu blândețe. Era un sărut care spunea mai mult decât o mie de cuvinte. Era o clipă magică, în care Amy realizase care e adevărul: era îndrăgostită de el. Era mai mult decât o simplă aventură, era ceva adânc, real și special.

– Ești frumoasă, șoptise el din nou. Totul e frumos la tine, înăuntru și în exterior.

Fără să știe de ce, ea era sigură că voia să-i spună de fapt că o iubește. Stând în brațele lui, se simțise copleșită de dragoste și de fericire. Voia să rămână așa pentru totdeauna.

– Nu vreau să plec, șoptise el cu vocea răgușită, strângând-o mai tare în brațe, în timp ce ea simțea că inima începe să-i bată mai tare. Dar o să plec, adăugase el cu voce blândă.

Gâtul ei se uscase și înghițea cu greutate. Întreaga ei ființă tânjea după el, avea nevoie de el, fără să-i pese dacă era bine sau rău, sau dacă va regreta apoi.

El se îndepărtase ușor de ea, privind-o apoi cu ochi întunecați și gravi.

– Știi de ce, nu Amy? Curând voi pleca în Africa.

Amy stătea întinsă pe pat, dorindu-și să poată alunga aceste amintiri. Se simțea obosită și nu se putea odihni deloc.

Vic fusese acceptat în rândul „Voluntarilor pentru Pace“ curând după ce o cunoscuse pe Amy. Era un lucru de necrezut pentru el. Amy crezuse întotdeauna că „Voluntari pentru Pace“ era o organizație potrivită pentru liceeni idealiști, nu pentru oameni ca Victor Hoyt. El avea treizeci și patru de ani și avea o firmă de construcții pe care o întemeiase de unul singur. Câștiga o mulțime de bani și avea succes în aproape orice își punea în gând să facă. De ce voise oare să se alăture acestei organizații de voluntari și să trăiască aproape la limita supraviețuirii într-una dintre zonele cele mai sărace ale globului? Tocmai el, care iubea mâncarea bună, hainele elegante și luxul oferit de mulți bani?

– Sunt plictisit, îi spusese el. Foarte plictisit. Afacerea pe care o conduc nu mai este de mult o provocare. Pot să mă extind în altă zonă, dar ar fi același lucru. Am nevoie de un alt scop în viață și nu știu care este acesta, ridicase el din umeri, făcând un gest spre apartamentul luxos. Orice ar fi, știu că nu este asta. Nu înseamnă nimic pentru mine, acum că am totul la dispoziție.

Curând după această discuție, își vânduse casa, mașina și se mutase în Africa.

Amy se simțise îngrozitor. Nu-i spusese că o iubește, nu-i făcuse nici o promisiune. Nu-i ceruse să-l aștepte sau să i se alăture, orice ar fi demonstrat interesul lui în această relație. Oare se înșelase? I să păruse că vede dragoste acolo unde nu era nimic?

Cel mai rău era că nu era sigură de nimic. Îi scrisese, iar el îi răspunsese la scrisori, dar nu-i spusese ce voia să audă-ceva personal, ceva despre sentimentele lui pentru ea. Îi vorbise despre munca lui și despre viața lui în general, dar fără prea multe detalii. Era vorba despre o lume pe care n-o împărțea cu ea, iar fiecare scrisoare o făcea să se simtă mai departe de el, mai disperată.

Iar acum era aici, în casa lui din Africa, într-un sat murdar și plin de oameni îmbrăcați ciudat. Era aici, iar el era mânios, n-o voia lângă el. Vic părea un străin, un bărbat pe care nu-l recunoștea. Dar nu putea fi așa… nu putea…

Auzi un ciocănit la ușă și se ridică să deschidă. Era Vic, îmbrăcat la fel, în blugi și tricou, dar aceștia erau curați. Se și bărbierise.

– Kariuki a pregătit cina, spuse el. Dormeai?

Ea clătină din cap.

– Nu, sunt prea agitată.

– O să dureze câteva zile până când o să-ți revii în întregime.

Pe masă era un castron cu tocană: carne, fasole, mazăre și morcovi. Amy se întrebă ce fel de carne era în tocană și în minte îi veniră mai multe posibilități înspăimântătoare. Nu întreba, își spuse în gând, doar mănâncă. Nu gusta, mestecă și înghite.

Ochii cenușii ai lui Vic o urmăreau cu atenție.

– Nu mai arăta atât de suspicioasă. E tocană de miel, nimic mai exotic decât atât.

Miel. Însemna că era un preparat din carne de oaie, departe de ceea ce se gândise ea. Nu mai mâncase până acum, dar era bun. Fără să vrea, își aminti de mesele pe care le luaseră la New York – cât de diferită era această cină! Nu că asta ar fi contat prea mult, nu-i păsa decât că era cu Vic, că-i putea vedea ochii și auzi râsul. Era tot ce-și dorise, dar nu în acest fel se așteptase să fie revederea.

Vic vorbi foarte puțin în timpul mesei, iar atmosfera se umplu încetul cu încetul cu o stare de stânjeneală pe care Amy n-avea puterea s-o împrăștie. Cuvintele ei cădeau ca niște pietre în tăcerea ciudată, iar aparenta lui detașare o împiedica să-i vorbească fără rețineri, cum făcea de obicei. Nu putea să-i spună cuvintele pe care voia să i le spună și pe care le-ar fi rostit cu ușurință acasă.

Kariuki strânse masa și se întoarse din bucătărie cu două lămpi pe care le puse lângă șemineu. Era abia ora șase, dar deja începuse să se întunece. Se făcuse răcoare. Vic se ridică din scaun și se apropie de șemineu, aprinzând lemnele care fuseseră deja puse acolo.

– Simte-te ca acasă, spuse el, arătând spre unul dintre fotoliile de lângă foc. Sunt cărți acolo, dacă vrei să citești. Cititul este singura distracție pe care pot să ți-o ofer. Altceva nu există, încheie el, luând o carte de pe raft.

Amy citi titlurile de pe coperțile cărților: erau cărți despre săpatul șanțurilor și al sistemelor de canalizare, despre dezvoltarea economică și socială și o largă varietate de cărți de non-ficțiune. Spre capătul raftului erau romane și câteva cărți pentru învățarea limbii locale. Luă una dintre cărțile pentru învățarea limbii swahili și începu s-o răsfoiască. „Bună ziua!" se spunea Jambo, cuvânt pe care-l folosise deja. „Ce mai faci?" se spunea Haribari?

Oare ar fi chiar atât de greu de învățat? Dar la ce i-ar putea folosi? O să fie într-un avion spre New York în câteva zile. Se înfioră brusc și se mută mai aproape de foc. Vic ridică privirea din cartea de pe genunchi.

– Vrei o cafea?

– Oh, da, te rog, tresări ea. O s-o fac eu.

– Bine. Poți să iei lampa aceasta. Cafeaua și zahărul sunt în dulap, iar laptele îl găsești în frigider.

– Ai frigider? Credeam că nu este electricitate în această casă.

– Nici nu este, zâmbi el, dar frigiderul funcționează cu kerosen.

– Oh! exclamă ea rușinată.

Nu mai auzise până acum de un frigider care funcționează cu altceva în afară de electricitate.

Casa părea sinistră în lumina slabă a lămpii. Bucătăria era la celălalt capăt al holului, ca și cum ar fi fost construită mult mai târziu. Părea mai degrabă o bucătărie în aer liber, cu podea de ciment și pereți simpli de lemn. Era utilată foarte simplu, cu o mașină de gătit, o chiuvetă și un rezervor de apă, pe lângă dulapul cu cele necesare.

Găsi repede cafeaua instant, zahărul și cestile. Mașina de gătit pe care puse ibricul cu apă părea foarte primitivă, încât în mod normal s-ar fi îndoit că funcționează. Vic prefera cafeaua fără zahăr, dar trecuse atât de mult de când nu mai băuse cafea cu el. Foarte mult timp și o lume întreagă.

– Preferi tot cafeaua neagră?

El ridică privirea, privind-o oarecum surprins.

– Da, desigur. De ce nu?

Pentru că totul s-a achimbat, ar fi vrut să-i spună. Pentru că nu mai ești același. Arăți atât de diferit și te porți ca un străin. În loc să spună aceste cuvinte, ea ridică din umeri:

– Mă întrebam.

Amy se așeză pe blana de oaie din fața șemineului și începu să-și bea cafeaua, privind gânditoare flăcările care dansau. Tăcerea o făcea să se simtă nelalocul ei și nu mai știa ce să spună. Cum era posibil să nu mai poată sta de vorbă cum o făceau? Fusese atât de ușor înainte! Amintiri… Amintirile serilor lungi, cu vin și muzică, în care își împărtășeau gândurile și impresiile.

Adâncită în gânduri, nu mai era atentă la locul în care se afla și tresări când Vic se așeză deodată lângă ea.

– Îmi pare rău, nu voiam să te sperii.

Amy nu spuse nimic. Rămase cu ochii la flăcări, chiar dacă inima începuse să-i bată mai tare. El îi luă mâna cu blândețe.

– La ce te gândești?

Ea înghiți în sec. Nu putea să-l privească.

– Mă gândeam la cât de ciudat este totul. Nu așa mă așteptam să fie.

– Nu e nici ce mă așteptam eu să fie.

Tânăra îi aruncă o privire scurtă. Zâmbea ușor, dar expresia lui era imposibil de citit. Nu înțelegea ce voia să spună. Oare se referea la viața de aici, sau la venirea ei?

Mâna lui era caldă, iar apropierea lor o tulbura, făcându-i inima să bată tare.

– Privește-mă, Amy, șopti el, luându-i fața în mâini și întorcând-o spre el.

Ea coborî privirea, conștientă de tulburarea ce o cuprinsese și rugându-se ca el să nu observe.

– Privește-mă! repetă el, iar în vocea lui era o notă urgentă, care o făcu să-l privească în ochi.

Brusc, gura lui îi luă în stăpânire buzele și totul deveni firesc, așa cum fusese. Frica ei dispăru și-l cuprinse în brațe, strângându-l cu putere. Acesta era Vic pe care și-l amintea, plin de căldură și tandrețe. Orice altceva era uitat: satul, casa veche, cât îi păruse de străin. Nu mai conta decât atingerea lui și senzația corpului lipit de al ei.

El se îndepărtă ușor, privind-o cu un zâmbet.

– Acesta e motivul pentru care ai venit aici, nu-i așa?

Da, ar fi vrut ea să spună. Te iubesc și mi-a fost atât de dor de tine. Dar se trezi la realitate, în satul sărac din Africa, în brațele unui străin.

Acum e clar ce se va întâmpla, își spuse cu tristețe. O să-mi spună c-am făcut o greșeală, că n-ar fi trebuit să vin. Și va fi foarte drăguț și foarte politicos, dar îmi va spune că tot ce s-a întâmplat între noi acasă aparține trecutului.

Își adună mândria și curajul, știind că există o modalitate de a scăpa cu bine. Reuși să zâmbească, nu știa nici ea cum.

– Sunt în vacanță, spuse ea încet. Voiam să văd Kenia și am crezut că nu te va deranja să stau la tine această scurtă perioadă.

După o scurtă tăcere, el râse tare, dar lui Amy nu-i plăcu sunetul râsului lui. Nu părea amuzat. Reacția lui o uimi, iar sunetul sec al râsului lui o înspăimântă. El o trase mai aproape și o sărută din nou, de această dată fără tandrețe, doar pentru a-și satisface propria plăcere. Ea se crispă în brațele lui, încercând să se retragă, fără succes.

– Relaxează-te, șopti el.

Mâinile lui îi căutară sânii, mângâindu-i cu un gest posesiv. Ea înțepeni la această atingere brutală. Nu-l cunoștea pe acest bărbat, rece și agresiv. Nu era nici o îndoială asupra intențiilor lui, iar ea nu voia să accepte– nu în acest mod brutal și lipsit de dragoste.

– Dă-mi drumul! îl împinse ea cu toată forța, iar când el îi dădu drumul, își pierdu echilibrul și aproape căzu.

– Aproape m-ai convins, auzi vocea lui plină de dispreț.

Tremurând necontrolat, Amy îl privi mânioasă, simțindu-se copleșită de furie.

– Ce ți s-a întâmplat? Nu te-ai mai purtat niciodată așa, ca un… ca un animal.

Râsul lui răsună sec.

– Vrei să spui că acasă eram politicos și gentil… un adevărat gentleman, nu?

– Da.

De fapt, problema nu era ce făcuse, ci modul în care o făcuse, lipsa de dragoste și agresivitatea.

– Când ne-am întâlnit acasă, spuse el fără să pară că-i pasă prea mult, știam foarte bine că urmează să plec în curând. De aceea, am hotărât că n-ar fi cinstit pentru nici unul dintre noi să ne implicăm prea mult.

– Și acum este cinstit?

Zâmbetul lui era crud.

– Uită-te în jurul tău, draga mea. Ești foarte departe de casă, singură într-o lume străină. Mi te-ai prezentat pe o tavă de argint. Ce te așteptai să fac?

Amy nu se putea opri din tremurat.

– Poți foarte bine să te controlezi și să reacționezi normal!

Chiar dacă știa că părea o domnișoară de pension, nu se putea împiedica să reacționeze în acest mod.

Vic râse din nou.

– Iubito, sunt foarte normal. De ce crezi că vreau să fac dragoste cu tine?

– Nu-mi pasă! Vreau să mă lași în pace!

Tânăra se ridică în picioare, dar el o prinse de mână și o trase pe genunchii lui.

– Te avertizez, spuse el încet. Nu te aștepta să mă port ca un sfânt. Dacă vrei să folosești casa mea ca un hotel pe perioada cât stai aici, n-ai decât. Dar va trebui să suporți consecințele!

Capitolul 2

Bărbatul îi dădu drumul, iar ea, fără un cuvânt, se ridică și plecă spre camera ei, cât de demn era în stare. Se aruncă pe pat și rămase acolo, tremurând cu ochii închiși. Ajunsese cumva într-un coșmar? Vic nu se purtase niciodată ca în această seară, dar nici ea nu fusese ca de obicei. Niciodată nu mai rezistase avansurilor lui – îl iubea, îl dorea, iar el fusese cel care stabilea de obicei limitele: Știi de ce, Amy. O să plec în Africa în curând.

Oare cum se transformase acel bărbat bun și politicos în acest mascul dur și brutal? Avusese întotdeauna grijă să-i menajeze sentimentele și o tratase ca pe o persoană specială – chiar foarte specială.

Ce se întâmplase? Era de vină clima sau apa? Poate că traiul în aceste condiții adusese la suprafață bruta din el, făcându-l să se poarte ca în epoca de piatră. Poate că în curând o s-o tragă de păr prin casă.

În casă era frig, iar Amy se înfioră. Cum poate fi atât de frig în Africa? Se părea că avea multe de învățat. Avea sentimentul că, înainte să plece din Africa, va deveni ceva mai înțeleaptă, dacă nu mai fericită. Se pregăti pentru culcare și se strecură în sacul de dormit, strângându-l bine în jurul ei. Numai să încerce s-o scoată din el!

La naiba, de ce sufăr atât de tare? Visase, își dorise, construise atâtea povești despre această întâlnire. Oh, Doamne! gemu ea, mi-aș dori să fiu moartă!

– Nu, nu-i adevărat, spuse cu voce tare, respirând adânc.

Se înșelase, făcuse o greșeală. Nu era capătul lumii. Erau multe lucruri mult mai rele decât o inimă frântă – inundațiile, cutremurele, revoluțiile, dacă se gândea la un anume punct de vedere, bolile, sărăcia, foametea, dacă se gândea la altul. Aș fi putut să mă nasc oarbă… sau urâtă… sau șchioapă, își spuse ea încurajator.

Când se simțea copleșită de disperare, se gândea la situații care ar fi fost mai rele și uneori o ajuta. De această dată, nu-i folosi la nimic.

Ca un copil, plânse până când adormi. Avu o noapte foarte agitată. Cu coșmaruri nesfârșite cu femei în vârstă, copiii gălăgioși și Vic, cu priviri ciudate și o barbă foarte mare. Era aproape nouă când se trezi, simțindu-se ca o cârpă și arătând și mai rău. Simțea că avea nevoie să doarmă o săptămână într-o mănăstire liniștită sau la celălalt capăt al lumii. Se spălă pe dinți, împroșcând pastă de dinți pe oglindă.

Afară era lumină, soare mult și liniște. În interior, casa era întunecată, potrivindu-se cu starea ei de spirit. Era o clădire enormă, cu camere largi, foarte potrivită ca decor pentru filmele de groază, cu șeminee imense, numai bune pentru scene cu sacrificii umane. Amy se plimbă prin camerele goale, ascultând ecoul pașilor pe podele. După cum se vedea, Vic locuia în spațiul rezervat oaspeților, iar restul clădirii era gol.

Se întoarse în salon, gândindu-se să-și facă o cafea, când Kariuki apăru din senin. Gesticulând plin de entuziasm și vorbind jumătate în engleză și jumătate în limba lui maternă, îi spuse că-i va pregăti micul dejun.

Amy observă că pe masă nu era decât un singur tacâm, ceea ce însemna că Vic plecase deja la serviciu. Era bine, nu se simțea în stare să dea ochii cu el acum. Un sunet neobișnuit îi atrase atenția și întorcându-se văzu o cloșcă împreună cu puii ei intrând pe ușă și îndreptându-se cu îndrăzneală spre masă, culegând frimiturile de pe jos. O ignorau cu desăvârșire. Kariuki se întoarse cu micul dejun și goni cloșca, ridicând diin umeri, cu aerul că se întreabă: „Ei, ce poți

să le faci?“. Lui Amy îi plăcea acest bărbat. Avea o sclipire veselă în priviri și, cu toate că nu schimbau decât câteva cuvinte unul cu celălalt, se simțea bine cu el.

Când își termină masa, auzi o mașină oprind în fața ușii și câteva minute mai târziu, Vic

intră în casă.

– Văd că te-ai trezit, comentă el.

– Da.

Fără un alt cuvânt sau o altă privire, dispăru în hol și se întoarse mai târziu cu o geantă mică în mână. Amy își bea cafeaua cu coatele pe masă, iar când privirile lor se întâlniră, văzu în ochii lui o ceață cenușie, imposibil de citit. Privind-o în continuare, își puse ceasul la mână.

– Îmi cer scuze pentru purtarea mea de aseară, spuse el, părând distant, străin.

Tânăra îi întoarse privirea, sperând că arată la fel de indiferentă. El nu făcu nici o mișcare, dar ea nu spuse nimic. Oare ce aștepta? Aplauze?

– Am spus că-mi cer scuze, repetă el.

– Iar eu îți mulțumesc… din toată inima.

Bărbatul își încleștă dinții, mușchii maxilarului încordându-se vizibil. Încercarea lui de a-și controla mânia îi provoca o plăcere ciudată. Vic luă pălăria pe care o lăsase pe un scaun și o puse pe cap, cu un gest abrupt.

– Cred că vei fi mulțumită să afli că nu voi fi aici diseară și, după câte se pare, nici mâine seară.

– Ura!

Luându-și geanta, bărbatul ieși din cameră, ignorându-i remarca. Brusc, ea își reveni și fu cuprinsă de panică.

Nu vreau să fiu singură! se gândi ea, speriată. Nu vreau să fiu singură în această țară uitată de Dumnezeu, nu în această seară! Se ridică repede, aproape alergând după el și rămase în pragul ușii în clipa în care el urcă pe scaunul șoferului și aruncă geanta în mașină.

– Chiar trebuie să pleci? întrebă ea, înghițind greu.

El o privi cu răceală.

– Am un serviciu și trebuie să fac multe ieșiri. Drumurile sunt foarte rele și se întunecă devreme; pur și simplu nu pot ajunge acasă în fiecare seară. Dacă te așteptai să-ți fiu ghid, trebuie să te dezamăgesc.

Porni motorul și curând se îndepărta pe drumul accidentat.

Rămasă mută, Amy privi după el. Bărbatul nu întoarse capul, iar ea se simți copleșită de teamă la gândul că va sta singură noaptea în această casă întunecată, fără nimeni care s-o înțeleagă în preajmă.

Ziua trecu greu, iar Amy se plictisi, neștiind ce să facă. Se plimbă prin grădină, fără să capete destul curaj să meargă în sat. Nu se simțea încă pregătită să întâlnească femei ciudate cu cercei lungi. Grădina era năpădită de buruieni, dar mai păstra urme ale frumuseții apuse. Găsi flori ciudate și unele relativ familiare, dar pe care nu le știa pe nume. Își imagina cât fusese de frumos când proprietarii se îngrijeau de casă. În plimbările ei, îl întâlni pe Kariuki, care smulgea buruienile dintr-o grădină de zarzavaturi. Așadar, Vic mânca chiar legume crescute în propria grădină. Din nou un contrast greu de imaginat. Sofisticatul om de afaceri din Manhattan pe care-l cunoscuse odată, părea din ce în ce mai îndepărtat.

La ora patru, cerul se întunecă deodată și, fără nici un avertisment, începu să plouă. Amy începu să tremure și se întrebă dacă n-ar trebui să aprindă focul. La urma urmei, de asta erau atâtea șeminee, nu?

Tocmai când apropia chibritul de lemne, apăru Kariuki cu o tavă pe care o așeză aproape de ea.

– Chai, spuse el, arătând spre ibricul de pe tavă.

– Mulțumesc, răspunse Amy. Asante sana, adăugă ea, amintindu-și cuvintele pe care le citise în ghidul de conversație.

Kariuki zâmbi larg:

– Mzuri sana!

Amy se bucură ca un copil, de parcă ar fi realizat ceva miraculos. Își puse o cană de ceai și privi la flăcări. Noaptea se apropia și, fără să

se poată abține, începuse să-și imagineze scene de groază, în care ea juca rolul victimei neajutorate. Când răsună o bătaie grăbită în ușă, încremeni. Ușa se dechise larg și intră o fată care avea capul și umerii acoperiți cu un prosop albastru. Amy rămase cu gura căscată privind-o și o analiză din cap până în picioare. Purta blugi strâmți, un tricou roșu și o haină lungă, neîncheiată. Avea părul scurt și ochi albaștri foarte mari care o fixară cu surprindere.

– Bună, spuse ea. Vic e acasă?

– Nu, răspunse Amy automat, ridicându-se de pe scaun. A plecat dimineață și o să lipsească două zile.

Fata dădu jos prosopul pe care îl purta pe cap.

– Oh, exclamă ea dezamăgită, dar apoi zâmbi larg. Îmi pare rău, mă port ca o sălbatică. Sunt Tanya Palmer.

Amy se calmase și respira normal.

– Sunt Amy Morelli.

– Am trecut doar să las prosopul lui Vic. L-a lăsat la mine ziua trecută, ridică ea din umeri, întinzându-i prosopul ud. Îmi pare rău că s-a udat. Ești o V. P. P?

Despre ce vorbea? Victimă Pentru Psihopați? Chiar așa se simțea.

– V. P. P? întrebă ea.

– Voluntar Pentru Pace, zâmbi Tanya. E clar că răspunsul e nu.

– Sunt în vacanță aici, zâmbi și Amy.

După o clipă de tăcere, privirea Tanyei se întunecă.

– Înțeleg. Bine, trebuie să fug – mă așteaptă mașina. Salută-l pe Vic din partea mea când se întoarce. Kwa heri! strigă ea, ieșind în fugă în ploaie.

Amy rămase nemișcată, privind la prosopul ud din mâinile ei. Tanya Palmer. Cine era? Și ce căuta unul dintre prosoapele lui Vic la ea acasă? Ai trei încercări, își spuse singură.

Dar n-avea nevoie decât de una.

Tânăra se aruncă pe fotoliu. Gâtul i se uscase și o copleșise un sentiment de disperare. Acum îi era clar. Toate lucrurile căpătaseră o

explicație extrem de simplă. Știa de ce Vic fusese atât de furios când o luase de la aeroport, de ce nu voise să vină. Oare de ce nu-i venise ideea că-și găsise pe cineva în Kenia?

Ca o proastă, se gândise la el, îl dorise, îl visase. Iar el? El probabil nici nu-și adusese aminte de ea, considerând-o în cel mai bun caz o amintire plăcută. Poate că era genul care prefera legăturile trecătoare și care se temea de relații serioase. Ea aparținea trecutului și era și prea departe. Tanya era la îndemână.

Putea să-l învinovățească? Nu-i spusese niciodată că o iubește, nu-i promisese nimic, nu-i ceruse nimic. O tratase corect, iar ea era singura de vină pentru ceea ce i se întâmpla acum. Se uita în flăcări fără să le vadă, fără să simtă căldura focului, doar o disperare rece care i se strecura în vene. Cum putuse fi atât de naivă? Gâtul îi ardea din cauza efortului de a nu plânge, iar ochii o dureau. Cu mâini tremurătoare, ridică încet ceașca și își termină ceaiul. Avea gust de spălătură de vase.

Nu era timp să se gândească la această problemă, pentru că auzi o mașină oprind în fața casei. Oare satul nu era atât de izolat cum părea? Poate că strada accidentată era un drum principal între orașele învecinate – ar fi putut s-o păcălească. Deschizând ușa, descoperi un bărbat care stătea în ploaie, cu fața acoperită de pistrui și părul ud, lipit de cap. Se dădu înapoi câțiva pași, ca să-l lase să intre.

– Bună seara, spuse el cu un accent puternic, deși nu-i era clar dacă era suedez sau danez. Numele meu e Gunnar Hornsrud.

Întinse mâna și Amy se prezentă și ea. Bărbatul o privea întrebător cu ochii lui albaștri. Era surprins să găsească o femeie în casa lui Vic.

– Sunt o prietenă a lui Vic, explică Amy și am venit aici în vacanță.

Nu știa de ce adăugase acest lucru, deoarece nu era nevoită să-și explice prezența. Nu-i datora acestui bărbat nici o explicație.

El zâmbi.

– Kenia este un loc minunat pentru o vacanță, chiar dacă în aceste zile nu s-ar spune.

Își lăsă încălțările lângă ușă și se apropie de foc, frecându-și mâinile să și le încălzească. Era înalt și foarte slab, având în jur de douăzeci și cinci de ani. Ridicând privirea spre ea, zâmbi din nou.

– Am venit să-l invit pe Vic la o petrecere sâmbătă seara. Una dintre infirmierele din corpul de voluntari se întoarce acasă și i-am pregătit o mică petrecere de rămas-bun. Soția mea pregătește niște mâncare norvegiană. Dacă mai ești aici, te rog să ni te alături.

– E foarte frumos din partea ta, dar nu pot să mai rămân – adică nu știu care sunt planurile lui Vic. Poate să nu se întoarcă până sâmbătă.

Chiar dacă se va întoarce, se îndoia că va dori să o ia la o petrecere și s-o prezinte lumii.

– Dorești o ceașcă de ceai? adăugă ea repede. Am un ibric mare preparat și sunt numai eu.

– Oh, da, te rog. Ar fi foarte drăguț.

Bărbatul se așeză într-un scaun și își puse picioarele lungi aproape de foc.

– Sunt ud și înghețat, oftă el.

Pentru că nu era pe tavă decât o ceașcă, se duse să caute încă una la bucătărie. La întoarcere, îl întrebă:

– Ești norvegian?

El dădu din cap.

– Soția mea și cu mine suntem amândoi voluntari – în organizația „Voluntari pentru Pace“ din Norvegia. Ea este instructor și profesor, eu sunt medic veterinar.

Amy îi turnă o ceașcă de ceai, iar el o luă, puse lapte din belșug și patru linguriță de zahăr. Bărbatul începu să râdă la vederea expresiei ei uimite.

– Îmi place foarte dulce, ridică el din umeri.

– Așa crezi? râse și ea, molipsită de starea lui de veselie. Îți place aici?

– Oh, da! exclamă el cu entuziasm. Dar a durat un timp până când m-am adaptat.

– Îmi dau seama, sunt în aceeași situație. Am ajuns aici ieri.

El o privi cu ochi mari.

– Ieri? Și Vic te-a lăsat deja singură?

– A trebuit să plece. Iar el… n-a știut că ajung ieri. A fost o sincronizare proastă.

– Kariuki e aici, nu-i așa? Ești bine singură?

Acest bărbat e chiar sensibil, își spuse ea.

– Da, Kariuki este aici și sunt bine, minți ea. E un pic mai ciudat, desigur, dar nu e o problemă.

Minciuna era prea mare, dar spera că va trece neobservată.

Urmă o clipă de tăcere, iar bărbatul o privi peste marginea cești de ceai pe care o ridicase în dreptul feței.

– Ești speriată? întrebă el.

Nu, nu era speriată. Era îngrozită, terifiată, cuprinsă de panică.

– Ar trebui să fiu?

El zâmbi.

– Nu, ești în siguranță, dar emoțiile nu țin cont de ceea ce gândim. Primele zile când am ajuns, soția mea era un pachet de nervi.

Așadar, nu era singura.

– Trebuie să recunosc: acest loc îmi dă fiori. Dar mă voi obișnui cu timpul.

El își umplu din nou ceașca de ceai, apoi se așeză în fața ei.

– Mai bine ai veni să stai cu noi în oraș, până se întoarce Vic. Oricum, va veni pentru petrecerea de sâmbătă.

– Oh, nu, nu e nevoie!

Oare crezuse că intenționase să-l oblige s-o invite?

– E foarte frumos din partea ta, dar pot să mă descurc, sincer.

Din modul în care zâmbea, era clar că nu credea nici un cuvânt din cele spuse de ea.

– Crede-mă, Africa e mai bine să fie luată în porții mici. Să stai de una singură într-o astfel de casă, nu cred că e cea mai bună soluție.

– Dar nu pot s-o deranjez pe soția ta, zâmbi ea încercând să se scuze.

– Inger se va bucura foarte mult să aibă companie. Întotdeauna casa noastră e plină. Nu-ți face probleme din această cauză.

Amy ezită. Era o invitație tentantă. Poate că era în siguranță în această casă, dar nu se simțea așa. Dar nu simțea nici nevoia să fie curajoasă.

Gunnar amestecă din nou îndelung în ceai, ca să-i lase timp să se gândească.

– Ei, mergi? întrebă el într-un sfârșt.

– Ești sigur că nu deranjez?

– În nici un caz. Poți să-ți aduni acum câteva lucruri, iar eu îi voi vorbi lui Kariuki, să-i spun planurile. O să-i las și un mesaj lui Vic.

Ploaia se mai liniștise, iar drumul se transformase într-o cărare noroioasă. Alunecând și împiedicând-se, merseră mai departe pe drum, până când ajunseră la mașină. Era atât de veche, încât tânăra urcă plină de îngrijorare. Se și vedea blocată undeva la capătul lumii, cu un străin.

Își dăduse seama deodată în ce situație ciudată se afla. Cu o oră în urmă, nu-l cunoștea pe acest bărbat. Acum urcase în mașina lui, se lăsa condusă spre casa în care ar urma să-i cunoască soția… dacă exista. Numai gândul că ar putea face un astfel de lucru ar fi părut scandalos la ea acasă. Nu poți avea încredere în oameni așa, pur și simplu. Și în nici un caz, nu te urci în mașina unor bărbați necunoscuți. Plecase doar de două zile din State și deja făcea lucruri la care nu s-ar fi gândit niciodată. Numai că aici era o altă lume, cu alte reguli și legi. Aruncă o privire furișă spre Gunnar. Părea un bărbat de încredere, inofensiv. Dar asta nu contează foarte mult: închisorile sunt pline de bărbați care arată inofensiv.

– Spune-mi, întrebă ea, culegi deseori tinere înfricoșate pe care le duci acasă la soția ta?

– Numai joia, zâmbi el.

Casa lui Gunnar era mică, situată la ieșirea din Nyeri, mobilată standard. Aici o întâlni și pe soția lui, deschisă și prietenoasă ca soțul ei și vorbind cu același accent cântat.

– Pentru această seară, am pregătit supă și clătite, spuse Inger. Din câte știu, nu este tocmai o combinație standard americană, adăugă ea râzând.

Amy se simți din ce în ce mai bine, pe măsură ce trecea timpul. Era bine să fie departe de acea casă veche și de realitatea deprimantă. Așa că se duse devreme la culcare, dormi douăsprezece ore și se trezi cu sentimentul că tocmai înviase din morți. Corpul ei își revenea și, dacă și emoțiile ei ar fi în aceeași stare, totul ar fi bine.

Inger era în bucătărie, pregătea niște prăjituri. Gunnar plecase deja de două ore la serviciu, iar soția lui îi propuse pentru micul dejun ouă și brânză norvegiană, întrebând-o dacă preferă ceai sau cafea. O trata pe Amy de parcă ar fi fost un oaspete drag, o prietenă pe care n-o mai văzuse de mult. După-amiază, o luă în oraș, să-i prezinte împrejurimile și să cumpere cele necesare pentru petrecerea de a doua zi.

Mulți dintre proprietarii magazinelor erau indieni. Magazinul de legume în care intrară era plin de mirosuri exotice, de mirodenii. Orice ar fi crezut Amy despre Africa, în nici un caz nu se potrivea cu realitatea.

Era ca un vis ciudat, în care realitatea se amestecă încet și aproape inconfundabil cu irealul, oamenii și locurile îi păreau atât de străini. Iar în această lume ciudată, venise să-l caute pe bărbatul iubit, un bărbat proaspăt bărbierit, cu mâini blânde și maniere ireproșabile. Dar ceea ce găsise era un bărbat dur, cu haine murdare de lucru, privire supărată și brațe care o cuprindeau fără tandrețe.

Două femei africane stăteau în fața magazinului și vindeau legume șI fructe din coșuri mari din împletituri. Purtau rochii înflorate și basmale pe cap.

– Jambo, memsahib, îi spuseră acestea lui Inger, apoi repetară salutul pentru Amy.

Inger cumpără un ananas mare, fructele pasiunii și mango, râzând și glumind cu femeile în limba locală. Apoi puse cumpărăturile într-un coș pe care i-l dădu lui Amy. – Dacă nu te deranjează să duci asta, o să iau eu cutia din magazin. Cred că avem tot ce ne trebuie. Mai întâi vom lua niște samosas, apoi luăm ceaiul cu surorile.

Oare totul era atât de simplu aici? Soții aduc acasă femei ciudate, oamenii aduc în vizită necunoscuți? Aparent, așa stăteau lucrurile. Fără să fie foarte atentă, Amy ascultă cu o ureche povestea pe care o spunea însoțitoarea ei despre surori.

– Cindy este cea timidă, îi spuse Inger. O să plece această săptămână. Iar Bunny, râse ea, pe Bunny trebuie s-o cunoști!

Le găsiră pe amândouă acasă, în apartamentul lor modern, citindu-și scrisorile. Bunny avea o figură foarte veselă și păr șaten scurt. Era desculță și purta o haină lungă, de un portocaliu strălucitor. Sări imediat de pe scaun, luând sacoșa cu samosas pe care o primise.

– Ceaiul vine imediat!

Dispăru în bucătărie, apoi se auzi apa curgând și clinchetul ceștilor. Apoi se auzi vocea ei vribrantă, cântând o melodie la modă.

Pe lângă personalitatea copleșitoare a lui Bunny, Cindy părea să se piardă în decor. Mică, timidă și tăcută, îi amintea lui Amy de un șoarece speriat. Dar desigur, nu putea fi acesta adevărul. Șoarecii speriați nu se alăturau „Voluntarilor pentru pace".

Deodată, se auzi o bătaie în ușă și intră Tanya, cu ochii albaștri lucind și zâmbind larg.

– Bună tuturor!

În clipa în care o văzu pe Amy, schimbarea de pe figura ei fu vizibilă, ca un nor care-i întuneca trăsăturile, o frică inexplicabilă.

– Cred că n-o cunoști pe Amy, nu? întrebă Inger.

– Ne-am întâlnit ieri acasă la Vic, răspunse ea cu voce liniștită, dar pe figura ei era vizibilă o încordare care nu-i scăpă lui Amy.

– Vrei să rămâi la un ceai? întrebă Cindy, cu o voce la fel de liniștită ca restul persoanei ei.

– Mi-ar plăcea, dar nu pot sta mult. Sunt în drum spre Nairobi.Voiam s-o întreb ceva pe Bunny, dacă nu mă înșeală urechile, e în bucătărie. Of, oftă ea cu o expresie de suferință, când își va duce vocea la acordat?

Dispăru în bucătărie, iar Amy le putea auzi râzând și vorbind.

– Ce se întâmplă cu tine? se auzi vocea lui Bunny. Gândește, doar de asta ai creier!

În următoarea oră, Amy ascultă conversațiile din jurul ei, fără să participe prea mult. O supraveghe pe Tanya, căutând semne… dar ce fel de semne? Nici ea nu știa. Ceva care să-i spună ceva despre relația ei cu Vic, dacă era vreuna.

Dar știa că e ceva. Pentru o clipă, putuse citi în ochii albaștri ai tinerei. Dar acum nu mai era nimic. Vorbea cu Amy cu o voce perfect normală și spunea lucruri normale. Era învățătoare, așa declarase, îi plăcea Kenia, sandvișurile cu unt de alune, iepurii și să alerge prin ploaie. Era drăguță, fu Amy nevoită să recunoască, iar apoi se întrebă de ce o deranja acest lucru. Apoi înțelese. Desigur! N-ar trebui să-i placă o persoană cu care era în competiție. Cealaltă femeie ar trebui să fie o persoană nefericită, cu unghii lungi și vopsite în roșu, cu voce răgușită și fizic ademenitor-o femeie fatală.

– Spune-mi, o întrebă Bunny, ce te-a adus aici? Un bărbat, o vacanță sau ambele?

Toată lumea o privi, cu excepția Tanyei, care părea foarte preocupată să amestece în ceai.

Oare de câte ori va mai trebui să treacă prin acest lucru? După această săptămână, va deveni cea mai pricepută actriță. De fapt, o mare mincinoasă.

Reuși să zâmbească:

– Sunt în vacanță. Stau acum la Vic, până când voi reuși să mă descurc singură. După aceea, vreau să văd țara. Cred că mă voi duce la Nairobi, să iau parte la un safari.

Luă o înghițitură din samosa, mestecă și înghiți. Imediat, cerul gurii îi luă foc. Triunghiul de cocă era umplut cu un amestec picant. Inger spusese că este o delicatesă indiană, dar nu precizase că e o adevărată tortură pentru cei neinițiați. Bău repede din ceai și își șterse lacrimile, spre amuzamentul însoțitoarelor ei.

Amy termină samosa și mai luă una. Nu erau chiar atât de rele, de fapt erau chiar gustoase. Oricum, avea multe adaptări de făcut, așa că de ce n-ar începe cu mâncarea?

***

Vic ajunse devreme la petrecere, a doua zi după-amiază. Amy era singură în salon când îl văzu intrând. Se simți imediat cuprinsă de emoție. Înalt și puternic, părea să umple camera. Pentru o clipă ce păru nesfârșită, privirile lor se întâlniră.

– Bună, spuse el cu răceală, lăsându-și geanta pe podea.

Era acoperit cu un praf roșiatic. Tânăra îl privi cu atenție, de la vârful ghetelor pline de praf, blugii roși și vechi, cămașa încheiată neglijent, care lăsa să i se vadă părul de pe piept, până la fața acoperită de o barbă de două zile. Arăta exact așa cum îl văzuse la aeroport: un străin.

El își dădu jos pălăria și o privi cu un amuzament vizibil.

– Nu prea arăt cum erai obișnuită să mă vezi, nu-i așa?

Obișnuia să poarte costume din trei piese, cămăși ale unor designeri celebri, cravate de treizeci de dolari și pantofi italieni. Nici pe departe nu semăna cu Vic pe care-l cunoscuse ea.

– Așadar, ești chiar tu? întrebă ea. Mă tot întreb în ce m-am amestecat… poate e un caz de identitate greșită.

– Eu sunt, ridică el din umeri. Sau ce a mai rămas din mine.

Inger intră în cameră în acea clipă, ștergându-se pe mâini.

– Bună, Vic! Îmi pare bine că ai putut ajunge. Ai găsit mesajul de la Gunnar?

– Da, mulțumesc.

Femeia o privi pe Amy.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

– E șocul la vederea mea, răspunse Vic. Mă știe de mai de mult și încă nu e obișnuită cu metamorfoza mea.

Vorbea cu Inger, dar privirea lui o fixa pe Amy.

Femeia râse, dar râsul ei părea că venea de foarte departe.

– Mai bine te duci să faci un duș, Vic. Știi drumul.

– Mulțumesc, e o idee bună, spuse el intrând în baie, în timp ce Amy o urma pe gazdă.

– Avem o baie comunală, explică aceasta. Nefericiții care nu au apă curentă vin să facă baie aici. Deseori, vin și Cindy și Bunny. Vic e

printre puținii care strâng după ei și își aduc propriile lucruri. Ceilalți par să creadă că le voi da eu prosoape săpun și șampon, iar în plus voi și curăța baia după ei.

Amy făcu o grimasă.

– Dar e dezgustător!

– Desigur. Mai ales că mulți dintre ei lucrează departe de casă și n-au mai văzut apă de câteva zile.

– Pot să fiu în vreun fel de ajutor? întrebă Amy. Tu muncești, iar eu stau degeaba.

– Nu, nu. Joseph va veni curând și nu suportă să-l încurce cineva când are treabă în bucătărie.

– Bine, dacă ești sigură, mă voi duce să-mi strâng lucrurile. Așa nu va trebui să mă agit mai încolo.

Nu-i luă prea mult să-și adune lucrurile și să facă puțină ordine în cameră, încercând apoi să descopere dacă nu uitase ceva. Ajunsă în fața oglinzii, își văzu imaginea și scoase peria, pieptănându-se repede. Auzi un ciocănit în ușa întredeschisă și, privind în oglindă, îl văzu pe Vic care rămăsese în cadrul ușii. Dispăruseră praful și murdăria, ca și barba de două zile. Arăta foarte frumos în hainele simple, sport, cu pantaloni maro și o haină bej, care făcea contrast cu tenul bronzat.

– Pot să intru? întrebă el.

Ea dădu din cap și lăsă peria jos. Mâinile începuseră deja să-i tremure. Era cuprinsă din nou de acel sentiment ciudat, mai puternic acum decât fusese vreodată, iar întreaga ei ființă, corpul, mintea, sufletul reacționau la prezența lui.

El închise ușa în urma lui. Amy nu făcu nici o mișcare, neputând să se miște, în timp ce el se apropie și-i puse mâinile pe umeri, căutându-i figura în oglindă.

– Nu mi-am dat seama că-ți va fi teamă să rămâi singură, spuse el încet. Ar fi trebuit să mă gândesc.

Amy îi evită privirea.

– Nu contează, șopti ea.

Putea să-i simtă căldura corpului, iar respirația lui îi încălzea obrazul.

– De ce nu mi-ai spus?

Ea ridică din umeri, fără să-l privească.

– Nu știu… Pur și simplu nu ți-am spus.

Mâinile lui urcară spre gât, mângâindu-i încet pielea.

– Văd că încă mai porți colierul de la mine.

Cuprinsă de fiori la atingerea lui mângâietoare, tânăra înghiți greu.

– Da. Îmi place…

Vic îi făcuse cadou la plecare acel colier simplu, fără pandantiv, doar un lanț de aur, fără pietre sau alte artificii. Îi plăcea tocmai pentru că era frumos în simplitatea lui, mai ales că nu-i prea plăceau bijuteriile.

Privirile lor se întâlniră în oglindă și ea văzu că bărbatul zâmbea.

– Știam c-o să-ți placă din clipa în care l-am cumpărat. Nu ești genul de femeie căreia să-i placă diamantele și rubinele, nu-i așa?

– Nu sunt.

Își amintea cu precizie fiecare detaliu al ultimei lor întâlniri, auzea parcă și acum vocea lui lipsită de emoție cu care îi spusese că va veni să-și ia rămas-bun.

Observase starea lui de agitație din clipa în care intrase pe ușă. Îi spusese că nu vrea să meargă nicăieri în acea seară, așa că prefera să comande ceva de mâncare acasă. Își aruncase haina pe un scaun și își desfăcuse cravata, apoi deschisese o sticlă de vin și turnase în pahare. Amy așezase masa, pusese muzică, dar totul mecanic. Camera părea cuprinsă de tristețe, iar mâncarea n-avea nici un gust, parcă era din cauciuc. Tânăra abia putuse să mănânce și nici nu putuse să-l privească pe Vic, așezat în fața ei. E ultima oară, nu înceta să-și spună. Ultima oară când stă aici cu mine.

Când se întorsese de la bucătărie cu cafeaua, îl găsise stând în picioare în fața ferestrei și privind afară. Se întorsese spre ea:

– Vino aici, Amy. Am ceva pentru tine.

Lăsase tava jos, se îndreptase spre el cu pași mici și luase cutia pe care i-o întinsese. Era prea mare pentru un inel.

Nu vreau nici o bijuterie! își spusese în gând. Te vreau pe tine!

Era un colier, un lanț subțire de aur. Când i-l pusese la gât, degetele lui erau fierbinți. O sărutase ușor, ca o adiere. Comporamentul lui era ciudat și distant, de parcă plecase deja. De-a lungul întregii seri, Amy simțise această distanță.

– Îți mulțumesc pentru toate clipele frumoase pe care le-am petrecut împreună, Amy.

Doar atât spusese, dar ea voia să audă mai mult. De ce nu-i putea spune c-o iubește? Ar fi vrut să plângă și să țipe la el, atât era de frustrată. Copleșită de o teamă îngrozitoare, îl privise lung. O să-l pierd, își spusese. Mă părăsește pentru altă viață, pentru altă lume. Nu știe că-l iubesc și nici nu știu cum să-i spun.

Își pusese brațele în jurul lui, strângându-l cu disperare, nevrând să-l lase să plece.

– Îți mulțumesc, șoptise ea, pentru acest colier minunat.

Dar nu la colier se gândea. Îl sărutase cu o disperare de care nu știa cum să scape.

– Ține-mă în brațe, Vic. Te rog.

El gemuse ușor și se retrăsese din îmbrățișarea strânsă.

– Oh, Doamne, Amy, nu face asta. Te rog să n-o faci.

Privirea lui era disperată, neliniștită. Tânăra știa care era motivul neliniștii lui, dar nu știa de ce nu voia să pronunțe cuvintele pe care își dorea atât de mult să le audă.

***

– De ce ești atât de tristă?

Era în Africa, singură cu el în această cameră, dar totul se schimbase între ei. Mâinile lui erau încă în jurul gâtului ei fragil, jucându-se cu micul lanț de aur.

– Tristă? Nu sunt tristă.

Înghiți cu greutate, încercând să-și ascundă emoția, dar nu era nici ea mulțumită de imaginea pe care i-o arăta oglinda. Zâmbind nervos, încercă să se îndepărteze de el.

– Mă duc jos. Inger mă așteaptă.

El nu-i dădu drumul. Stând în spatele ei, îi prinse brațele, oprind-o să facă vreo mișcare.

– Ce s-a întâmplat, Amy?

– Nimic. Nu s-a întâmplat nimic.

– De ce încerci să fugi de mine?

– Dar nu încerc să fug! Vreau doar să cobor!

– Îți e teamă de mine? zâmbi el amuzat.

– Nu fi ridicol!

Expresia lui se schimbase, aproape imperceptibil.

– Îmi aduc aminte de clipe în care nu erai chiar atât de dornică să fugi de mine.

Strânsoarea lui devenise mai puternică și nu părea dispus să-i dea drumul.

– Erau alte vremuri, răspunse ea cu răceală.

Tăcerea se lăsă în cameră, o tăcere plină de resentimente. Figura lui se întunecă.

– Desigur… uitasem că ești în vacanță.

– Așa e.

Cel mai bine ar fi s-o creadă.

– În acest caz…

Bărbatul se aplecă spre ea, iar buzele lui îi mângâiară pielea fină a gâtului și a obrazului.

– Ce părere ai de o mică aventură? Ce înseamnă o vacanță fără o mică aventură romantică?

Mâinile lui coborâră ușor, mângâindu-i sânii, iar Amy simți că nu mai poate să respire. Mângâierile lui erau senzuale, copleșitoare, iar buzele fierbinți. Chiar dacă nu se mai purta cu duritate, tot era ceva în neregulă.

În timp ce stătea nemișcată, incapabilă să reacționeze, simțind cum simțurile i se trezesc la viață, simțea de asemenea, din instinct, că nu era sincer.

– Ce spui? șopti el. Ar fi foarte plăcut, pentru amândoi.

– Te rog, șopti ea cu o voce gâtuită, lasă-mă să plec.

Nu o ascultă. În schimb, o întoarse spre el, ținând-o foarte strâns, încât simțea fiecare fibră a corpului lui puternic. Fu nevoită să lupte împotriva nevoii copleșitoare de a ceda, de a se relaxa în brațele lui. Dar știa foarte bine că se juca. Acesta nu era bărbatul pe care îl iubea, nici cel pe care-l dorea. Sau era? O săruta cu o dorință împotriva căreia nu putea să reziste, cerându-i un răspuns pe care nu mai era în stare să i-l refuze.

Luni întregi dorise atingerea lui, se simțise lipsită de dragoste și de viață. Acum era în brațele lui, iar frica de a fi doar o joacă nu mai conta. Se lăsă cucerită, fără să se mai gândească la nimic, decât la imensitatea dragostei pe care o simțea pentru el.

Vic o eliberă brusc, privind-o fără să zâmbească, cu ochi întunecați.

– Așa mai merge.

Se întoarse pe călcâie și o lăsă singură.

Seara trecu într-o ceață – voci, fețe, râsete – toate păreau că vin de la mare distanță. Amy nu mai era conștientă decât de Vic, de fiecare mișcare pe care o făcea, de râsul lui și de privirea cu care o fixa din când în când, rece și indiferentă. Îi era din ce în ce mai teamă că bărbatul pe care îl cunoscuse de mult, era dispărut pentru totdeauna.

Conversația din jurul ei nu-i atrăgea în nici un fel atenția, când un cuvânt o izbi, cu puterea unui fulger.

Tanya.

Numele trecu pe lângă urechile ei, făcând-o atentă. Cuvintele căpătară sens.

– Tanya a făcut asta? E stilul ei.

– E nebună.

Apoi urmară hohote de râs.

– Nu, se auzi vocea lui Bunny. Nu e nebună, dar e bună ca pâinea caldă. Fata aceasta are o inimă de aur.

Amy închise ochii, simțindu-se cuprinsă de teamă. Tanya. Figura fetei îi apăru în fața ochilor. Era frumoasă. Are o inimă de aur. Văzuse

în ochii ei teama la gândul că are o relație cu Vic. Nu se înșelase când citise în ochii albaștri. După cum nici prosopul nu era imaginația ei.

– Vezi cumva fantome?

Întrebarea venise din partea lui Inger, care se așezase lângă ea pe canapea.

– Încă mă simt obosită și într-un fel ciudat. Chiar durează atât de mult să-ți revii după un zbor cu avionul? răspunse Amy, uimită și ea de promptitudinea și ușurința răspunsului.

– Câteodată durează zile întregi, zâmbi gazda. A, voiam să te întreb: ce voia să spună Vic atunci când vorbea despre „metamorfoză"? Se ocupa de ceva interesant și neobișnuit înainte de a veni aici?

Amy râse.

– Nu, nu neapărat. Ce anume le spune oamenilor despre el?

– Nu mare lucru. Că este inginer, că a lucrat în New York, cam atât. Dar am sentimentul că e mai mult decât atât și nu știu ce. Nu seamănă cu restul voluntarilor. E mai în vârstă, desigur…

– Vorbiți despre mine? se aplecă Vic spre ele, dominându-le cu statura lui impresionantă.

Inger râse.

– Desigur, despre cine altcineva? Încerc să descopăr misterele vieții tale trecute.

– Da? ridică el sprâncenele. Și reușești?

Femeia suspină, prefăcându-se dezamăgită.

– Nu. Nu cred că Amy îmi va spune ceva.

Vic o privi pe Amy, figura lui rămânând la fel de inexpresivă.

– De ce nu, Amy? Spune-i ce fel ce persoană eram.

Capitolul 3

Nu-i plăcea această poveste. În nici un caz, clătină ea din cap.

Ce fel de persoană era? Era diferit de ceilalți bărbați pe care-i întâlnise. Avea ceva special, care o intriga. Nu era impresionat de propriile realizări, credea că era bine să ai bani, dar că nu contează foarte mult. Era interesant, apropiat, iubitor și plin de surprize. Își iubea bunica și pisicile părăsite. Nu râdea de ea când o vedea plângând la vreun film siropos. O dată i-a adus cadou o plantă în ghiveci, s-o pună pe pervazul de la bucătărie. O asculta când vorbea – despre bucuriile și tristețile ei, despre copiii de la școală. O scotea la restaurante foarte scumpe, dar prefera să ia cina la ea acasă. Lui Amy îi plăcea să gătească pentru el: mâncăruri italienești, pentru care primise rețeta de la bunica ei. Vic insista să spele vasele.

– Ce fel de persoană? întrebă Amy. Nu știu la ce te referi.

– Ba da, știi, zâmbi el, dar era clar că doar pentru ochii lui Inger.

– Să auzim, spuse Inger, cu ochii lucind de interes. Sună interesant.

– De unde vrei să încep? îl întrebă tânăra. Compania ta, apartamentul tău sau stilul de viață?

– De unde vrei.

Foarte bine, dacă asta voia, asta va primi.

– Acasă, arăta foarte diferit, începu ea. Nu l-am văzut în haine de lucru până când n-am ajuns aici. Obișnuia să poarte costume și haine scumpe, în general. Știi unde locuiește acum, nu? Ei, în New York avea un apartament imens, cu decorațiuni impresionante și mobilat ca pentru o vedetă. Era proprietarul firmei de inginerie pe care o conducea, întemeiată de el. Conducea un Jaguar și mă scotea la restaurante scumpe și la piesele de teatru care se jucau pe Broadway.

În timp ce vorbea, era conștientă de privirea lui, dar îl ignora complet. Sau cel puțin se prefăcea că-l ignoră.

– Ar fi trebuit să vezi locul! Era minunat! continuă ea, adresându-i-se lui Inger.

Continuă să descrie mobila și dotările din apartament, totul cu un entuziasm demn de un comentator sportiv. Ascultându-și propria voce, se întreba cum poate să vorbească despre astfel de lucruri, care pentru ea nu însemnau nimic.

Ochii lui Inger deveneau din ce în ce mai mari, pe măsură ce asculta descrierea ei. Era foarte vizibil impresionată.

– Avea bani, nu? întrebă ea în cele din urmă.

– Foarte mulți, suspină Amy. Dar a renunțat și la apartament, și la mobilă. Și-a vândut chiar și compania.

Zâmbi, cu regret prefăcut. Expresia ei părea că spune că-i pare rău, pentru că era impresionată de aceste lucruri.

Inger îl privi pe Vic cu uimire:

– Știam eu că e ceva în neregulă cu tine. Se vede întotdeauna cineva care are bani. Poate că ar trebui să-ți spun „domnule“. Nu sunt sigură că știu cum să mă port cu oamenii bogați. Dacă aș fi știut, nu te-aș fi invitat să mănânci picior de miel și cârnați.

Tonul ei era pe jumătate în glumă, pe jumătate în serios.

Vic zâmbi, zâmbetul lui fermecător, pe care Amy îl cunoștea foarte bine.

– Nu trebuie să-ți faci probleme, spuse el. Din câte se vede, nu mi-am adus banii cu mine, iar mielul tău nu l-aș rata pentru nimic în lume.

Inger îi făcu un semn cu ochiul lui Amy.

– E drăguț, nu-i așa? Foarte obișnuit, în ciuda banilor.

Într-o clipă de revoltă, Amy știu care era replica potrivită.

– Cred că e atât de drăguț tocmai din cauza acelor bani.

Inger râse tare, iar Amy întoarse abia acum privirea spre Vic. Figura lui era întunecată, iar ochii o fixau mânioși. Zâmbi spre el, cu prefăcută inocență.

– Te-ai supărat?

Expresia lui se schimbă, de parcă ar fi apăsat pe un buton. Zâmbi și el, calm și rece.

– Deloc, deloc.

Era târziu, când plecară de la petrecere. Amy și-ar fi dorit să poată rămâne cu Inger și Gunnar, dar nu avea de ales, trebuia să plece acasă cu Vic. Tot drumul spre casă rămaseră tăcuți. Dinspre Vic păreau să vină un fel de vibrații ciudate, așa că-și dădu seama, din instinct, că e mai bine să tacă. Știa că jucase un joc periculos și-i părea rău. Oare ce o făcuse să se poarte atât de copilărește? Totul o irita și nu se mai recunoștea.

– Sper că te-ai distrat în această seară, spuse Vic în clipa în care intrară în sat.

Era primul lucru pe care îl spunea, dar figura lui rămăsese în întuneric și vocea îi era neutră.

– Oh, da. Toată lumea este foarte drăguță.

– În afară de mine.

Era o declarație, nu o întrebare.

Amy își mușcă buzele.

– Pari atât de diferit, murmură ea, simțind că vocea îi tremură. Îmi pare rău.

Îi părea rău pentru tot ce părea să fie în neregulă, chiar dacă nu știa ce anume era greșit și de ce.

Vic deschise ușa și intrară înăuntru.

– Diferit? În acest caz, nici tu nu pari femeia pe care mi-o aminteam. Spectacolul pentru Inger a fost o adevărată surpriză, clătină el din cap, aprinzând lumina.

– La ce te referi?

Știa foarte bine la ce se referea, dar voia să audă de la el.

– E atât de drăguț datorită banilor, o imită el.

– Tu ai vrut-o! se răsti tânăra.

– Da? Cum adică?

– M-ai obligat să vorbesc despre tine. Ce voiai să-i spun? Dacă vrei să joci jocuri prostești, pot face și eu la fel.

Îi întoarse spatele, cu intenția de a se duce în camera ei, dar el o opri.

– Stai jos!

– Nu! E târziu. Sunt obosită și vreau să mă duc la culcare!

– Vreau să stăm de vorbă.

O ținea de braț, foarte aproape, vorbind cu voce joasă.

– Nu știu ce mai e de spus.

– Foarte bine, eu știu. E ceva ce cred că ar fi mai bine să știi, așa că stai jos.

Văzând că n-are altă scăpare, se așeză pe scaun. El rămase în picioare, dominând-o și privind-o cu ochi care păreau deodată obosiți.

– Poate că îți imaginezi că munca de aici e doar o joacă pentru mine, la care voi renunța când mă voi plictisi. Oricum, asta crede familia mea, la fel și prietenii de acasă. Ei, am o surpriză pentru tine, Amy. N-am nici cea mai mică intenție să mă întorc la vechiul meu stil de viață. Am terminat cu el. Trebuie să înțelegi asta. Pot să mă folosesc de calitățile mele acolo unde e mai multă nevoie de ele. Nu dau doi bani pe costumele luxoase, mașinile scumpe sau apartamentele mobilate extravagant. Iar dacă acelea au fost motivele pentru care te-ai îndrăgostit de mine, nu pot decât să-ți spun să te întorci acasă. Nu e nimic pentru tine aici.

Amy simți că leșină.

– Sper că nu crezi că te-am plăcut pentru banii tăi?

Avea un gol în stomac. Oare luase în serios tot ceea ce-i spusese lui Inger? Cu mâinile încleștate pe genunchi, îl privi speriată.

– Se pare că te bucuri foarte mult de toate acele lucruri care pot fi cumpărate cu ajutorul banilor, spuse el cu răceală.

Aceste cuvinte o făcură să se înfurie.

– Dar ce este în neregulă cu acest lucru? Doar pentru că mi-a plăcut să mă las răsfățată de tine, nu înseamnă că numai de asta îmi pasă! Ce importanță au banii când nu mai e nimic altceva?

Avea mult mai multe de spus, dar nu știa cum să se exprime. Pe lângă strălucirea și luxul vieții lui, fusese ceva în plus, care o atrăsese. Dar cum putea să-i mai vorbească acum despre aceste lucruri? O să-i râdă în față. Mânia o părăsi și se simți copleșită de tristețe.

– Tu chiar crezi că sunt… că nu sunt decât o căutătoare de aur, fără altceva în cap? spuse ea, încercând să-și ascundă emoția. N-am venit aici pentru banii tăi, Vic. N-am nevoie de ei și nu mi-au trebuit niciodată. După cum ți-am spus, sunt în vacanță. Nici mai mult, nici mai puțin.

Printr-o minune, vocea ei era calmă și sigură, așa cum sperase. Nu avea de ce să fie mânioasă sau supărată. Era prea târziu.

Vic nu spuse nimic, doar rămase pe loc, privind-o. Amy vru să se ridice, dar o opri.

– Te rog, vreau să merg la culcare.

Bărbatul se apropie de ea, îi prinse mâinile și o ridică de pe scaun. Nu era destul loc între el și scaun, dar nu se dădu înapoi, ci o ținu în brațe. Încercă să scape, dar o ținea strâns, fără să-i lase măcar spațiu să respire. Închise ochii, încercând să reziste apropierii lui, dar îi simțea corpul lipit de al ei și nu se putea împiedica să tremure. Respiră repede, gâfâit.

– Te rog, dă-mi drumul.

– Oh, Doamne, Amy! murmură el cu voce răgușită, să încetăm cu prostiile.

Brusc, gura lui îi luă în stăpânire buzele, într-un sărut amețitor. Să încetăm cu aceste prostii! Era tocmai ce dorea și ea să facă, să uite ultimele zile, pline de tristețe și de suferință. Nu voia decât să fie iubită și să-l iubească, din toată inima.

Sărutările lui fierbinți o cuceriră, iar ea nu se mai împotrivi, întorcându-i sărutările cu aceeași pasiune. Niciodată nu putuse să reziste magiei atingerii lui, tot ce făcuse era să-i răspundă, cu toată

ființa ei. Căldura din corpul lui părea să se scurgă în venele ei, dându-i o senzație de plutire. Fiecare centimetru de piele se încălzea, îl dorea.

– Pot să-ți simt inima bătând, șopti el, cuprinzându-i sânii și privind-o cu o expresie care o făcu să se oprească din respirat. Amy, te doresc, continuă el, cu o voce joasă și plină de dorință. Vreau să te țin în brațe, să te sărut și să te ating peste tot.

Tânăra nu mai era în stare să gândească. Inima îi bătea atât de tare, încât era gata să-i spargă pieptul. Îl privi ametită. În acea clipă, un obiect albastru îi atrase atenția.

Prosopul. Era prosopul pe care el îl lăsase acasă la Tanya. Împietri, ca și cum o mână de gheață i-ar fi cuprins inima.

Degetele lui Vic îi mângâiară încet fața.

– Ce s-a întâmplat, Amy? întrebă el încet. Nu e nimic în neregulă în faptul că te vreau, nu-i așa?

Ba da, este! își spuse ea enervată. Mă vrei pe mine sau pe Tanya, oricare suntem la îndemână! Nu-și dorise să vină în vizită, dar acum că era aici, de ce să nu profite? Oare asta își spunea? Se îndreptă în brațele lui, iar suferința era mai cumplită decât își imaginase că poate fi.

– Amy? Îți este teamă? întrebă el, privind-o neîncrezător. Nu-ți voi face nici un rău.

– Lasă-mă să plec, îl rugă ea cu o voce sugrumată. Te rog să-mi dai voie să plec.

El o eliberă, ridicându-i bărbia s-o privească în față.

– Plângi? Oh, Amy, îmi pare rău. Nu voiam să te forțez să faci un lucru pe care nu vrei să-l faci.

Îi întoarse spatele, urându-l pentru această tandrețe și preocupare, dorindu-și să poată crede în sinceritatea lui. La fel se purta și cu Tanya? La fel se purta cu toate femeile? Gândul acesta era dureros. Crezuse că, dacă se poartă frumos cu ea, o să-i cadă în brațe? Poate că această tehnică mergea cu alte femei, dar ea nu se va lăsa folosită. Nu în acest fel.

– Amy, spuse el calm, nu putem să vorbim despre ce e în neregulă?

Mâna lui o mângâie pe spate, dar ea rămase neclintită, simțind doar răceala și goliciunea din interior. Privirea ei era fixată pe prosopul rămas pe spătarul unui scaun.

– Amy, răspunde-mi!

Ea respiră adânc, privindu-l cu toată demnitatea de care era în stare, dorindu-și să poată vorbi fără ca vocea să-i tremure.

– Nu vreau să vorbesc despre acest lucru.

– Amy, ai făcut vreodată dragoste cu un bărbat?

Sângele urcă imediat în obrajii ei.

– Nu e treaba ta!

Cum îndrăznea? Cum avea nerușinarea să-i pună o astfel de întrebare? Ar fi vrut să fugă, dar nu putea scăpa din brațele lui.

El o privi cu blândețe, zâmbind, apoi o mângâie ușor pe păr.

– De ce ești atât de defensivă? Știi, nu e o crimă să fii virgină.

– Sunt sigură că nu!

– Cred că e chiar o realizare, în zilele noastre…

Din acest punct de vedere, avea dreptate. Bărbații de dinaintea lui: Steven, Tony, nu însemnaseră nimic. Vic fusese singurul bărbat pe care îl dorise vreodată. Iar el o părăsise.

– Nu voiam să te sperii, Amy. N-ai de ce să-ți fie teamă. Să luăm loc și să vorbim despre acest lucru.

– Nu, te înșeli! Nu vreau să facem dragoste, dar tu nu crezi acest lucru! Nu înțelegi, pur și simplu nu înțelegi!

Își dorea cu disperare să plece de lângă el. Niciodată în viața ei nu se simțise atât de încolțită.

Vic rămase tăcut o vreme, privind-o cu atenție. Chiar dacă îi simțea privirea, nu putea să se convingă să-l privească. Apoi îl auzi oftând.

– Nu, poate că nu înțeleg. Poate că m-am înșelat de la început, spuse el cu o voce neutră, dându-i drumul și făcând un pas înapoi. Noapte bună, Amy.

***

Ziua de duminică nu promitea nimic bun. Era o zi întunecoasă și ploioasă, iar casa era tăcută ca o peșteră. Oare Vic era încă în pat? Sau plecase? Sperând să nu-l întâlnească, tânăra porni spre bucătărie, să vadă ce era de mâncare pentru micul dejun. Cafea, pâine, dar fără posibilitatea de a o prăji, șuncă și brânză. Un mic dejun continental – dar de ce nu? Cu mâncarea pe o farfurie, se întoarse în camera ei, care arăta ca o celulă. Așezată pe pat, își mâncă masa, toate resturile ajungând pe sacul ei de dormit. Oare ce e în neregulă cu mine? se întrebă ea, în timp că răsfoia neatentă o revistă. Reclamele promiteau o viață perfectă: vitamine care aduceau viață, tinerețe, fericire. La fel și iaurtul. Mai erau reclamele de parfumuri sofisticate, sau de lenjerie seducătoare.

Horoscopul din ziar promitea schimbări importante în viața ei sentimentală.

Dădu ziarul la o parte, luă o coală de hârtie și un creion și începu să scrie:

Dragă Sue. Abia am luat micul dejun cu pâine simplă, cu gem și cafea instant. Stau într-o cameră cu vedere spre un drum noroios. Îmi țin companie niște păianjeni mari și negri.Vic spune că sunt inofensivi și că e imposibil să scapi de ei, așa că e mai bine să crezi că fac parte din decor, sau din mobilă, care e la fel de înspăimântătoare. E romantic, nu-i așa? Tot îți mai dorești să fi venit cu mine?

Se opri din scris, își termină cafeaua și suspină. Uitându-se pe geam, se întrebă ce să mai scrie. Sue va dori să știe tot, în detaliu, dar n-avea nici o intenție să-i spună. Era mai bine să păstreze o notă lejeră, de amuzament. Reîncepu să scrie:

Victor cel viril, cum îi spuneai, este pe undeva prin preajmă, dar nu știu pe unde. Când am coborât din avion, au ieșit înt-adevăr scântei, dar nu în sensul la care te gândești. Ce s-a întâmplat cu adevărat, nu știu nici eu. Știu doar un lucru: mi-ar fi fost mai bine acasă, visând la o dragoste pierdută și fiindu-mi milă de mine însămi. Cel puțin l-aș fi avut pe Alan Alda la televizor și o pungă de fursecuri cu ciocolată lângă mine, care să mă consoleze. E mult mai mult decât am aici.

După cum îți dai seama, lucrurile nu merg foarte bine și nu cred că voi sta foarte mult aici. Mulțumesc pentru că ai grijă de apartamentul meu. O să te anunț când mă întorc.

După ce semnă, Amy împături hârtia și o puse în poșetă. Mai trebuia să găsească un plic, timbre și o cutie poștală.

Scrisoarea o făcuse să se simtă chiar mai nefericită. O făcuse să se gândească mai mult la propriile sentimente, care erau foarte reale. Se simțea ca un animal în cușcă, prinsă de propria dragoste, fără apărare, lipsită de putere. Oare nu era capabilă să facă nimic altceva, decât să stea aici și să vorbească despre Vic? Întreaga ei minte și întregul ei corp păreau obsedate de el și intensitatea sentimentelor era înspăimântătoare.

În bagajul cu care venise erau materiale pentru desen, hârtie, acuarele, cărbune pentru schițe, așa că, pentru a nu se mai gândi, le scoase și începu să deseneze micul grup de colibe care se vedea de la fereastra camerei ei. Nu se vedea nimeni, iar peisajul copleșit de ploaie arăta mohorât și dezolant. Nu reușea s-o facă să se simtă mai bine și nici pictura nu era eficientă. Nervoasă, strânse hârtia în pumn și o aruncă pe podea.

În liceu, făcuse cursuri de artă. Era bună, dar nu suficient de talentată ca să poată urma o carieră în domeniu. Ca adolescentă, visase să fie artistă, să locuiască la Paris, Roma sau Amsterdam, să câștige destui bani cât să poată locui confortabil și să călătorească mult. Avusese viziuni romantice despre șederea la Paris, în bistrouri pline de artiști care discută despre pictură și sculptură, sau despre cum se bea vin într-un restaurant luminat de lună în Roma. Sau se visase pictând pe un colț însorit de stâncă din Grecia. Toate acestea în compania unui bărbat senzual, înalt și blond, cu ochi albaștri – poate un poet, sau tot un pictor.

În loc de aceasta, devenise o profesoară serioasă, îndrăgostită de un bărbat brunet, un inginer cu picioarele pe pământ.

Lui Vic îi plăceau picturilei și schițele ei. Fusese sincer impresionat când le văzuse prima oară, deși ezitase să i le arate, pentru că nu voia

să le admire doar din politețe. În apartamentul lui erau câteva picturi, iar Amy recunoscuse câteva tablouri valoroase. Mai erau și artiști necunoscuți, dar ale căror lucrări îi plăcuseră.

Nu numai o dată, bărbatul admirase picturile de pe holul ei. Cu câteva săptămâni înainte de plecare, fusese ziua lui. Împlinea treizeci și patru de ani, iar cadoul era greu de găsit. Știa că nu putea să cheltuiască prea mult, mai ales pentru că l-ar fi făcut să se simtă prost și n-ar fi apreciat un astfel de gest. I se păruse că soluția cea mai bună e să-i dea pictura care îi plăcea cel mai mult, iar alegerea fusese foarte bună. Văzuse acest lucru pe figura lui, în clipa în care desfăcuse cadoul, luminându-se la față.

– Mulțumesc, zâmbise el. Nu cred că ar fi ceva care să-mi fi făcut mai multă plăcere.

Ea se simțise brusc prost.

– Nu voiam să fiu pretențioasă, doar că… ai spus că îți place, altfel nu m-aș fi gândit să ți-l dau…

Vic o luase în brațe și o făcuse să tacă, acoperind-o de sărutări care o făceau să tremure.

– Da, zâmbise el, îmi place. Dar e de două ori mai special, venind de la tine, știind că e făcut de tine. De ce crezi că asta te face pretențioasă? o întrebase, fixând-o cu ochii lui cenușii. Ești prea modestă. Lucrările tale sunt bune și trebuie să ai mai multă încredere în propriile forțe.

Amy oftă. Hârtia din fața ei era acoperită de mâzgăliturile, singurul lucru de care era în stare. Era frig și se înfioră brusc. Punându-și sacul de dormit pe umeri, se așeză în pat. Oare mai avea vreo șansă să regăsească acel sentiment de dragoste și respect? Cum putea ignora ceea ce văzuse în ochii Tanyei? Cum putea să-l mai creadă sincer, în clipa în care îi șoptea cuvinte dulci, după ce făcuse la aeroport?

La prânz, auzi o bătaie la ușă. Era Vic, îmbrăcat în pantaloni de lucru și un pulover cenușiu, de culoarea ochilor. Părea mare, impresionant, străin. Pentru o clipă, o cuprinse teama, dar se calmă,

pentru că în privirea lui nu era nimic amenințător. Era calm, stăpân pe el. Părea o statuie de marmură sau un lac înghețat.

Starea ei de spirit era oricum, mai puțin calmă. Era mai degrabă ca un ocean tulburat sub o furtună tropicală. Tremura. Era din cauza lui, sau din cauza frigului?

– Masa e gata în sufragerie. De ce nu vii cu mine în fața focului? Aici e frig.

Atitudinea lui calmă o irită.

– Nu mi-e foame, mulțumesc.

Oh, își spuse ea, parcă sunt un copil răsfățat. Privind spre Vic, își dădu seama că și el gândea la fel, pentru că avea expresia unui tată nemulțumit.

– Haide, Amy, nu te purta copilărește! N-ai de ce să te ascunzi. Nu putem să fim măcar prieteni?

Prieteni? Hm, ce glumă bună! Chiar își imagina că va merge așa ceva? Dar, în cele din urmă ridică din umeri și se dădu jos din pat.

– Bine, vin.

Pe o măsuță în fața șemineului era așezată mâncarea: supă de legume și sandvișuri cu brânză. Mâncară în tăcere, iar căldura supei și a focului se răspândiră în corpul ei înghețat. Abia acum își dădea seama cât de frig îi fusese. Fusese înghețată ca un cub de gheață. Sau ca o fecioară de gheață. Oare așa o credea Vic?

– Nu știam că poate fi atât de frig aici, spuse ea, rupând tăcerea.

– E sezonul ploios și suntem la o altitudine destul de mare. Restul anului e destul de cald ziua, dar se răcorește noaptea. Ce părere ai de niște cafea? întrebă el, punând bolul de supă pe masă.

– Mi-ar face plăcere. Mă duc s-o fac eu.

– Nu, e rândul meu.

Nu-l contrazise, n-avea rost.

Vic se ridică, strânse vesela și plecă din cameră. Când se întoarse, îi întinse o ceașcă de cafea și se așeză lângă foc.

– M-am gândit să stăm de vorbă despre ce vrei să faci și să vezi câtă vreme ești aici. La ce te-ai gândit?

Întrebarea lui o luă prin surprindere. Pentru o clipă, rămase tăcută. Oare reușise să-l convingă că era doar în vacanță? Fusese o încercare și se pare că reușise. Nu trebuia să se mire că o întreba aceste lucruri, trebuia să fie doar atentă.

– Nu sunt sigură. Ai vreo sugestie?

Era o soluție bună.

Figura lui era neclintită.

– Dacă vrei ceea ce preferă de regulă turiștii, ți-ar fi mai bine dacă te-ai duce la Nairobi. Sunt tot felul de tururi organizate, cum ar fi expediții, safari sau ce mai vrei.

În mintea lui Amy apărură imediat imagini cu autobuze pentru turiști, pictate în dungi, cu turiste germane cu păr rar și multe kilograme, turiști californieni cu burtă de bere și japonezi încărcați cu aparate de fotografiat. Cu toții păreau plecați într-o expediție de supraviețuire. De unde știa aceste lucruri? De la televizor sau de prin ziare.

– Nu sunt tocmai genul turistului obișnuit, ridică ea din umeri, încercând să-și păstreze stăpânirea de sine sub privirea lui scrutătoare. Nu-mi plac grupurile organizate, prefer să fac excursii singură.

– Așa credeam și eu, dădu din cap Vic, privind-o cu atenție o clipă.

Se ridică apoi și începu să rearanjeze butucii de pe foc.

– Dacă vrei să cunoști adevărata Kenie, e mai bine să rămâi aici. Din câte cred că știi, suntem în centrul țării.

Da, știa acest lucru. Tot ce avea de făcut era să privească pe fereastră și să vadă adevărata țară.

– Da, știu, dar…

– Dacă rămâi aici, poți veni cu mine în unele dintre excursiile mele și sunt sigur că Bunny va fi încântată să te ducă să vezi spitalul.

Generozitatea și disponibilitatea lui o uimiră.

– Îmi ceri să rămân aici cu tine?

El puse vătraiul pe care îl folosise lângă șemineu și se așeză lângă ea.

– Nu-ți cer, îți sugerez. Sau îți propun, dacă vrei să fiu mai exact.

Amy își strânse pumnii în poală. Avea dreptate să spună aceste lucruri. Nu își va face păreri greșite, dacă asta îl deranjează.

– E foarte frumos din partea ta, dar nu vreau să te deranjez.

– Nu mă deranjezi. Casa e destul de mare pentru o armată.

Nici o casă nu e destul de mare pentru două persoane care nu se înțeleg, își spuse ea. Dar nu avea unde să se ducă, în afară de Nairobi, unde ar trebui să joace rolul turistului. Sau se putea întoarce acasă și să renunțe la această expediție fără speranță. Să se recunoască învinsă și să admită că l-a pierdut pentru o viață nouă și pentru o altă femeie.

Dar încă îl iubesc, își spuse, cuprinsă de disperare. Nu pot să renunț fără măcar să încerc. Să încerce ce? Nici ea nu știa, dar știa că, dacă va pleca acum, totul va lua sfârșit dar, dacă va mai sta, mai poate fi o speranță. Poate o minune, o zână bună sau lampa lui Aladin.

– Gândul de a sta aici e prea dureros pentru tine? o ironiză el, vizibil amuzat.

– Ce vrei să spui cu asta? îl întrebă ea.

– Ar trebui să-ți vezi fața.

Amy se enervă brusc.

– Mi-aș dori să nu te mai uiți la mine!

Vic începu să râdă.

– Dar îmi place să mă uit la tine. Întotdeauna mi-a plăcut.

N-avea ce să-i răspundă la aceste cuvinte. Nu o deranjase obiceiul lui de a o fixa cu privirea, pentru că-i plăcea ce se citea în ochii lui. Dar acum, totul era diferit.

El o privea în continuare.

– Oricum, mai bine să ne întoarcem la discuția noastră. Vrei să stai aici sau preferi să te duci la Nairobi?

Îi era imposibil să-i evite privirea. O forță ciudată, mai puternică decât voința ei, o împiedica să întoarcă privirea. Inima îi bătea cu putere și își pierduse tot curajul.

– Mi-ar plăcea să rămân.

Tăcerea dintre ei era plină de înțelesuri, subliniindu-i cuvintele, dându-le un sens la care nu se gândise. Vic nu spuse nimic, doar o privi lung, fără să poată citi în privirea lui la ce se gândea. Brusc, Amy își aminti ce-i spusese în seara sosirii. O să-i ceară o plată pentru

prezența aici? De aceea voia să stea cu el? Dacă era vorba despre acest lucru…Dar gândurile ei fură întrerupte în clipa în care Vic se ridică și aranjă din nou bușteniі pe foc.

– Bine, spuse el simplu, dar hotărât. În acest caz, am stabilit.

A doua zi, Vic se duse la serviciu. Ploaia se oprise și era cald și însorit. Amy își adună curajul și porni la plimbare prin sat. Oamenii se uitau la ea și copiii chicoteau și o urmăreau peste tot. Încercă să-i ignore, dar fără succes. Nu putea să-i gonească, pentru că nu știa cuvintele. Așa că era nevoită să-i suporte.

În sat era un șir de magazine mici, doar cu o tejghea și câteva produse necesare. Era și o măcelărie mică, din care ieși o tânără cu un pachet în mână, care purta în spate un copil adormit. Ochii ei rotunzi și negri o priviră cu uimire. Lui Amy îi era greu să se obișnuiască să fie atracția tuturor, atât de albă și de străină. Ieșea în evidență în mulțime, de parcă i-ar fi crescut coarne sau ar fi ceva foarte în neregulă cu ea.

De undeva auzea voci de copii care cântau un cântec, sau așa i se părea. Urmărind sunetul vocilor, ajunse într-o clădire joasă, în care un grup de copii stătea pe bănci de lemn, la umbra unui acoperiș din plante. O tânără stătea în fața copiilor, dirijându-i, iar Amy realiză cu încântare că era o școală pentru clasele mici. Din locul în care stătea, nu putea fi zărită, așa că-i urmări cu fascinație.

La școală nu era nimic pentru joacă, nici un fel de obiect. Copiii stăteau cuminți în bănci, cântând mai întâi, apoi numărând. Sau cel puțin așa părea, după sunetul vocilor. După aceea, învățătoarea le dădu voie să plece, iar copiii alergară voioși și plini de energie. Se așezară pe pământ și începură să se joace cu nisip, cutii goale de conserve sau cu bețe adunate de pe jos.

Amy se plimbă până la marginea satului. Pământul se întindea în fața ei, dealuri domoale, care se înălțau în zare, până la poalele maiestuosului munte Kenya, înalt și impresionant, cu vârful ascuns în nori și crestele acoperite de zăpadă. În vârful lui locuia Mungu, zeul religiei locale, după cum îi povestise Vic… Sau poate Gunnar, nu-și mai aducea aminte.

Ajunsă acasă, își scoase culorile și hârtia și încercă să deseneze tot ce văzuse în sat. Nu era nici Roma, nici Paris sau Grecia dar, într-un fel, era mai romantic și mai exotic. Oricum, mult mai interesant decât acasă la ea, în New Jersey. Imaginea copiilor de la școală îi reveni în minte. Cine ar fi crezut că poate găsi o școală în aceste ținuturi ciudate? Oare putea să-i ajute cu ceva? Să le dea culori, caiete sau jucării simple? Sau niște cărți cu desene?

Pentru o vreme, rămase adâncită în lucru, făcând schițe în cărbune ale imaginilor care o impresionaseră cel mai mult. Când mașina lui Vic opri în fața casei, târziu după-amiază, masa era acoperită cu o varietate de scene din sat: femei în fața râului, copii care se jucau în praf, o mamă care îi făcea copilului baie în fața casei.

Vic intră în cameră, aruncându-și pălăria pe un scaun. Era foarte prăfuit, numai bun pentru o reclamă la detergent. Amy se amuză, imaginându-și sloganul: Nimeni nu se murdărește mai bine decât acest bărbat. Ați putea curăța acești blugi cu detergentul dumneavoastră obișnuit?

– Bună, spuse el, aproape fără s-o privească, iar inima lui Amy se strânse în fața indiferenței lui.

Ea nu era deloc la fel de lipsită de sentimente. Nu voia decât să alerge spre el, să-l strângă în brațe, să-l atingă și să nu mai plece de lângă el.

Încă îl mai iubesc, își spuse ea cu tristețe. Nu putea să înțeleagă de ce, nu în mod logic. Știa doar că așa era și că, în ciuda schimbării lui, în ciuda durerii de a ști că e probabil îndrăgostit de altcineva, încă îl iubea. Măcar dacă ar putea să se oprească! Dar dragostea nu e un motor de mașină sau o râșniță de cafea, să se poată opri oricând, își spuse ea cu amărăciune.

– Bună! îi răspunse la salut, întorcând privirea, să nu-i poată citi gândurile, dar el nici măcar n-o privea.

Mușcându-și buzele, se întoarse la lucru. Trebuia să înceteze să mai simtă acest sentiment îngrozitor de respingere. Dacă voia să rămână aici cu el, trebuia să-și ascundă sentimentele și să fie calmă.

El ieși din cameră, întorcându-se după o jumătate de oră, purtând haine curate și mirosind a săpun și a șampon. Avea părul ud și lipit de cap, arătând ca un băiețel. Se așeză lângă ea și privi schițele, fără să spună nimic. Le studie cu atenție, luându-le în mână și apropriindu-le de ochi. Tânăra rămase fascinată de mâna lui bronzată și puternică, cu degete lungi. Ar fi vrut să se întindă și să o atingă, să-i simtă puterea.

– Sunt bune, dădu el din cap într-un sfârșit. Chiar foarte bune… Mai ales aceasta…

Arăta spre un desen al copiilor care se jucau în nisip.

– Mulțumesc.

Nu știa ce să răspundă altceva.

– Ai putea să le vinzi în Nairobi. Sunt sigur.

– Să le vând? Cui?

– Turiștii iubesc astfel de lucruri. Dacă le mai lucrezi un pic și folosești hârtie mai groasă, e foarte bine.

– Nu cred că vorbești serios. Nu sunt chiar atât de bună… adică…

El zâmbi amuzat.

– Nu ești la New York, în competiție cu artiștii de top. Poate că nu vei fi niciodată un Rembrandt, dar ai talent. Știi acest lucru, nu e prima oară când îți spun. Lucrările tale sunt pline de farmec, de sinceritate. Nu te crede mai puțin talentată decât e cazul.

O urmă din vechea lui căldură era vizibilă în vocea și în privirea lui. Sau poate că își imaginase, pentru că nu dură decât o clipă, apoi reveni la calmul și răceala ultimelor zile.

– Oricum ar fi, cred că trebuie să te gândești la acest lucru.

Într-adevăr, a doua zi se gândi la cuvintele lui. Era o zi nesfârșită, goală, iar el era plecat la serviciu. Gândul că exista cineva care ar da bani pentru munca ei era copleșitor. Era probabil modul de tratare a subiectului care îi atrăgea pe turiști, își spuse ea, privind lucrările înșirate pe masă. Nu, acesta nu era New York, iar asta era în avantajul ei. Ce putea face aici, nu s-ar fi cumpărat acasă și invers.

O mișcare bruscă îi atrase atenția și privi în sus. Un bărbat stătea în fața ferestrei, iar frica o cuprinse ca un val, la vederea africanului

imens care flutura o panga. Era foarte înalt și foarte puternic, brațele lui puternice părând o masă de mușchi. Fluturând lama ascuțită în aer, părea foarte periculos.

Cu inima bătând nebunește, Amy privi spre ușă. Era deschisă, dar nu avea încuietoare, așa că nu conta dacă era sau nu închisă.

Ce voia acest bărbat? Posibilități îngrozitoare îi trecură prin minte și se ridică de pe scaun cu picioare tremurânde. Kariuki. Unde era Kariuki? Respirând adânc, încercă să se calmeze. Nu te lăsa îngrozită, își spuse în gând, poate nu are nimic violent în minte.

Nimic violent? Ca de exemplu ce? Să împrumute o ceașcă de zahăr? Să o invite la ceai? Oamenii pașnici nu flutură arme spre ceilalți, iar încă o privire spre uriașul pe jumătate gol, cu arma ascuțită în mână nu o liniști. Parcă vedea în fața ochilor titlul dintr-un ziar, scris cu litere mari: „Tânără din New Jersey ucisă într-un sat african".

Bărbatul se apropie de fereastră, strigând ceva spre ea, dar nu înțelegea ce spune, iar groaza îi încleștase gâtul. Oare va intra în casă, văzând ușa deschisă? Partea rațională din mintea ei îi spunea să nu se isterizeze, să afle ce vrea acel bărbat, dar nu putea depăși groaza teribilă care pusese stăpânire pe ea. Mâinile ei strângeau incontrolabil spătarul scaunului, iar genunchii îi tremurau. Fluturând arma, bărbatul striga aceleași cuvinte, din ce în ce mai tare.

Ar fi vrut să fugă, dar picioarele ei păreau lipite de ciment și nu putea să se miște. Capul i se învârtea, privirea i se încețoșase. O să leșin, își spuse Amy, din ce în ce mai speriată. Oh, Doamne, o să leșin…

Capitolul 4

Când începuse să simtă că alunecă deja în starea de leșin, văzu Land Rover-ul și pe Vic, care tocmai cobora din el. Bărbatul necunoscut se îndepărtă de fereastră.

Tânăra rămăsese pe scaun, tremurând. Se aplecă spre masă și-și puse capul pe mâini, închizând ochii și încercând să se liniștească. Când ridică privirea, Vic stătea în fața ei, privind-o uimit.

– Doamne, ce s-a întâmplat cu tine? o întrebă el.

Cu mâini tremurătoare, își dădu la o parte părul de pe față.

– Nimic… ce voia acel bărbat?

El se încruntă, nedumerit:

– John? Dar tu ce crezi că voia?

– Nu știu. Striga la mine, fluturând acea panga și m-am gândit…

Se opri, scuturată de fiori.

În timp ce se îndrepta spre ea, expresia de pe figura bărbatului se schimbă din nedumerire în amuzament, apoi începu să râdă:

– Credeai că o să te atace? Nu numai că ești foarte impulsivă, dar ai și o imaginație foarte bogată!

Iar el era sensibil ca un zid de cărămidă, își spuse Amy, văzându-i privirea înveselită și gura zâmbitoare. Râdea de ea, care se pierduse la vederea unui bărbat imens care avea o armă periculoasă. Era chiar atât de deplasat? Mânia se amesteca rapid cu jena, alungându-i slăbiciunea și amețeala, așa că-și îndreptă spatele cu mândrie.

– Amuzant, nu? spuse ea sarcastic. Cum a putut să-mi vină o astfel de idee nebunească? Am ascultat atâtea știri despre tinere jefuite, torturate, violate și ucise, dar pe un străin imens care-mi flutură în față o lamă ascuțită ar trebui să-l consider un pacifist cu gânduri pașnice! Cum îndrăznești să râzi de mine? exclamă iritată, ridicându-se de pe scaun.

Figura lui deveni impasibilă.

– Îmi pare rău, nu m-am putut abține, sosi răspunsul, calm și serios. Mi s-a părut totuși destul de amuzant. Suntem într-un un sat liniștit din Africa, nu în jungla din New York, plină de drogați, pești și bețivi.

– Scuză-mi ignoranța! se răsti ea pe un ton caustic.

Vic o prinse de umeri.

– Acum, relaxează-te! Exagerezi, am spus că-mi pare rău!

Atingerea mâinilor lui pe umerii ei, calde și puternice, o calmă imediat. Se înfioră din nou, când corpul se relaxă de tensiunea acumulată. Apropierea lui Vic o umplea de dorința de a-i pune capul pe umăr și a se lăsa consolată de puterea brațelor lui. Dar nu putea, nu voia să facă acest pas, așa că, fixând nasturii de la cămașa lui, încercă să se adune. Rămaseră o clipă nemișcați, iar atmosfera din jurul lor era plină de emoție.

Apoi, făcând un pas înapoi, Vic îi dădu drumul.

– John, spuse el, este un soț devotat și tată a patru copii. Deține o măcelărie de unde îmi cumpăr carnea. N-avea nici o intenție să-ți facă rău, crede-mă.

Amy își aruncă părul pe spate și-l privi cu răceală.

– Și ce voia, dacă n-avea intenția să mă atace?

Bărbatul se așeză pe scaun și începu să-și dezlege șireturile de la bocanci.

– Nu voia decât să înapoieze panga pe care a împrumutat-o de la Kariuki, răspunse el, fără s-o privească. Voia să o iei și să i-o dai lui Kariuki, când se va întoarce. Atât.

Ea nu vedea decât părul lui negru, răvășit de vântul deșertului, unde lucrase toată ziua. Oare încă râdea? N-avea cum să-și dea seama.

Luară masa puțin mai târziu, dar nu mai vorbiră despre incidentul trecut, ci despre lucrul lui Vic în zona deșertică din apropierea satului, unde instala sistemul de irigații proiectat și realizat tot de el.

Că îi plăcea foarte mult ce făcea, era vizibil din tonul vocii. Din cuvintele lui răzbătea un entuziasm pe care nu-l mai cunoscuse, nici în vremea când era acasă. Ceea ce făcea aici avea impact direct asupra vieții oamenilor din zonă. Nu era nevoie decât de o pompă pentru a face viața lor mai bună. Vic spunea că-și irosise vremea construind poduri, tunele și autostrăzi pentru o societate supra-dezvoltată unde toată lumea considera munca lui firească și nimeni nu-i cunoștea măcar numele. Ea râse, observând că și podurile, tunelele și autostrăzile au rolul lor, la fel de important. Desigur, fu el de acord, dar era o diferență. Să lucreze pentru oameni de la țară, care au o necesitate reală, îi dădea și lui sentimentul realității, adăugat la umanizarea într-un fel a muncii pe care o făcea. Oare înțelegea ce voia să spună? o întrebase el, iar tânăra răspunsese că desigur, era foarte logic. Zâmbetul cu care Vic primise cuvintele ei îi încălzise inima.

– Vrei să mergi cu mine mâine? întrebă el. O să-ți arăt despre ce vorbesc.

– Mi-ar face plăcere.

Zâmbise din nou, fixând-o cu privirea aceea specială. Oh, ce mult îl iubea!

Furculița îi alunecă din mână, făcând un zgomot metalic. Masa luase sfârșit, iar discuția se terminase.

Vic se ridică.

– Dacă mă scuzi, am ceva de făcut.

Așezat la masa din celălalt capăt al camerei, începu să studieze schițe și hărți. Atmosfera își pierduse căldura. Ceva se întâmplase în timpul discuției, ceva care îi unise. Pentru câteva clipe, se înțeleseseră din nou.

Vic o ignoră total tot restul serii, de parcă n-ar fi fost acolo, sau n-ar fi fost decât o piesă de mobilier. Când îi întinse ceașca de cafea ,

îi mulțumi neatent. Nu-i pasă că sunt aici, își spuse ea nefericită. Simțea o pornire teribilă să-i ia ceașca din mână și să-i toarne cafeaua în cap.

Trosnetul lemnelor și foșnetul hârtiilor erau singurele sunete din cameră. Părea să muncească obsesiv, cu înverșunare. Oare era nevoie să se concentreze chiar atât de mult încât să nu-i poată spune măcar un cuvânt?

Pentru o vreme, se ocupă cu scrierea unei scrisori pentru bunicul ei, descriindu-i satul și povestindu-i întâmplarea cu John. I-ar fi plăcut să fie aici, se gândi ea, știind cât de mult îi place să facă lucruri ieșite din comun. Slujba de reporter îl dusese în tot felul de locuri ciudate, iar când Amy era mică o lua deseori la pescuit sau în excursii, povestindu-i aventurile lui. Acele momente petrecute cu bunicul ei rămăseseră o comoară dintre cele mai prețioase.

După ce termină de scris scrisoarea, se ridică și începu să aranjeze lemnele pe foc. Abia atunci Vic se ridică și veni lângă ea.

– O să fac eu asta.

Amy nu se dădu la o parte, iar privirea ei rămase fixată pe foc.

– Nu e nici o problemă, ridică ea din umeri, știu și eu destule despre cum se face și se întreține un foc.

Vocea ei era plată, lipsită de emoție.

– Știi? Foarte bine, continuă.

Dacă era posibil, vocea lui era chiar mai neutră. Se întoarse la locul lui, iar tânăra simți nevoia să țipe. Oh, fir-ar să fie! Nu mai suport, își spuse ea. Mă duc la culcare. Adunând ustensilele de scris, îi ură noapte bună.

Ridică privirea spre ea, la fel de lipsită de emoție ca mai devreme, părând să n-o vadă.

– Somn ușor, fu răspunsul lui, înainte să se întoarcă la lucru.

Nu reușea să adoarmă. De ce o ignorase atât de evident pe tot parcursul serii? Oare ce aștepta de la ea? Să-l amuze? Îi spusese deja că n-a venit pentru a fi cu el, ci doar pentru a-și petrece vacanța. Dar nu era adevărat, din moment ce-și dorea foarte mult să rezolve

problemele dintre ei. Ar fi putut la fel de bine să-și dorească să fie Crăciunul în iulie sau gheața să se topească la minus douăzeci de grade.

Oare Tanya era un pericol real, sau era de vină imaginația ei? Privise deja în ochii fetei și mai era și prosopul pe care Vic îl lăsase la ea acasă. Unu și cu unu făceau întotdeauna doi.

Vic nu voia să vin aici de la început, își spuse ea abătută. Nu-mi datorează nimic. Nu mi-a promis nimic, niciodată.

Se răsuci neliniștită în pat, încercând să găsească o poziție confortabilă. Numără oi. La numărul două sute douăzeci și opt renunță. Încercă apoi să-și amintească mâncărurile și deserturile preferate în funcție de literele alfabetului: andive, bezele, ciocolată, dulceață de cireșe, eclere… F? Ce era cu f? Nu mergea nici asta. Să se gândească la mâncare nu părea să fie cea mai bună soluție pentru a adormi. Reușise doar să i se facă foame. Oftând, se întoarse pe partea cealaltă.

În minte îi veni imaginea școlii pe care o văzuse mai devreme, și a copiilor. Cum ar putea să-i ajute cel mai bine? se întrebă. Oare învățătoarea lor vorbea englezește? Cum ar putea să se apropie de ea? Nu voia să se prezinte ca o atotștiutoare arogantă.

Copiii erau drăguți, cu ochi sclipitori. Zâmbeau și-i întindeau mâinile.

Apoi, la o mișcare bruscă a capului, îl văzu din nou. Se întorsese – bărbatul imens cu lama ascuțită. Intră în cameră strigând, îndreptând panga spre ea.

Cuprinsă de panică, se uită la el cu inima bătând să-i spargă pieptul.

– Nu! strigă ea. Nu, nu!

Nu putea să se miște. Picioarele refuzau să o asculte. Ajunse lângă ea, imens, înspăimântător, cu ochi răi și zâmbet diavolesc. Se simțea înghețată, încremenită. Într-o încercare disperată, se aruncă înainte cu toată bruma de putere pe care o mai avea, dar nu se întâmplă nimic. O să mă omoare, își spuse. O să mă omoare.

Brațul lui liber o prinse, trăgând-o spre el. Cu cealaltă mână ridică lama, ținând-o la câțiva centimetri de gâtul ei. Tânăra începu să țipe. Țipă din toate puterile, până i se tăie respirația. Încercă să se elibereze, dar strânsoarea devenea mai puternică. Tot corpul ei era imobilizat de groază când, deodată, mușchii i se relaxară și tensiunea o părăsi. Mor, își spuse ea, dar nu era speriată. Nu simțea durere, doar un sentiment de liniște, care o umplea de pace și confort. Apoi începu să realizeze adevărul: nu era moartă.

Se trezise.

Era trează în pat, cuprinsă de brațele puternice care îi dădeau sentimentul de siguranță. Fața ei se odihnea pe o piele moale, caldă, simțind bătăile inimii. Nu avea nevoie să se uite. Știa unde e și cine o ține în brațe.

Suspină adânc, bucurându-se de sentimentul de siguranță. Bucurându-se de puterea brațelor care o țineau, nu se mișcă. Nu era moartă, dar se simțea deja în paradis.

– Am fost pe punctul să fac un atac de cord, șopti Vic cu blândețe.

– Din vina mea?

Vocea ei era un scâncet, mai ales că buzele i se lipeau de pielea lui când vorbea.

– Ai țipat de parcă voia să te omoare cineva.

– Asta credeam că se va întâmpla.

Urmă o mică pauză, iar el îi mângâie încet părul.

– L-ai visat pe John?

– Da.

– Oh, Doamne, cred că te-a speriat de moarte!

– Da, chiar a făcut-o.

Tremură fără să vrea, iar brațele lui o cuprinseră mai strâns. Amy închise ochii, simțind căldura dragostei pentru el cuprinzându-i întreaga ființă. Era conștientă de vibrațiile dintre ei și știa că trebuie să vorbească, să spună ceva pentru a umple tăcerea.

– Poate că este o prostie să fiu speriată, spuse ea, încercând să vorbească normal, ca să nu-și dea seama cât era de agitată. Am văzut la televizor lucruri îngrozitoare despre Africa și…

– Africa e imensă.

– Da.

Te iubesc, spuse ea în gând, privindu-l. Te iubesc.

Vic își plimbă degetele prin părul ei, neatent. Sau cel puțin așa părea.

– Ceea ce vezi la știri sunt în general crime politice.

Vocea lui era calmă, fără emoție.

– Da, știu, șopti ea.

Iubește-mă și tu, te rog…

– Trebuie să vezi aceste lucruri în perspectivă. Sunt cam cincizeci de țări diferite în Africa, iar majoritatea sunt la fel de liniștite și de sigure ca propria ta curte.

Vorbea automat, ca și cum ar fi fost atent la altceva.

– Presupun că ai dreptate.

N-aș putea suporta gândul că totul între noi s-a sfârșit.

Se simțea ciudat, de parcă ar fi fost în același timp două persoane diferite. Una vorbea liniștită și rațională, iar cealaltă era agitată și copleșită de sentimente de dragoste, dorință și pasiune. Oare Vic simțea la fel?

Degetele lui îi mângâiau pielea fină a gâtului și umerii.

– Știi, continuă el cu aceeași voce lipsită de emoție, filmele de groază sunt de vină. Un dictator sângeros tiranizează și masacrează oameni nevinovați…

– Nu m-am gândit niciodată la aceste probleme.

E o prostie, se gândi ea, avem o discuție calmă și liniștită ca și cum am sta la zece metri distanță.

Dar apropierea lor era imposibil de negat, iar atmosfera era încărcată de o tensiune ușor de recunoscut. Amy se mișcă neliniștită, privind spre lumânarea aprinsă de el. Umbrele lor erau ciudate, întinzându-se spre tavan.

El plecă puțin capul spre ea.

– Te simți mai bine? o întrebă el, cu buzele aproape de ureche, iar vocea lui suna ciudat.

Era îngrijorat? Sau era o notă de tandrețe? Poate că-i era somn și voia să se întoarcă în pat.

– Da, șopti ea.

Nu mă părăsi, îl rugă în gând, am nevoie să rămâi cu mine.

Părea că trec ore întregi. Nu vorbeau. Corpurile lor se atingeau, dar nu se mișcară. Totul părea încremenit în așteptare.

Sărută-mă, îl imploră Amy fără cuvinte. Te rog să mă săruți.

Dar corpul lui Vic rămânea nemișcat, numai bătăile grăbite ale inimii și respirația accelerată trădau neliniștea din spatele acestei aparente stări de calm, faptul că alte sentimente începuseră să se nască. Mă dorește, își spuse Amy copleșită, îmi dau foarte bine seama.

Inima ei bătea la fel de repede, iar sângele părea că-i curge fierbinte prin vene. Era speriată că va fi respinsă, când se aplecă spre el, atingându-i gura cu buzele ei fierbinți. Părea că un curent electric străbătu amândouă corpurile.

– Amy, suspină el, respirând adânc.

Gura lui îi luă în stăpânire buzele, apoi începu să o sărute apăsat, cu pasiune, în timp ce o împingea cu blândețe înapoi pe pernă. Se întinse lângă ea, acoperind-o cu corpul lui. Un fior o avertiză că era pe punctul de a ceda, dar era prea copleșită de dragostea pentru el ca să mai asculte vreun avertisment. Nu conta decât această clipă, această clipă minunată în care el îi aparținea.

Mâinile lui îi mângâiară corpul tremurător, ridicându-i cămașa de noapte.

– Să scăpăm de prostia asta, murmură el, iar respirația lui fierbinte îi atinse obrazul.

Amy era incapabilă să spună ceva, copleșită de reacțiile ei pasionale care o împiedicau să raționeze. Când fură goi și se strânseră cu putere în brațe, atingerea corpului lui de-a lungul întregului ei corp o făcu să se înfioare. Dorința o copleși, izvorând din dragostea reală, adevărată și imposibil de negat. O atinse din nou, explorând misterele corpului ei, acoperind-o cu sărutări. Mută de plăcere, se lăsă cucerită de magia atingerii lui, tresăltând sub mângâierile care îi turnau parcă foc în vene.

– Vic, murmură ea. Oh, Vic…

Voia să râdă și să plângă în același timp – dar nu știa de ce. Voia să continue și să nu se oprească niciodată.

– Amy….

O ținea strâns, dorința fierbinte copleșindu-l și pe el, făcându-l să tremure de nerăbdare. Apoi, deodată, cu un efort agonizant, se îndepărtă de ea, căutându-i privirea. Sprijinându-se într-un cot, privi spre ea rugător. Respira cu greutate, iar pieptul lui se ridica și cobora rapid. Se ridică spre el, atingându-i pieptul puternic, dorind să-l atragă spre ea, fără să spună vreun cuvânt.

– Amy, șopti el cu respirația tăiată, ești sigură?

Mâna lui mângâietoare coborî de-a lungul coapsei, apoi a piciorului, coborî și urcă din nou, spre moliciunea ademenitoare a pulpei.

– Da, șopti ea. Oh, da!

Vocea proprie îi părea străină: era răgușită, joasă. Îl trase mai aproape, dornică să-l simtă, tremurând de încântare. Voia să devină un singur corp…

– Te rog, te rog…

– Amy, trebuie să-ți spun mai întâi ceva. Eu…

Un zgomot puternic o trezi la realitate și îngheță. Oh, nu! Nu se poate, nu! Corpul lui Vic deveni rigid, iar el înjură încet.

– Bwana!

Era vocea lui Kariuki, care părea agitat și îngrijorat.

– La naiba! răsună vocea lui Vic.

Apoi, mai tare, vorbi cu bărbatul agitat în propria limbă. Când încercă să se ridice din pat, tânăra îl înconjură cu brațele, trăgându-l înapoi spre ea.

– Nu pleca, Vic. Te rog să nu mă lași acum… Nu acum.

– Trebuie. Soția lui Kariuki a intrat în travaliu și i-am promis că o să-i duc la spital cu mașina.

Se smulse de lângă ea, apoi își luă pantalonii de pijama și se îndreptă spre ușă.

Cu gura uscată și dinții încleștați, Amy îl urmări cu privirea. De ce se întâmplase tocmai acum?

– Vic, eu…

Bărbatul se întoarse s-o privească.

– E în regulă, Amy. Poate că e mai bine.

Părea foarte obosit.

Găsindu-și cămașa de noapte, se acoperi, jenată brusc de propria goliciune.

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

El se întoarse lângă pat și o privi câteva clipe în liniște.

– Ba da, știi, șopti Vic într-un târziu. N-ar fi schimbat nimic, nu-i așa?

Amy închise ochii, străduindu-se să nu plângă. Nu-i răspunse, ci se întoarse cu spatele spre el.

Bărbatul se aplecă spre ea, sărutând-o pe obraz.

– Du-te la culcare, Amy. Ne vedem dimineață.

Fu nevoie de toată puterea ei să se abțină să nu-i pună brațele în jurul gâtului și să-l tragă spre ea, să-l roage să se întoarcă lângă ea după ce îi lasă la spital pe cei doi, dar știa că nu va face acest lucru.

Reținându-și lacrimile, înghiți cu greu. Vic se îndrepta spre ușă, așa că se întoarse să-l mai privească o dată. Nu privi în urmă în clipa în care deschise ușa.

– Noapte bună, Amy!

Plecase. Se mai auziră voci afară, apoi zgomotul motorului. Amy ascultă până când sunetul se pierdu în depărtare. Ascunzându-și fața în pernă, plânse de durere. Teama și nesiguranța o cuprinseră mai intens decât vreodată.

Poate că e mai bine. Acestea fuseseră cuvintele lui și poate că avusese dreptate. Îl iubea, dar nu voia să-l împartă cu nimeni, nici cu Tanya, nici cu altcineva. Mai spusese ceva, în clipa în care Kariuki bătuse la ușă. Vreau să-ți spun ceva. Dar nu spusese despre ce era vorba. Ce putea să fie? Dar nu se mai simțea în stare să raționeze, ci doar să doarmă și să uite totul.

Când lacrimile se sfârșiră, rămase nemișcată, așteptând sosirea somnului. Dar când Vic se întoarse, o oră mai târziu, nu adormise încă. Inima îi bătea cu putere când auzi pașii lui pe culoar, dar nu se opri în fața camerei ei.

***

Era o dimineață minunată, răcoroasă și însorită. Dar Amy nu era în stare să se bucure de frumusețea zilei. Nu exista nici un mod de a descrie cum se simțea. După ce stătuse trează câteva ore, hotărâse să se ridice. Soarele îi scălda camera în lumină, contrastând cu proasta ei dispoziție. Fără să mai deschidă fermoarul, ieși din sacul de dormit, lovindu-l cu picioarele. La naiba, ma simt ca o epavă.

Când intră în sufragerie, Vic era la masă, bându-și cafeaua.

– Arăți ca naiba, spuse el, cu o lipsă de tact neobișnuită.

– Și tu, replică ea enervată.

Pe buzele lui apăru un zâmbet amuzat.

– N-a fost tocmai o noapte odihnitoare.

– Nu.

Putea s-o spună din nou. Tânăra puse unt pe o felie de pâine cu mare grijă, întinzându-l cu o precizie și o concetrare demnă de o operație pe creier. O altă felie de pâine apăru pe farfuria ei ca prin minune. Ridică privirea spre figura lui amuzată.

– De ce nu pui și pe felia mea? Faci o treabă minunată…

– Bine…

Luând unt pe cuțit, îl întinse neglijent pe felia de pâine, apoi i-o întinse.

– Nu mă pricep să fac lucruri la comandă, comentă ea cu dulceață.

– M-ai fi păcălit, dădu el din cap dezaprobator. Știi ce neplăcut e să mănânci o felie de pâine cu un strat prea gros de unt?

– Încerc să nu mă gândesc, dar îți urez noroc.

– Pot să-mi dau seama că urarea vine din inimă.

Kariuki veni cu micul dejun pe o tavă. Era o omletă, pe care o servea cu un zâmbet larg. El de ce mai zâmbea? Oh, da…

– Cum se simte soția lui? întrebă Amy după plecarea bărbatului.

– Se simte bine. A născut la cinci dimineața – o fetiță.

– N-a rămas cu ele?

– Ba da, a venit pe jos. Nu e foarte departe.

Amy își dădu brusc seama de ceva la care nu se gândise.

– Ce-o să creadă?

– Despre noaptea trecută? ridică Vic din umeri. Ceea ce e evident, dar nu-mi pasă. Nu cred oricum că s-a așteptat la altceva. Știa unde să mă găsească.

Indiferența lui o deranja, dar nu știa de ce. Privirea lui o fixa pe deasupra cești de cafea.

– Oricum, îmi pare rău că s-a întâmplat, spuse el, dar să nu lăsăm acest lucru să ne strice ziua.

Ce voiau să însemne aceste cuvinte? Îi părea rău că fuseseră întrerupți? Sau că ajunsese la ea în cameră? Inima ei se strânse la amintirea nopții trecute. Vedea cu ochii minții corpul lui, simțea parcă atingerea magică a mâinilor puternice.

– Vic? întrebă ea, cu inima bătând cu putere. Aseară, înainte de venirea lui Kariuki, voiai să-mi spui ceva… Despre ce era vorba?

– Nu contează, o întrerupse el.

– Nu vrei să-mi spui? Te rog…

El ridică ibricul de cafea, fără nici o expresie.

– Mai vrei cafea?

Era clar că nu avea nici o intenție să-i răspundă, așa că Amy oftă, resemnată.

– Da, te rog. Am nevoie de tot ajutorul ca să rămân trează restul zilei.

El îi căută privirea.

– Vii cu mine dimineața asta? Sau ai prefera s-o lași pentru altădată?

Tânăra clătină din cap.

– Nu, aș vrea să vin acum. O să-mi revin.

Ultimul lucru pe care îl dorea sau de care avea nevoie era să stea toată ziua într-o casă goală, singură cu gândurile ei.

Îi făcu plăcere plimbarea cu Land Roverul, să simtă aerul curat al dimineții și vântul prin păr, să privească ținuturile străine. În cele mai multe zone, solul roșiatic era încă ud, iar praful nu se ridica. Dealuri verzi se vedeau în depărtare, până la ele întinzându-se pășuni. Undeva la marginea câmpului se vedeau gazele, care se îndepărtau în salturi grațioase. Păreau ireale, cu salturile lor care abia atingeau pământul.

Era încântată. În jurul ei se întindeau spații vaste, viață sălbatică, totul scăldat în razele soarelui. Nu-i venea să creadă că e în mjilocul naturii. Zâmbi la gândul că arăta ca o actriță din filmele cu safari și aruncă o privire spre Vic. El părea într-adevăr să facă parte dintr-un film– puternic, bronzat și arătos. Privi din nou spre câmpurile din jurul lor.

– Unde sunt turmele de elefanți pe care le vedem în filme? întrebă ea. Există vreo șansă să vedem vreuna?

El clătină din cap.

– Probabil că nu. Sunt în pădure în timpul zilei. În zonele de vânătoare pot fi zărite turme ziua– mai sunt și alte animale mari: rinoceri, bizoni. Aici sunt mai ales gazele, girafe și animale mai mici.

– Mi-ar plăcea să merg într-un safari, zâmbi Amy visătoare. Cred că e o adevărată experiență să vezi acele animale mari alergând libere. Nu le-am văzut decât la grădina zoologică, închise în cuști.

Bărbatul dădu din cap.

– Poți să te duci la Nairobi și să intri într-un tur, înainte de plecare.

Vocea lui era normală, fără nici o inflexiune deosebită.

Dar nu vreau să mă duc acasă! se gândi ea. Vreau să rămân cu tine!

– Cred că-ți voi urma sfatul, răspunse pe același ton.

Vic aruncă o privire spre cer.

– Se pare că astăzi nu va ploua. E deja foarte cald. Vrei să mă ajuți cu asta, te rog? spuse el, încercând să-și dea jos jacheta ajutându-se de o singură mână.

După ce îl ajută, el își suflecă mânecile, fără să mai aibă nevoie de ajutor. Amy fixă cu privirea brațele lui puternice și bronzate, acoperite de păr negru. Acestea erau brațele care o ținuseră noaptea trecută, iar acum nu mai îndrăznea să-l atingă.

În sat fură întâmpinați de mai mulți bărbați, iar doi dintre ei urcară în spatele mașinii. Părăsiră satul, ajungând lângă râul unde fusese instalată o mică pompă. Vic verifică mecanismul, explicându-i lui Amy cum funcționează. Apa ajungea prin conducte în sat, iar femeile nu mai pierdeau timp prețios cărând apa de la râu în vase grele, numite debes.

– Debes? întrebă tânăra. Sunt acele butoiașe pe care le cară pe umeri?

El dădu din cap.

– Erau inițial butoaie de kerosen.

Vorbi o vreme cu bărbații din sat, părând să se asigure că înțeleg cum funcționează pompa. Era vizibil că îi făcea plăcere ce făcea. Îl iubesc, își spuse Amy. Mintea ei producea automat acest gând. Nu mi-ar păsa dacă ar proiecta curse de șoareci. Nu mi-ar păsa dacă ar trebui să rămân aici tot restul vieții.

Îl privea cu atenție, cum se mișca printre ceilalți bărbați, cu agilitate. Hainele de lucru păreau că-i accentuează masculinitatea. Puterea lui o făcea să se simtă vulnerabilă și slabă. El o privi deodată, iar ea zâmbi cu răceală, sperând că nu observase ceea ce știa că era vizibil pe figura ei. Numai de asta nu mai avea nevoie: s-o surprindă privindu-l ca o adolescentă îndrăgostită.

Figura lui era impenetrabilă. Urcă repede în mașină și se întoarseră în sat. Vic îi arătă robinetul și femeile care așteptau la coadă.

– Vino! îi spuse el prinzând-o de braț și ajutând-o să se îndepărteze de ceata de copii care îi înconjuraseră la coborârea din mașină. Am fost invitați să bem un chai.

Intrară într-o încăpere mică, aparent un fel de cafenea, unde fură serviți cu ceai în pahare înalte. Avea lapte și mult zahăr și un gust deosebit. În timp ce Vic discuta cu doi bărbați care-i însoțiseră, Amy urmări cu privirea alți doi consumatori, care jucau șah. Sau cel puțin așa părea, pentru că piesele erau făcute din carton, iar unele erau înlocuite cu pahare de plastic.

Ar putea să facă multe jucării pentru copiii din sat, de la școala pe care o văzuse. Le putea construi din cutii, cartoane, bucăți de lemn. Avea multe idei și proiecte care o absorbiseră, până când Vic îi flutură mâna prin fața ochilor.

– Erai foarte, foarte departe, comentă el, trăgând-o de pe bancă și apoi afară din cafenea.

Nu eram departe, își spuse ea în gând. Chiar deloc…

Următorul sat era asemănător – copii care râdeau, altă pompă, femei care umpleau vasele la robinetul din centrul satului. Luară masa la măcelăria din sat. Vic o invitase, nu știa de ce. Era obosită, ochii îi ardeau de la soare și praf. Stând pe banca de lemn, închise ochii.

– Ești obosită? o întrebă el.

– Un pic. E foarte cald.

– Nu mai sta la soare.

Deschise repede ochii. Era umbră în dreptul băncii pe care stătea el, dar trebuia să stea aproape. Prea aproape…

– E în regulă, ridică ea din umeri.

– Nu te prosti, o certă el. Vino să stai aici, dacă nu vrei să te oblig.

N-avea putere să-l contrazică. Se așeză lângă el, iar brațele și picioarele lor se atingeau.

– Vrei o bere? Sau o Coca Cola?

– Au Coca Cola aici? se miră ea.

– Desigur. Unde crezi că suntem? La capătul lumii?

– Nu cred că e prea departe de aici.

– N-ai văzut încă nimic, o asigură el.

Coca Cola nu era rece, dar era ceva de băut. Dacă nu era electricitate, nu erau nici frigidere. Părea într-adevăr o altă lume. Tânăra privi în jur. Colibe de lemn, copii desculți, femei purtând poveri pe spate.

– Credeam că femeile africane poartă greutățile pe cap, observă ea.

– Cele mai multe o fac, dar nu cele numite Kikuyu.

– Arată foarte incomod.

– Nu o fac din distracție.

Vic se juca încet cu cheile de la mașină, în timp ce-și bea berea.

În interiorul măcelăriei era vizibil un animal proaspăt tăiat, acoperit cu un sac de plastic. Era prea mic să fie o vacă. Afară, un bărbat prăjea pe grătar bucăți de carne.

– Este pentru noi? întrebă Amy.

– Da, răspunse Vic, scoțându-și ochelarii de soare. Îți e foame?

Ea dădu din cap.

– Ce fel de carne e?

– Carne de capră.

– De capră?

– Da, într-adevăr, râse el. Uite că vine.

Un platou de lemn fu pus în fața lor, iar ea îl privi cu neîncredere.

– Ce gust are?

– De carne de capră.

– Amuzant. Foarte amuzant.

Era cuprinsă de un sentiment de amorțire și vorbea ca un automat. Să fie de vină oboseala? Sau era de vină căldura?

– Uite cum faci.

Vic luă o bucată de carne și puse sare pe ea.

– Acum o mănânci…

– N-am mâncat niciodată carne de capră, spuse Amy, întrebându-se dacă stomacul ei era în stare să suporte această experiență.

– Doar n-ai venit până aici să mănânci hamburgeri, nu-i așa? o ironiză el.

Ea ridică din umeri, dar nu răspunse.

– Trebuie să fii mai curajoasă. Încearcă. Poate ai surpriza să-ți placă.

Era clar că lui îi plăcea, pentru că mai luă o bucată.

– N-o să te omoare, să știi.

Să-l ia naiba! își spuse Amy, luând o bucată și punând sare pe ea, apoi ducând-o cu hotărâre la gură.

Era bună, chiar foarte bună.

– Mai vrei un suc?

– Da, te rog.

Era însetată. Soarele strălucea cu putere, iar la o distanță oarecare câțiva copii îi priveau mâncând.

– Te-ai obișnuit cu oamenii care se holbează la tine? întrebă ea.

El ridică din umeri.

– Până la un punct. Până la urmă ajungi să-i ignori.

Așa cum învățase s-o ignore și pe ea. Brațul lui o atingea când se întindea după o nouă bucată de carne, dar apropierea nu părea să aibă nici un efect asupra lui. Ca și cum ar fi fost un zid de piatră.

– Te-ai mai gândit să vinzi desenele?

Amy ezită.

– Chiar crezi că le va cumpăra cineva?

– Ți-am spus că da.

Scoase bani din buzunar și plăti pentru carne, apoi își luă cheile și se ridică de pe bancă.

– Vreau să mă duc la Neri să-mi iau scrisorile. Acolo e și un magazin de unde îți poți lua materiale.

Amy îl urmă spre mașină. Poate că găsește acolo și ceva potrivit pentru școală. Cuprinsă de entuziasm, îi povesti ce văzuse la mica școală.

– E păcat! Nu au cu ce să se joace. Nici jucării, nici jocuri… Numai un acoperiș de paie și câteva bănci. Vreau să cumpăr hârtie, creioane colorate și câteva jucării…

– Iar începi să te lași dusă de val. Nu înveți niciodată? se încruntă el, părând nemulțumit.

Reacția lui o luă prin surprindere.

– Nu voiam decât să cumpăr niște hârtie și…

– Calmează-te și folosește-ți capul. N-o să faci așa ceva.

Surpriza se transformă în mânie.

– De ce nu? Vreau s-o fac!

– De ce nu vrei să gândești în loc să te arunci cu capul înainte?

Vic se sprijinea de portiera mașinii, privind-o cu un amestec de furie și de frustrare.

– Dar tu de ce nu încetezi să mă tratezi ca pe un copil?

– Pentru că te porți ca unul, fir-ar să fie! Mai întâi spune-mi un lucru: ce se va întâmpla când se va termina hârtia?

Tânăra ridică din umeri.

– O să mai cumpăr.

– Dar dacă nu vei mai fi aici? oftă el.

– Nu m-am gândit.

– Asta credeam și eu. Bine, o să-ți explic. Faci exact ce au făcut coloniștii… Dar nu spun că n-ai intenții bune. Dar ceea ce faci e să creezi o nevoie care n-a mai fost, care nu duce decât la dependență. Puterea de a te susține singur este calea unică spre dezvoltare, iar modalitatea cea mai bună de a ajuta nu e prin cadouri.

Vic deschise portiera și se așeză la volan. Era evident că avea dreptate. Nu gândise niciodată astfel. Totuși, era sigură că trebuie să fie ceva ce putea face, o modalitate de a-i ajuta pe copii. Urcă și ea în mașină, oftând.

– Dar vreau să fac ceva. Vreau să ajut. Sunt învățătoare, iar experiența mea trebuie să aibă un cuvânt de spus!

Bărbatul porni mașina.

– Poate că da, poate că nu, răspunse el cu răceală.

– Dar ar trebui! Aș putea ajuta-o pe fată, să-i dau idei sau să-i arăt cum să facă diverse lucruri…

– Amy, ascultă-mă! Te-ai gândit că poate nu are nevoie de ajutor? Oamenii au mândria lor. Poate că toți care sunt implicați sunt mulțumiți. Ești o străină și fata s-ar putea simți ofensată. Nu poți să preiei pur și simplu frâiele.

– Dar nu voiam să fac asta!

– Așa părea.

– Dar nu era așa! Nu sunt proastă!

Se întoarse spre fereastră, mușcându-și buzele. Se simțea lipsită de experiență și inutilă. Toată situația era mai complicată decât crezuse.

Vic conduse mașina pe drumul accidentat, spre ieșirea din sat. Copiii făceau semne cu mâna, iar soarele strălucea cu putere. Amy se simțea din nou foarte obosită.

– Fata ți-a cerut ajutorul? întrebă el după câteva minute de tăcere.

– Nu.

– Lasă-mă să-ți dau un sfat. Așteaptă până când îți va cere ajutorul. Nu vei ajunge nicăieri dacă nu te vrea în preajma școlii.

Ea nu-i răspunse și nu-l privi.

– Amy!

Vocea lui nu mai era mânioasă. Îi aruncă o privire scurtă.

– Da.

– Nu voiam să te supăr. Știu că ești o învățătoare bună și că ai intenții bune, dar nu e chiar atât de simplu.

– Nu contează. Era doar o idee, nu mare lucru.

Nimic nu contează, își spuse Amy, cuprinsă de un sentiment de înfrângere. Ce rost mai avea să se străduiască?

Pe drumul spre Neri, vorbiră despre totul și nimic. Cuvinte goale, care pluteau în vânt. Din când în când treceau pe lângă animale sălbatice. Oboseala o copleșise, iar drumul accidentat nu era tocmai potrivit pentru mușchii ei dureroși.

Vic îi arătă oficiul poștal, librăria și magazinul general, iar Amy scoase niște scrisori din poșetă.

– Vrei, te rog, să le pui în cutia poștală? îl rugă ea.

– Desigur, dădu el din cap, luând plicurile. Ne întâlnim la magazinul general după ce termini. Am niște cumpărături de făcut.

– Bine, ne vedem curând.

Coborâră împreună din mașină. Înalt, cu umeri largi, el se mișca ușor, cu agilitatea bărbatului sigur de el, care nu dădea doi bani pe ce credea lumea. Urmărindu-l cu privirea, Amy se îndreptă spre librărie. Nu-i luă mult să găsească tot ce-i trebuia, apoi se îndreptă spre magazinul general.

La început nu-l văzu pe Vic, dar apoi îi auzi râsul. Un râs sănătos, răsunător, pe care l-ar fi recunoscut dintr-o mie. Mai făcu doi pași, apoi îl zări. Se opri brusc, simțind un gol în stomac.

Vic vorbea cu Tanya.

Și ce dacă? încercă să se liniștească singură. Vorbește cu toată lumea: cu măcelarul, cu brutarul sau cu oricine altcineva. Nu înseamnă nimic.

Cu toate acestea, la vederea lor stând de vorbă, fu cuprinsă de panică. Inima îi bătea cu putere și genunchii i se înmuiaseră. Oh, doamne, așa ceva e imposibil! Era ridicolă, iar situația era de-a drepul amuzantă.

În acest caz, de ce nu râdea? De ce simțea atâta teamă de fiecare dată când se gândea la Tanya? Oare nu era decât gelozie oarbă, care nu avea nici un suport real? Sau era intuiția feminină?

Rămase nemișcată, fixând cu privirea silueta grațioasă a fetei. O figură armonioasă și o față plăcută. Dar nu arăta ca o femeie fatală. Era doar o fată drăguță, cu „inimă de aur". O fată căreia îi plăceau untul de arahide, iepurii și plimbările prin ploaie.

Râdea spre Vic, iar ochii ei albaștri străluceau pe figura radioasă. Nu era nevoie de intuiție sau de o sensibilitate deosebită ca să interpretezi expresia de pe figura ei.

Tanya era îndrăgostită de Vic.

Capitolul 5

Vic era întors cu spatele spre ea și nu putea să-i vadă expresia. Dar nici nu voia s-o vadă. Fără să fie observată, privi rafturile cu mărfuri – cutii, sticle, borcane, pline cu detergent, șampon, pastă de dinți. Strângând din dinți, fixă desenul de pe o cutie de detergent, încercând să se calmeze. Nu reușea în nici un fel. Îi privi din nou pe cei doi, văzând fața plină de încântare a Tanyei. Tocmai își lua rămas-bun, zâmbind:

– Ne vedem joia viitoare! strigă ea peste umăr, apoi se îndreptă spre ușă.

O forță exterioară o îndemnă să meargă afară din magazin, înaintea fetei. Făcu trei, patru pași grăbiți, fără să știe încotro se îndreaptă. Nu era conștientă decât de cuvintele care-i răsunau în minte: Ne vedem joia viitoare, ne vedem joia viitoare…

După o vreme își dădu seama că mersese prea departe și că e timpul să se întoarcă. De cealaltă parte a străzii, o figură albă îi atrase atenția. Era Bunny, încă în uniformă, care îi făcea semne și traversă strada spre ea.

– Amy! Mi s-a părut mie că ești tu!

– Bună! Vii de la spital?

Bunny dădu din cap.

– Vic e în oraș?

– Da, e la magazinul general. Eu descopăr zona.

Se simțea ciudat, dar nu știa de ce. Femeia o privi cu atenție, apoi zâmbi.

– Se pare că azi ai fost într-un safari cu el.

Amy făcu o grimasă, privind în jos spre blugii prăfuiți.

– Se vede, nu-i așa?

– Desigur. Te face să arăți ca una dintre noi. Unde ați fost? Te-ai simțit bine?

Era ușor să stai de vorbă cu Bunny, pentru că era nevoie să asculte și să nu vorbească prea mult, ceea ce era bine pentru Amy. Bunny era demnă de numele ei. Conversația ei sărea de la un subiect la altul în câteva minute, despre încercările și greutățile profesiei de soră medicală, despre greutatea de a locui singură după plecarea lui Cindy sau despre bucuria de mânca toată cutia de dulciuri trimise de mama ei.

– Crede că sunt blocată undeva în mijlocul continentului african, fără nimic altceva de mâncare decât carne uscată de maimuță și frunze. Spune că a citit o carte despre asta și că n-am cum să o păcălesc. I-am spus că mănânc mai bine decât acasă, că am tot timpul friptură și că această țară exportă carne: de vită, de porc, de pasăre. Dar nu mă crede.

Femeia oftă, punând mâinile în șolduri.

– Uită-te la asta! M-am îngrășat trei kilograme de când sunt aici!

– Ai mâncat carne de capră? o întrebă Amy, aducându-și aminte de aventura ei culinară.

– A, da, de mai multe ori. E foarte bună, îmi place, dar trebuie să mă crezi că n-o să-i spun niciodată mamei.

Merseră împreună pe stradă spre magazin, unde îl găsiră pe Vic plătind pentru cumpărături.

El aruncă o privire spre Amy.

– În sfârșit! Credeam că te-ai pierdut.

Nu așteptă să primească răspunsul, ci luă punga de cumpărături și se întoarse spre Bunny.

– Bună! Ce mai faci? Te bucuri să ai la dispoziție toată casa?

Bunny se strâmbă.

– Nu, nu prea. Nu sunt genul singuratic. Nu-mi place să trăiesc singură, am nevoie de cineva pe care să-l stresez.

El râse.

– Sunt o mulțime de voluntari prin preajmă. Sunt sigur că le-ar face plăcere să-ți țină companie.

– Nu sunt chiar atât de singură, făcu femeia o grimasă, râzând. Sunt foarte pretențioasă, să știi. Mă păstrez pentru cineva stilat și bogat. Și frumos, desigur. De fapt, adăugă ea după o mică pauză, încruntându-se, îmi doresc o viață ușoară, o casă mare cu saună și piscină, vacanțe la munte și călătorii în jurul lumii.

Bunny zâmbi larg, încântată de propriile cuvinte și Amy nu se putu abține să nu râdă.

– Ce părere ai despre un medic? întrebă ea.

– Niciodată! făcu femeia o strâmbătură nemulțumită. Nu-mi plac doctorii!

– Dar ești asistentă medicală!

– Tocmai de aceea…

– Oricum, interveni Vic, doctorii obișnuiți n-au banii și nici timpul să facă tot felul de călătorii în jurul lumii. Desigur, ai putea alege un chirurg plastician din California, care face operații de înfrumusețare femeilor bogate.

Bunny nu răspunse, dar expresia ei amenințătoare era grăitoare.

Vic izbucni în râs, apoi ridică punga de cumpărături.

– Haide, Amy, e mai bine să plecăm.

***

Câteva zile la rând, Amy lucră la desenele ei, plimbându-se prin sat de câteva ori pentru a găsi noi scene. Copiii o urmăreau în continuare, dar n-o mai deranja. Voiau să o atingă– să-i atingă brațele și părul, curioși cum este la pipăit. Oamenii o întâmpinau cu zâmbete, iar o

dată îl zări și pe John, care se juca în fața casei cu copiii lui, părând un tată fericit, prietenos și inofensiv. Nici femeile în vârtsă, cu capetele rase și lobii urechilor lungiți din cauza cerceilor, nu mai păreau amenințătoare.

Vic se purta ca un străin prietenos, fără să mai facă vreo încercare să se apropie de ea. Vorbea despre Kenia, despre munca lui, tratând-o în toate privințele ca și cum ar fi fost într-adevăr în vacanță, ca și cum nu erau decât niște cunoștințe vechi. Oare el chiar nu simțea vibrațiile dintre ei când erau singuri în aceeași cameră? Nu era decât ea atentă la aceste lucruri?

Pentru Amy, serile deveniseră de neîndurat. Vic lucra până târziu în fiecare seară, fără să fie cel mai adesea conștient de prezența ei. Îi privea spatele întors spre ea, simțindu-se nefericită și singură, fără să-și dorească altceva decât să fie din nou în brațele lui. Dar Vic n-o atingea niciodată, iar ea nu mai știa cum să-și rezolve temerile și îndoielile. Nu putea decât să aștepte.

Wambui, soția lui Kariuki, se întorsese de la spital, iar Vic o luă pe Amy să o vadă pe mamă împreună cu copilul într-o după-amiază. Interiorul plin de fum al colibei o făcu să tușească și îi trebuiră câteva minute să-și obișnuiască ochii cu întunericul din colibă. Wambui stătea pe un scaun, iar copilul, învelit într-un prosop verde, era în brațele ei.

Impulsivă, Amy întinse brațele.

– Pot să o țin în brațe?

Fetița era foarte frumoasă. Avea ochii închiși și nu-i deschise în clipa în care o luă în brațe, dar buzele i se mișcară, făcând un sunet specific suptului.

– Are atâta păr! exclamă ea uimită, mângâind buclete întunecate.

– N-am văzut nici un copil african fără păr, spuse Vic, care o observa de la distanță, cu mâinile în buzunare.

– E minunată!

Tânăra îi dădu copilul lui Wambui, care începu să vorbească repede în limba locală. Amy îl privi pe Vic, cerându-i ajutor din priviri și văzu că zâmbea larg.

– Ce e atât de amuzant?

– Spune că speră să ai și tu curând un copil.

Ea rămase uimită. Probabil că glumea…

– Eu?

– Desigur. Nu-ți plac copiii?

– Nu fi ridicol!

– Nu e nimic ridicol în a fi însărcinată, comentă el, devenind serios. De fapt, e foarte ușor. Sper că vei descoperi acest lucru.

Simți că se înroșește, dar nu-și plecă privirea.

– Știu. Nu sunt nici ignorantă, nici proastă.

– Îmi pare bine să aflu, spuse el, întorcându-se spre soția lui Kariuki, care reîncepuse să vorbească.

Mai târziu, se întoarseră spre casă, în liniștea care cuprinsese satul. Colibele păreau niște dealuri în întunericul serii. Era o altă seară liniștită. Luară cina, iar el îi povesti că trebuie să se întâlnească a doua zi cu un oficial de la Ministerul Muncii, întrebând-o dacă nu vrea să meargă cu el. Ea răspunse că-i va face plăcere.

Se lăsă apoi din nou tăcerea.

– Urăsc această carte, spuse ea într-un târziu.

– Arunc-o în foc.

Îl privi cu ochi mari.

– S-o arunc în foc?

– Nu e bună de nimic. Merită să fie arsă. Este cea mai morbidă chestie pe care am citit-o vreodată. Nici n-am putut s-o termin.

Luă cartea din mâna ei, o aruncă în foc, apoi zâmnbi satisfăcut când paginile începură să ardă.

Amy zâmbi.

– Acum nu voi mai afla niciodată ce s-a întâmplat cu Peter cel Galben!

– E asasinat, la fel ca restul. Decapitat, ca să fiu mai precis. Vrei și amănuntele sângeroase?

– Nu, mulțumesc.

– Foarte bine. N-am citit mai departe, dar cred că mă puteam descurca să găsesc un final poveștii.

Tânăra râse, privind cartea care ardea.

– Uneori, comentă Vic, o distrugere cu sânge-rece îți încălzește inima. În acest caz, adăugă întinzând picioarele spre foc, îți încălzește și picioarele.

Părea un gest simbolic, de parcă ar fi ars ce era în neregulă între ei. Dar nu era atât de ușor. Poți să arzi o carte, dar nu poți să arzi adevărul, sau teama, sau suspiciunea. Numai că undeva, în adâncul inimii ei, era o urmă mică de speranță, care nu se stingea niciodată. Uneori devenea mai puternică, luminând totul, apoi se întâmpla ceva și lumina scădea, iar totul era cuprins din nou de negurile cenușii ale nesiguranței.

Această incertudine o măcina, faptul că nu știa niciodată ce va aduce ziua de mâine. Oare nu făcea decât să se tortureze singură? Să-l vadă în fiecare zi, să-l iubească, să dorească dragostea lui, dar să știe că nu poate să-l atingă, că se îndepărtează văzând cu ochii, o dată cu trecerea timpului.

Frustrarea o consuma. Se simțea neajutorată, lipsită de putere și control în ceea ce i se întâmpla. În trecut, de câte ori avea o problemă, știa cum s-o rezolve. Știa întotdeauna ce să facă, dar acum nu mai era așa. Nu putea decât să aștepte și nu știa cât mai poate îndura.

A doua zi, se îndreptară spre Nairobi, parcurgând un drum de două ore prin ținutul ars de soare.

– Ne întâlnim la New Stanley pentru prânz, spuse Vic, privindu-și ceasul. Să spunem pe la douăsprezece.

După ce îi arătă hotelul unde urmau să se vadă, o lăsă singură, plecând spre întâlnirea pe care o stabilise.

Următoarele ore, Amy se plimbă de una singură, admirând clădirile, străzile largi, magazinele elegante. Așadar, aceasta era tot o parte din Africa, un oraș occidental cu oameni sofisticați – bărbați îmbrăcați în costume, cu cravate și femei în rochii luxoase. Părea atât de departe de satul din care plecaseră și de oamenii care locuiau acolo.

Dar, pe măsură ce se îndepărta de centrul orașului, clădirile deveneau din ce în ce mai mici, iar împrejurimile păreau mai străine.

Erau foarte multe magazine mici, majoritatea conduse de asiatici, iar aerul era plin de mirosuri și arome exotice.

Îi plăcea foarte mult această atmosferă. Privi curioasă magazinele de bijuterii, țesăturile colorate, ornamentele. De unde venea toată acestă marfă? De pe un vas de pirați? Dintr-o poveste cu zâne?

În fața magazinelor, copii cu ochi negri se jucau în jurul unor baloți cu mărfuri ciudate, pe care nu le putea recunoaște. Și-ar fi dorit să aibă hârtiile de desenat cu ea, dar nu avea decât aparatul de fotografiat. Făcu niște fotografii, cât de discret putea.

Două femei în sari trecură pe lângă ea, vorbind într-o limbă străină. E uimitor, își spuse Amy, să te gândești că toți acești oameni s-au născut în Africa, fără să-și cunoască țara de origine. Să te gândești că de câteva generații continuau să se îmbrace, să se poarte ca strămoșii lor care veniseră în Kenia ca să construiască linia ferată Kampala – Mombasa. Să te gândești că erau atât de legați de tradiții, încât amestecul cu africanii să fie imposibil. Rezultatul era o societate interesantă, colorată, dar în care existau atâtea tensiuni, unele aproape insesizabile, dar prezente încă.

Cumpără niște curmale uscate, pe care le mâncă în timp ce se îndreptă fără să se grăbească spre centrul orașului.

Ajunse la New Stanley mai devreme decât se aștepta și rămase pe terasă privind lumea care trecea, o paradă de rase și culori: americani, europeni, asiatici. Hainele distinctive erau colorate, exotice. Fragmente de limbi exotice se amestecau în aer.

Nu o deranja să aștepte; nu era plictisită, dar nu fu nevoie să aștepte prea mult, pentru că silueta lui Vic era inconfundabilă. Într-un fel, nu trebuia să-l caute. Era acolo, ieșea în evidență în mulțime. În timp ce se îndrepta spre ea, îl privi, constatând cât de bine părea să se adapteze în peisaj. Încrezător și sigur pe el, părea la locul lui oriunde.

Se îndreptă spre ea cu siguranță. După ce o salută, se așeză în fața ei și își scoase ochelarii, punându-i în buzunar.

– Nu e neapărată nevoie să mâncăm aici, spuse el. Știu un loc unde se prepară un foarte bun curry. Cât de aventuroasă ești?

– Sunt deja aici, mai e nevoie să întrebi?

Privirea lui era ciudată.

– Nu mă îndoiesc de asta.

– N-am venit în Africa să mănânc hamburgeri, să știi, îl imită ea.

Vic începu să râdă.

– Dar nu cred că așteptai să mănânci nici curry.

– Dacă seamănă la gust cu acele samosas pe care le-am mâncat la Bunny, o să am nevoie de câteva pahare de apă să-mi sting focul din stomac.

Sosul de curry nu semăna cu ce mâncase până atunci. Iute și piperat, nu era deloc asemănător cu sosurile diluate pe care le mâncase acasă. Era ca și cum ar fi mâncat foc, iar de pe nas și urechi i-ar fi ieșit flăcări. Cel puțin așa se simțea.

După masă, merseră la unul dintre muzeele de artă pentru a-i arăta proprietarului desenele lui Amy. Era foarte emoționată, cu toate că se străduia să-și adune curajul. Era ca o școlăriță care mergea pentru prima oară la școală, încă ținându-se de fustele mamei. Ar fi vrut să se ascundă în spatele lui Vic în clipa în care intrară în magazin.

Directorul era un indian care purta un costum negru și cravată, cu o expresie mohorâtă de parcă s-ar fi dus la o înmormântare.

Înmormântarea mea, se gândi Amy. A stimei pentru propria persoană, a încrederii în mine, sau a ce mai rămăsese din ea. De pe peretele din dreapta ușii, o mască de lemn o fixa cu orbitele goale, iar expresia ei n-o încuraja.

Dar teama ei era nejustificată. Bărbatul era zâmbitor și foarte încântat la vedere desenelor. Spuse că va fi încântat să pună la vânzare lucrările ei. Mai spuse și altceva, dar Amy nu-l auzi.

Când ajunseră afară, în lumina soarelui, nu-și putu stăpâni încântarea. Simțea nevoia să cânte, să danseze și, într-un gest impulsiv, sări în brațele lui Vic, îmbrățișându-l.

– Oh, Vic! I-au plăcut desenele mele!

– Desigur, zâmbi el. Ți-am spus că-i vor plăcea.

Pentru o clipă, Amy nu mai văzu nimic în jurul ei, în afara feței lui, foarte aproape de a ei, simțindu-se din nou copleșită de dragoste.

– Mulțumesc, Vic, șopti ea. Mulțumesc.

El ridică sprâncenele, uimit.

– Pentru ce îmi mulțumești?

– Pentru că mi-ai dat curaj și încredere în mine.

Bărbatul clătină din cap, zâmbind.

– Ești tare amuzantă, spuse el cu căldură. Hai să mergem.

Sentimentul de apropiere pe care îl cunoștea foarte bine era din nou prezent. Era împărtășirea bucuriei și înțelegere reciprocă. Entuziasmul îi făcea pașii ușori, ca și cum ar fi plutit prin aer. Reflexia lor în vitrine îi însoțea, iar Amy se bucura de ce vedea: un bărbat înalt, într-un costum închis la culoare și o femeie suplă, cu păr întunecat și strălucitor și figură luminoasă. Arătăm foarte bine împreună, își spuse ea. Aceasta era adevărata viață: să meargă pe aceste străzi străbătute de oameni exotici și interesanți, împreună cu bărbatul pe care îl iubea, care credea în ea și-i împărtășea bucuria.

Se opriră în fața unei librării, iar Vic deschise ușa.

– Trebuie să iau o carte pentru Tanya, spuse el, făcându-i loc să intre. N-ai cunoscut-o, nu-i așa?

Tanya! Globul de fericire care o înconjura se sfărâmă în bucăți. Se simți cuprinsă de disperare. Cum putuse să uite? Pentru câteva clipe trăise într-un vis, într-o fantezie, iar acum se trezea dureros la realitate.

– Tanya? Nu… adică da, am întâlnit-o.

El păru surprins.

– Cum? Că n-a venit la petrecere.

Îi era greu să vorbească.

– A venit acasă la tine a doua zi după sosirea mea, ca să aducă un prosop pe care l-ai uitat la ea acasă.

Cuvintele ieșeau automat, de parcă ar fi vorbit altcineva în locul ei. Îl privi, încercând să-și ascundă emoția și-l văzu încruntându-se.

– Așadar, de acolo venea. Mă și întrebam ce caută în sufragerie.

Figura lui era din nou calmă, iar vocea liniștită. Se îndreptă spre librar și-l întrebă dacă a sosit cartea comandată din Statele Unite. Se părea că venise și era vorba despre un manual de biologie.

– De ce își cumpără propriul manual? întrebă Amy în clipa în care ajunseră afară.

Vic ridică din umeri.

– Nu sunt sigur. E ceva în acest manual pe care vrea să-l utilizeze. Îi place să facă lucrurile în felul ei, atâta vreme cât îi este permis. E cineva foarte special, zâmbi el admirativ.

Ziua își pierduse toată strălucirea. Bucuria lui Amy dispăruse, iar totul părea cenușiu și fără viață. Avea o nouă calitate de adăugat la lista celor deja cunoscute: E cineva foarte special. Iar aceste cuvinte veniseră chiar de la Vic.

Ești nebună, își spuse Amy a doua zi. Uită-te la tine, cum stai în genunchi și ai grijă de grădina de legume a lui Vic, rupându-ți unghiile și distrugându-ți spatele. Foarte bine, răspunse o altă voce în mintea ei. Udă-ți și creierul, în timp ce uzi varza. Pune-ți gândurile și sentimentele în ordine, în linii drepte și ordonate, ca în grădina de legume.

Se simțea bine să sape în pământul umed, să simtă căldura soarelui pe brațele și picioarele goale. Nu purta decât pantaloni scurți și un maiou subțire, fără bretele. Putea foarte bine să se bronzeze. Pielea ei era închisă la culoare și se bronza repede.

După perioada ploioasă sosise vreme bună, iar ierburile amenințau să sufoce grădina de legume. Kariuki începuse procesul de curățare, dar nu reușise să-l încheie. Amy lucră două ore, apoi intră în casă.

Făcu o baie și își spălă părul. Se simțea înviorată. Munca fizică era benefică din când în când, dar avea un efect dezastruos asupra fizicului. Își privi unghiile rupte și palmele cu pielea îngroșată. Dar cine trebuie să fie perfect într-un astfel de sat?

După-amiază se duse la plimbare prin sat. Se simțea neliniștită, ca o pisică într-o cușcă. Lipsa de activitate începea să-și facă simțite efectele. Acasă, la școală, copiii aveau tot felul de activități de a o ține ocupată permanent. Se băteau, turnau acuarele pe podea, se udau pe haine. Îi era dor de ei, așa cum se întâmpla în fiecare vacanță. Sora ei

Laura îi spunea că trebuie să fie nebună. Îi cerea să-i ia pe ai ei pe perioada vacanței… sau să-i ia de tot. Laura avea trei copii – monștri răsfățați. Îi iubea foarte mult, dat mai ales când erau la școală sau adormiți în paturile lor.

Satul părea liniștit, iar de această dată n-o mai urmărea nici un copil. Amy mergea repede, ca să scape de excesul de energie. Era pe drumul care ducea spre șoseaua principală, când văzu un copil care venea spre ea pe bicicletă. Băiatul zâmbi și se opri lângă ea.

– Bună ziua, spuse el într-o engleză perfectă.

– Bună, răspunse ea.

– Ce faceți? întrebă băiatul pe același ton studiat.

– Mulțumesc, bine.

Suna de parcă amândoi citeau dintr-un manual pentru învățarea limbii engleze.

– Numele meu este Kamau.

Era un băiat foarte drăguț, cu o figură inteligentă.

– Eu sunt Amy. Locuiești în sat?

El dădu din cap.

– Da, dar voi pleca în curând la o altă școală. Când voi termina studiile acolo, vreau să mă duc la universitate și să învăț pentru a deveni inginer.

Inginer? Era ambițios copilul. Nu părea să aibă mai mult de doisprezece, treisprezece ani.

– Ce fel de inginer? îl întrebă ea.

– În construcții civile, ca domnul Hoyt. Spune că sunt foarte inteligent și că pot face orice îmi doresc.

Vic părea să-și facă prieteni și nu doar printre adulți.

– Sunt sigură că are dreptate, zâmbi Amy.

– Domnul Hoyt este un bărbat deosebit, declară băiatul cu seriozitate, ne-a reparat pompa de apă și m-a lăsat să ajut. Era defectă de doi ani, dar a știut s-o repare.

– Vorbești foarte bine engleza, observă Amy, întrebându-se cum să termine mai repede conversația și să-și continue plimbarea.

– Studiez foarte mult, dădu băiatul din cap cu gravitate, apoi zâmbi. Ați dori să-mi vedeți shamba?

– Sigur.

Mama și sora lui lucrau în shamba, iar tatăl lui deținea un magazin, numit în limbajul local duka. Amy nu era prea sigură că știa cum se întâmplase dar, înainte să-și dea seama, fusese de acord să-i cunoască mama, iar apoi era într-o căsuță de lemn în care mama lui Kamau, toată un zâmbet, îi servea o farfurie cu mâncare. Stând pe singurul scaun din cameră, Amy se uită cu groază la imensa cantitate de substanță verzuie.

E imposibil să mănânc așa ceva, se gândi ea terorizată. E mai mult decât mănânc trei zile la rând. Nu poți să refuzi niciodată mâncarea. La un moment dat, Vic îi spusese acest lucru. Nu-și mai aducea aminte când, dar știa foarte bine că nu poate refuza.

– Ce este? îl întrebă pe Kamau, regretând imediat că pusese întrebarea.

Poate că era mai bine să nu știe. Femeia zâmbi, iar băiatul zâmbi și el.

– Irio, spuse el, de parcă acest cuvânt ar fi explicat totul.

Se uită la mâncare, neajutorată, incapabilă să ia lingura și să guste.

– N-am mai mâncat niciodată, încercă să se justifice cu voce slabă.

– E foarte bun, o asigură Kamau.

Desigur că era bun. Nimeni cu mintea întreagă n-ar da oaspetelui special ceva care nu era bun. Probabil că această chestie verde era considerată delicioasă. N-avea nimic artificial, nici conservanți, nici substanțe chimice. Numai că problema era de cultură, mai ales. Amy venea dintr-un loc unde oamenii preparau tot felul de substanțe ciudate, le puneau împreună și le dădeau numele de „hot dog", prefăcându-se că aceasta este mâncare. Dar era bun.

Mi-aș da sufletul pentru un hot dog, oftă tânăra. Sau măcar pentru un spanac fiert. Plină de speranță, ridică privirea spre tavan, dar nu primi nici un ajutor de nicăieri. Adunându-și tot curajul, luă lingura și gustă. Nu era decât un singur mod să scape din acest coșmar. Să mănânce.

Nu era atât de rău cum se așteptase. Era destul de lipsit de gust, de parcă femeia ar fi uitat să pună sare, dar era foarte uscat și greu de înghițit. Cartofi, își dădu ea seama, amestecați cu mazăre și încă două, trei legume. Nu descoperi nimic necunoscut sau periculos, așa că fu ușurată. Numai că era foarte greu de înghițit. Apoi i se întinse un pahar de lapte cald, dar nu era preocupată despre ce fel de lapte e vorba. Era doar bucuroasă că va reuși să înghită. Părea să nu aibă sfârșit. De fiecare dată când ridica lingura spre gură, avea impresia că masa de pastă se înmulțește, nu scade.

Aproape sufocată, cu stomacul umplut la maximum, reuși să termine. Oh, Doamne, gemu ea, o să mor. Este cel mai rău lucru ce mi s-a întâmplat vreodată.

Se îndreptă spre casă, dar nu știa nici ea cum ajunse, conștientă doar de durerea agonizantă de stomac. Aplecată, cu mâna pe stomac, se împletici spre camera ei și se lăsă să cadă pe pat. O senzație de arsură îi străbătu brațele și se ridică brusc, țipând. Se arsese de la soare? Nu era posibil, își spuse tânăra, uimită. Nu se ardea atât de repede. Nu stătuse decât o oră, două la soare. Dar o privire spre brațe o convinse că se arsese. Prea ocupată de problema stomacului, nici nu observase arsura de pe piele.

Of, asta îi mai trebuia! Cu lacrimi curgându-i pe obraji, se lăsă cu greu pe o parte. Plângea din cauza frustrării, furioasă pe propria persoană, pe prostia de care dăduse dovadă. Atunci auzi o bătaie la ușă, care nu putea să fie decât Vic. Legea lui Murphy: dacă e vorba ca un lucru să meargă prost, va merge.

– Pleacă! strigă ea cu voce răgușită.

Desigur, observase că plângea, așa că nu era de mirare că se opri după câteva secunde lângă patul ei.

– Pleacă! repetă ea.

– Abia am ajuns. Dumnezeule, ce-ai făcut?

– Nimic. N-am făcut nimic, doar s-a întâmplat.

– Arsurile de soare nu se întâmplă pur și simplu.

– Dar s-a întâmplat! Am fost afară doar o oră! Nu mă ard niciodată, așa că nu înțeleg de ce s-a întâmplat. Și de ce nu mă lași în pace?

– Probabil că are de-a face cu latitudinea și longitudinea acestui loc. O să caut ceva să-ți dai pe piele.

Amy gemu.

– Lasă pielea! Stomacul meu, mai degrabă caută ceva pentru el…

– Stomacul? Ți-e rău?

– Mor. Am o tonă de irio în mine.

– Irio? întrebă el uimit, apoi izbucni în râs. Ospitalitatea Kikuyu te-a copleșit, nu-i așa?

Amuzamentul lui o irită. Mai întâi povestea cu John, iar acum asta. Cu o zvâcnire, se ridică în pat, uitând de durere, dar strâmbându-se când pielea arsă protestă.

– Mă descurc foarte bine și fără să mai râzi de mine! De ce nu dispari? N-am nevoie de tine!

– Da, sigur, n-ai! zâmbi el. Ești terminată, trebuie să facem ceva.

Ieși din cameră și se întoarse mai târziu, cu un pahar cu lichid transparent și un spray.

– Ridică-te și bea asta, îi ceru el.

Îl ascultă, fără să spună nimic.

– Acum, întoarce-te și scoate-ți tricoul.

Nu avea altceva de făcut decât să-l asculte.

– Scoate și sutienul.

– Nu!

Fără să ia în seamă protestul ei, îl desfăcu singur, iar degetele lui reci atingeau cu blândețe pielea arsă.

– De ce ai făcut asta? Nu era necesar!

Se întoarse cu fața spre perete, nedorind să-i întâlnească privirea, cu ochii plini de lacrimile provocate de suferință și de umilință.

– Nu te purta copilărește. Nu mă interesează racii.

Pulverizăă din sprayul adus, iar durerea se calmă instantaneu. Apoi se întinse peste umărul ei și-i aruncă recipientul în poală.

– Poftim. Restul poți să faci si singură.

Ieși din cameră înainte ca ea să poată spune ceva.

Seara nu putu să mănânce nimic, dar i se alătură lui Vic pentru o ceașcă de cafea în fața focului. Bărbatul ceru detalii despre aventurile ei culinare, așa că-i povesti, promițându-și că-l va lovi dacă mai râde de ea. N-o făcu, ci doar zâmbi, ceea ce nu era suficient pentru a justifica un atac.

– Încercau doar să te facă să te simți binevenită, explică el.

– Nu știam că se va dovedi o experiență atât de dureroasă, dădu ea din cap, bându-și cafeaua. Kamau vrea să devină inginer, ca tine.

– E un copil foarte inteligent. Dacă vrea acest lucru, sunt sigur că va reuși.

Uită-te la noi, își spuse ea cu amărăciune, arătăm ca un cuplu de octogenari. Nu ne mai trebuie decât fotolii care se balansează și o pisică adormită la picioare. Oh, Doamne, nu pot suporta acest lucru. Nu mai suport acest tip de relație.

Ar fi vrut ca Vic să o ia în brațe, să o strângă cu afecțiune. Voia să fie iubită. Dar mâine era joi, ziua în care o va vedea pe Tanya.

El se ridică brusc, spunând că are de lucru. Îi întoarse spatele, lăsând-o singură cu gândurile ei. De ce nu mă întorc acasă? se întrebă ea, nefericită. Sau mai bine, de ce nu mă împușc?

Se duse devreme la culcare și, suspinând până adormi, avu un somn agitat, plin de coșmaruri.

– Nu voi veni acasă în seara asta, o anunță Vic la masă. Dacă vrei, o să te duc în oraș. Sunt sigură că Bunny va fi încântată să te primească pentru noapte.

Ceva se rupse în interiorul ei. Toate emoțiile o părăsiră, lăsând-o pustiită. Așadar, nu se va duce doar să o vadă pe Tanya, ci va rămâne la ea peste noapte. Nu știa cum reuși să-și păstreze figura imobilă, spunându-i cu calm că se simte bine și că nu-i mai e frică să rămână singură. Că vrea să lucreze la niște desene și că drumul spre oraș ar fi inutil.

Aceasta era clipa de care se temea. Nu mai putea îndura. Acum nimic nu mai părea să conteze. Vic se va duce să o vadă pe minunata lui Tanya, iar ea nu avea decât un singur lucru de făcut.

Să plece acasă.

Capitolul 6

Îl urmări cu privirea, îndepărtându-se pe drumul accidentat, lăsând în urmă un nor de praf.

– Adio, Vic, spuse ea cu voce tare. A fost o plăcere să te cunosc.

Intră în casă, cu ochii uscați. În camera ei, începu să-și facă bagajele, să-și așeze hainele și să-și ruleze desenele cu precizie automată.

Kariuki nu părea prea încântat de hotărârea ei să plece, dar ignoră rugămințile lui, așa că o ajută să care bagajele afară. Așteptă, tremurând în răcoarea dimineții. Sigur va veni cineva care să o ducă până în oraș. Poate să facă autostopul, desigur. Doamne, ce mi se întâmplă? Nu fu nevoie să aștepte prea mult. Un nor de praf anunță apariția unei mașini. Era o mașină sport de culoare verde, condusă de un indian cu barbă, care purta un turban alb și haine sport europene. Era tânăr, arătos, iar zâmbetul lui putea lumina o cameră.

Era mai mult decât încântat s-o ducă până la Nyeri, spuse el. Îi părea rău că nu se ducea azi la Nairobi, dar luni se ducea, așa că ar fi încântat s-o conducă dacă mai vrea să aștepte. Zâmbi, râse și-i făcu multe complimente, astfel încât Amy își spuse că Don Juan ar fi avut ce învăța de la el. Conducea de parcă era pe o autostradă americană și nu pe un drum accidentat din Africa. Inima ei bătea tare. Dar el părea liniștit și foarte priceput, așa că tânăra se liniști până la urmă.

Ce va face? Nu se gândise decât că trebuie să plece din sat. Poate ar trebui să rămână la Bunny peste noapte, să afle dacă poate găsi un hotel decent la Nairobi, unde să se înscrie pentru un safari. Dacă tot era în Africa, măcar să se bucure de ce e mai frumos și să aibă ce povesti acasă, prietenilor ei.

Când ajunseră în oraș, Amy își dădu seama că Bunny nu ajungea decât seara acasă. La naiba, de ce nu mă gândesc înainte să mă arunc? Era un restaurant aproape de casa lui Bunny, așa că-l rugă pe bărbat să o lase acolo. Putea să bea o cfea pe terasă, mai târziu să ia masa și să facă o plimbare prin oraș.

– Pot să-ți iau ceva de băut? o întrebă bărbatul, ajutând-o să coboare.

– De ce nu ți-aș oferi eu ceva de băut, ca mulțumire pentru amabilitate? întrebă ea.

Zâmbetul lui se șterse.

– În nici un caz! A fost plăcerea mea să te conduc, iar tu mă jignești!

Oare glumea?

– N-ai auzit?

– Ce să aud? întrebă el nedumerit.

– Femeile sunt egale cu bărbații.

El ridică privirile spre cer, clătinând din cap.

– Oh, voi femeile europene!

O luă de braț și o conduse spre o masă.

– Nu sunt europeană, sunt americană.

El ridică din umeri.

– Aici, e același lucru. Toți albii sunt numiți europeni.

Compania lui ajută timpul să treacă mai repede, chiar dacă pentru Amy bărbatul acesta cu pretenții de cuceritor era, în cel mai bun caz, iritant. Era dulce ca o bomboană și o trata de parcă ar fi fost o păpușă fragilă de porțelan, fără nimic în cap.

Când bărbatul se ridică într-un sfârșit, cu intenția de a pleca, scoase o carte de vizită din portofel, arătându-i numărul de telefon de acasă, care era sub cel de la serviciu.

– Sună-mă dacă nu ai unde să stai, spuse el, scriind adresa pe spatele cărții de vizită și zâmbind ademenitor. Am un apartament foarte frumos.

Da, fără îndoială, și un dormitor draguț… un pat confortabil…

Demară în trombă, aruncându-i un zâmbet strălucitor.

– Mulțumesc, dar n-am nevoie, spuse Amy cu voce tare, rupând cartea de vizită în bucăți și aruncând-o în scrumieră.

Bunny fu încântată la sosirea ei.

– Stai cât vrei de mult. Și eu mă duc săptămâna viitoare la Nairobi la o petrecere. Putem merge împreună. E un dormitor liber la etaj și e al tău în întregime. Ah, strigă ea urcând scările, vrei te rog să faci un ceai până mă schimb?

Se întoarse după o vreme, îmbrăcată în blugi și un tricou portocaliu, pe care scria mare: „Asistentele o fac tot timpul". Era o declarație destul de șocantă pentru a fi tipărită pe un tricou, dar Amy văzuse și mai rele.

– Îți place? întrebă Bunny văzând expresia de pe figura ei. Tata mi l-a făcut cadou.

– Tatăl tău?

Femeia zâmbi larg.

– E o persoană specială.

– Nu mai spune…

În timpul cinei, vorbi despre planurile ei, dar până la urmă se lăsă convinsă să stea până săptămâna viitoare.

– Sunt încântată că ești aici, spuse Bunny. Sincer. Îmi place să fiu înconjurată de oameni și detest să fiu singură.

Amy știa că ar fi inutil să încerce să nu se mai gândească la Vic, dar de fiecare dată când îi venea în minte, simțea cum inima i se răcește. Nu mai voia să-și irosească emoțiile pe el. Cu un control de fier, păstră lacrimile departe și sentimentele de disperare și dezamăgire. Nu mai voia. Făcuse o greșeală și acum trebuia să învețe să trăiască așa.

Dar nu era destul de puternică. Se putea apăra de gânduri destul de bine. Dar când apăru în prag, vineri după-amiază, își dădu seama că nu se putea apăra de efectul copleșitor pe care îl avea asupra ei.

Vederea lui era suficientă să trezească acele emoții adormite. Cu inima bătând cu putere, se uită la el cum stătea în ușa apartamentului. Nu se așteptase să-l mai vadă vreodată, dar era în fața ei – prăfuit, murdar, nebărbierit. Și furios.

– Mă gândeam că te găsesc aici, spuse el, intrând și trântind ușa. Vreau să vorbim.

– Bună ziua și ție, interveni Bunny, cu răceală.

Ea stătea pe canapea, cu o carte în mână, privindu-i pe amândoi nedumerită.

– Îmi pare rău, nu te-am văzut.

– Am observat și eu, se ridică femeia de pe canapea. Tocmai mi-am adus aminte că trebuie să cumpăr pâine, nu mai avem.

– E una întreagă în dulap, spuse Amy. Nu trebuie să pleci.

Bunny se încruntă.

– Avem pâine? Poate era vorba despre zahăr. Sau margarină. Trebuie să fie ceva ce nu avem, sunt sigură.

Ieși repede, lăsându-i singuri.

– Nu știu de ce ai venit, ridică Amy din umeri.

– Nu știi? exclamă el, scoțând din buzunar și aruncând pe masă biletul și banii pe care i le lăsase. Ce vrea să însemne asta?

– Cum am spus, e plata pentru găzduire.

– Nu fi absurdă!

– Absurdă? Nu cred. Nu văd de ce-ai plăti pentru mâncarea mea. N-am venit aici să profit de tine. Nu-mi place să datorez ceva, prefer să plătesc singură.

Bărbatul se încruntă.

– Din câte îmi aduc aminte, nu te deranja să plătesc pentru ieșirile noastre.

– Era altceva.

– Cum adică?

– Fusesem invitată!

După o clipă de tăcere, o expresie ciudată apăru pe figura lui.

– Înțeleg.

Amy nu mai știa ce să spună. Începu să strângă ceștile și farfuriile de pe masă. Poate că va pleca. Voia să-l vadă plecând, dar în același timp și-ar fi dorit să rămână. Știa că se uită la ea, dar nu ridică privirea. Îl auzi oftând enervat.

– E ceva ce nu înțeleg, spuse el. De ce ai plecat așa, fără să aștepți să mă întorc? Nu puteai să mă aștepți?

Ea ridică din umeri.

– Am simțit că e cazul să plec. Nu cred că are prea multă importanță.

– Știi că n-are sens ce spui?

– Dar nici ce spui tu nu are! se răsti ea.

– De ce am impresia că e mai mult decât îmi spui? întrebă el, privind-o cu atenție.

– Nu mă întreba, n-am nici cea mai mică idee.

– Nu?

– Nu! strigă ea, neliniștită și speriată. Nu înțeleg de ce ai venit aici, tot drumul asta lung. Și nici de ce te agiți atât din cauza unor nenorociți de bani!

– Asta crezi că fac?

Ea strânse din dinți.

– Așa mi se pare.

– Din punctul meu de vedere, tu ai o problemă cu banii. Știi foarte bine că mâncarea pentru tine nu m-ar fi ruinat, chiar dacă aș fi avut doar alocația dată de Corpul Voluntarilor.

– Eu am o problemă cu banii? îl atacă ea. Eu?

El dădu din cap.

– De ce îți e atât de frică să-mi datorezi ceva?

Amy îl privi cu agresivitate.

– Nu îmi este frică să-ți datorez ceva, dar nu vreau. Vreau să-mi plătesc partea mea. Nu ești obișnuit cu asta, nu-i așa? Tu erai cel care plătea, care cumpăra și dăruia. Ei, bine, n-am nevoie de banii tăi!

Bărbatul se îndreptă spre ea și Amy se retrase, dar el o prinse de umeri. Ochii lui o fixau și nu putea să-i evite privirea. O privi lung.

– Ce vrei să dovedești? întrebă el încet.

Vocea lui părea calmă, dar sub aparența aceasta se ghicea altceva. Să fie frustrare? Sau mânie?

– Nu încerc să dovedesc nimic! se smulse ea din strânsoare și luă ceștile, îndreptându-se spre bucătărie. De ce nu te duci acasă? aruncă peste umăr.

Vic o urmări în bucătărie, ignorându-i cuvintele.

– Încă îți e teamă că voi crede că m-ai căutat pentru banii mei?

Amy se întoarse spre el, lividă la față.

– Nu-mi pasă ce crezi! Câtă îndrăzneală! Tu… crezi că ești special datorită banilor tăi? În cazul ăsta, n-avem ce să ne mai spunem. Nu cred că banii sunt singura fericire de pe lume! Nu există nimic, care să poată fi cumpărat cu bani și pe care să mi-l doresc cu adevărat.

– Da? Așa să fie?

Stătea sprijinit de masă, privind-o cu atenție, părând în același timp interesat și amuzat. Expresia lui o enerva și mai tare.

– Da, așa e! Am o slujbă care îmi place, respect de sine și mă pot descurca singură. Spune-mi de ce aș mai avea nevoie?

– De dragoste, cumva?

Rămase uimită, privindu-l o clipă fără să spună nimic.

– Ei, care e părerea ta? insistă el.

– Dragostea e ceva ce nu se cumpără cu bani, chiar dacă tu ai altă părere.

Figura lui se înăspri imediat și ochii i se îngustară periculos.

– Spui prostii, comentă el cu voce joasă. Dacă îmi pasă atât de mult de bani, de ce nu revin la viața profitabilă?

– De unde să știu eu? Nu sunt psihiatrul tău, așa că nu mă întreba ce se întâmplă în mintea ta sucită! Cred că mi-ai spus la un moment dat că ești plictisit. Poate că aveai nevoie de o diversiune, să scapi de stresul vieții din America, să te duci într-un loc exotic și să faci lucruri pe care să le povestești la întoarcere prietenilor tăi...

Fusese o lovitură bine plasată. Figura lui deveni cenușie, iar ochii îi erau plini de furie. Orbită de lacrimi, se întoarse pe călcâie și fugi pe scări în camera ei, unde se aruncă pe pat. Nu voia să spună aceste lucruri, nu știa nici ea de ce o făcuse. Probabil că voia să-l facă să sufere, dar nu se simțise bine. Stomacul i se strânse– mânie, durere, frică, se amestecau toate în sufletul ei. Era ca și cum se scufunda într-un puț fără fund de suferință, din ce în ce mai adânc, până va fi acoperită de tot și se va îneca.

– Te provoc să repeți ce ai spus mai devreme.

Îngheță. Vic o urmase în dormitor și o privea mânios, văzându-i lacrimile.

Rămase nemișcată, fără să răspundă. El se aplecă și o prinse de braț, ridicând-o.

– Răspunde-mi!

Amy își acoperi fața cu mâinile.

– Îmi pare rău, șopti ea, nu voiam să spun asta.

Lacrimile îi curgeau printre degete, iar disperarea îi cuprinsese inima.

– Bine!

Apoi dispăru din cameră. Îi auzi pașii repeziți pe scări. Ușa de la intrare fu trântită cu putere. Era singură.

Se ridică din pat cu greu, se spălă pe față și se pieptănă. Arăta îngrozitor; se simțea îngrozitor. Când coborî scările, o auzi pe Bunny intrând. Aceasta o privi cercetător, dar nu spuse nimic.

– Vrei niște cafea? Am cumpărat prăjituri.

Amy zâmbi slab.

– Nu trebuia să pleci.

– De fapt, aproape m-am întors din drum, zâmbi și Bunny. Vic arăta atât de nervos, încât m-am întrebat dacă prezența mea n-ar împiedica o crimă.

Intrară amândouă în bucătărie. Bunny se încruntă în clipa în care puse ceainicul pe foc.

– Cred că mai întâi ar trebui să mâncăm, e aproape ora șapte. Ți-e foame?

Amy clătină din cap.

– Nu.

– Bine, atunci să lăsăm încolo cina… oricum, nu mi-ar strica să mai dau jos vreo două, trei kilograme.

Se așezară la masă, băură cafeaua și terminară jumătate de pungă de prăjituri.

Nu era greu să trăiești cu Bunny – dacă nu te deranja zgomotul și agitația. Nici dacă ai fi avut o ureche muzicală prea sensibilă, pentru că nu i-ai putea suporta vocea. Cânta tot timpul: în baie, în bucătărie, pe balcon. Hainele ei erau foarte colorate și vesele, spunea tot timpul glume și povești din spital. În această perioadă a vieții preda asistența medicală, dar voia să se întoarcă repede la practică. Amy era convinsă că Bunny, cu buna ei dispoziție și cu glumele pe care le făcea, putea trezi și morții la viață.

– Amy, spuse ea într-o dimineață, ce părere ai de o mică slujbă? Să mai rămâi încă un pic aici?

– O slujbă?

– Am o prietenă care conduce o școală și are nevoie de un ajutor. I-am vorbit despre tine, vrea să vină să vă cunoaștești. Ai putea să stai aici cu mine, cel puțin până când Corpul Voluntarilor nu repartizează pe altcineva să vină aici. Iar școala nu e departe, poți să te duci pe jos până acolo și…

Bunny nu-i dădea timp nici să respire.

– Așteaptă o clipă! Spune-mi, cine este prietena ta?

– Katherine Wangai. E keniană, o învățătoare grozavă, din câte știu. E vorba despre o școală privată, pe care a înființat-o ea însăși. E mică, dar vrea să rămână așa. Așteaptă să o cunoști, e minunată.

Într-adevăr, Katherine era minunată. Amy o privise cu uimire în clipa în care intrase pe ușă: era înaltă, suplă, cu pielea foarte întunecată și izbitor de frumoasă. Părea mai degrabă un fotomodel din New York decât o învățătoare și în nici un caz nu arăta așa cum se aștepta să arate o prietenă a lui Bunny.

Femeia ajunse foarte repede la subiect. Nu erau suficienți învățători calificați, spuse ea, așa că trebuise să angajeze două fete care aveau aplecare spre această profesie, dar nu aveau calificarea necesară. Aveau nevoie de o pregătire profesională și de câteva îndrumări. Amy ar fi dispusă să facă acest lucrur? Este o poziție temporară, nu se știe prea bine cât poate dura.

Nici n-avea nevoie să se gândească. Trebuia s-o facă. Era o provocare, o oportunitate care poate nu se mai ivea vreodată. Da, răspunse Amy, îi va face plăcere s-o facă.

A doua zi, scrise o scrisoare de demisie de la vechea școală de acasă. Nu se simțea vinovată, pentru că învățătoarea care o înlocuise dorea să reia lucrul.

Merse la oficiul poștal și trimise scrisoarea, dar când ieși din nou pe strada luminată de soare, se simți ca lovită brusc de trăsnet. O făcuse din nou, acționase din nou din instinct. Seara trecută totul sunase minunat– o școală mică, cu multe materiale și jucării, tot felul de copii– europeni, asiatici, africani. Dar de ce nu-și dăduse timp să se gândească mai bine? Să afle despre ce altceva mai poate fi vorba?

Pentru că nu voise să se gândească la ce era mai implicat. Instinctele îi spuseseră că își dorea un astfel de lucru, dar mintea ei rațională nu avusese timp să cântărească decizia luată.

Ajunsă în apartamentul lui Bunny, își făcu o cafea și se duse la fereastră. Refuz să plec, asta e problema, își spuse cu amărăciune. Am acceptat acea slujbă pentru că nu vreau să plec. Oh, Doamne, ce mă voi face?

Curând, deveni clar că nu va putea face un singur lucru: să nu-l mai vadă pe Vic. Acesta apăru în apartament vineri după-amiază, curat și bărbierit. O întâmpină cu răceală, întinzându-i o scrisoare.

– Aceasta e pentru tine.

– Mulțumesc.

Aruncă rucsacul pe care îl purtase pe umăr și se așeză pe canapea.

– Ce faci aici? îl întrebă Amy.

El o privi cu ironie.

– Rămân aici peste noapte.

Oh, chiar vorbea serios? Ochii lui o provocau, dar se strădui să nu spună nimic, ci doar îl privi în tăcere.

– M-am întâlnit cu Bunny la poștă, spuse el. Mi-a spus că vă duceți mâine la Nairobi, iar eu i-am spus că mă duc azi. Ea m-a tentat cu o cină gratis, compania ei inspiratoare și canapeaua plină de gropi. Așa că voi rămâne și mergem împreună mâine.

– Nu m-am hotărât dacă vreau sau nu să merg.

Bărbatul îi ignoră cuvintele, privind-o fără să clipească.

– I-am spus lui Bunny că nu mai aveți pâine.

– Vai, câtă inteligență! Despre ce mai vrei să vorbim acum?

Dar ea știa foarte bine despre ce voia să vorbească.

– Bunny mi-a spus că ai acceptat o slujbă de învățătoare, observă el.

– Da, așa e. Ai vreo obiecție? Am mai greșit cu ceva și de data asta?

– Dacă ai greșit? Nu fi atât de naivă! strigă el, ridicându-se de pe scaun. Nu înțelegi? N-ai cum să te angajezi aici! Este ilegal!

Amy se simți din nou cuprinsă de mânie și își încleștă pumnii.

– Ascultă, spuse ea, reținându-și cu greu furia, aș vrea să-ți vezi de treburile tale! Sunt perfect capabilă să am grijă de mine. Din clipa în care am ajuns aici, n-ai făcut decât să mă pui la punct. M-am săturat!

Se întoarse cu spatele, vrând să plece spre camera ei, dar el o opri, prinzând-o de braț și întorcând-o spre el. Ochii lui de culoarea oțelului străluceau periculos.

– Ba o să stai aici, până termin cu tine, mârâi el printre dinți.

– Mă doare!

– Foarte bine! Poate așa o să mă asculți.

Amy nu putea crede. Nu putea crede că e același bărbat pe care îl cunoscuse acasă, acel bărbat curtenitor, cald, de care se îndrăgostise. Se schimbase atât de mult, încât aproape nu-l mai recunoștea, dar era încă îndrăgostită de el. În sufletul ei se isca o furtună de sentimente copleșitoare de fiecare dată când era în fața lui – dorința de a fi iubită de el.

Nu-i dădu drumul și strânsoarea lui îi făcea rău. Chiar o durea. Figura lui era în ceață, la fel ca restul încăperii.

– Te rog, lasă-mă să plec, șopti ea. O să ascult.

– Bine.

Vic își puse mâinile la spate, strecurându-și degetele în buzunare.

– Femeia aceea despre care vorbești, doamna Wangai, a spus ceva despre un permis de muncă?

– Nu.

– Îmi era teamă de acest lucru, oftă el. Rata șomajului în această țară este de patruzeci și ceva la sută. Străinii care vin aici să se angajeze nu-i ajută în nici un fel.

– Nu iau slujba nimănui! O s-o ajut pe doamna Wangai instruind două tinere ca să fie învățătoare! E doar o slujbă temporară și salariul e mic.

– Legea s-ar putea să nu caute această distincție. Trebuie să fii sigură că această femeie îți clarifică situația din punct de vedere legal, altfel o să te găsești într-o mare încurcătură.

Mare încurcătură? Despre ce ar putea fi vorba? O s-o arunce la lei? Sau în închisoare? Sau or s-o deporteze? Orice ar fi fost, nu suna prea bine.

– Bine, o să-i vorbesc, ridică ea din umeri, nemulțumită că se temea de privirea lui de oțel.

Se simțea mică și neajutorată, dar Vic avea dreptate. Are grijă de mine, își spuse ea nemulțumită, dar nu vreau să se întâmple acest lucru. Nu vreau să am atâta nevoie de el.

Își dorea să poată fugi de lângă el, să se elibereze. Să nu se mai gândească la el, să nu-l mai iubească. Dar devenise o parte prea importantă din ea, din viața, visele și speranțele ei. Cum se mai putea elibera acum?

– O să fac niște cafea. Tu vrei?

Vocea ei era lipsită de viață, monotonă.

– Da, te rog.

O urmă în bucătărie și într-un fel știa că o va face. Umplu ibricul cu apă și deschise aragazul cu mișcări automate. Se lăsase o tăcere

ciudată, fără cuvinte care să o umple, iar când brațele lui o cuprinseră, îi fu imposibil să reziste. O întoarse încet, cu blândețe, iar ea nu scoase nici un sunet, nu spuse nici un cuvânt. Cu ochii închiși, se sprijini de el, iar puterea, căldura și parfumul lui o copleșiră.

O sărută, iar sărutul era diferit de oricare alt sărut. Părea ca un vis, îndepărtat și tremurător. Părea să se petreacă într-un alt spațiu și într-un alt timp, la un alt nivel de realitate. Iar când ibricul șuieră, semn că apa fiersese deja, părea că într-un fel, ciudat și incomprehensibil, totul se schimbase.

Vic se întinse spre cești.

– Te ajut.

Amy luă ibricul de pe foc și închise aragazul. Se simțea încă ușor amețită, ca și cum s-ar fi trezit dintr-un somn profund. Frumoasa adormită trezită cu un sărut de către prinț, se autoironiză ea.

– Cafea instant? întrebă prințul, iar ea aproape zâmbi.

Prinții din povești nu beau cafea. Ei beau vin din pocale de argint. Vic nu era prinț, ba chiar foarte departe. Și nici ea nu era o frumusețe de acel gen, adormită sau trează.

– Nu-mi place cafeaua instant, declară tânăra, aruncându-și părul pe spate. O să pun cafea obișnuită.

– Fă-o tare. Chiar am nevoie.

Așadar, și el simțise… Nu se îndoia, de altfel.

Auziră ușa de afară deschizându-se.

– Salutare! Sunt acasă!

Bunny intră în bucătărie purtând un ananas imens. Figura ei era serioasă, dar ochii îi râdeau.

– Îmi cer scuze că am întârziat, spuse ea, dar mi-am amintit tocmai la timp că nu mai avem pâine.

Zâmbind, puse ananasul pe masă.

Vic nu spusese de ce se duce la Nairobi, iar Amy nu-l întrebase. Nu mai avea nici un motiv să meargă, pentru că nu mai pleca, dar Bunny insistase să vină, iar în cele din urmă era bucuroasă că o făcuse. Avea nevoie de o distragere, iar această ieșire își făcu treaba de minune.

Bunny cunoștea o mulțime de oameni, sau poate că o mulțime de oameni o cunoștea pe ea. Amy nu știa prea bine care era adevărul. Oricum, seara de sâmbătă se încheie cu o mare petrecere. Era imposibil să rețină care cine este. Puteai găsi tot felul de oameni: kenieni, asiatici, europeni, toți amestecați într-o mulțime veselă, încălzită de băutura servită. Amy vorbi cu multe personaje, unele chiar ciudate: un chitarist italian cu privire seducătoare, care colinda lumea și cânta la colț de stradă pentru a-și câștiga pâinea, un indian care studiase în Texas și vorbea cu accent de sudist sau o daneză imensă care fuma pipă.

Chitaristul italian încerca s-o abordeze, dar Amy nu era deloc încântată. După cum se părea, începuse să bea de ceva vreme, poate chiar consumase și altceva. Era foarte încântat de numele ei și continua să-l repete cu voce tare, ca un copil care încerca un cuvânt nou.

– Amy Morelli. Morelli! Morelli! Numele tău e italian!

Privirea lui de încântare s-ar fi potrivit cu descoperirea unui nou continent.

– Ca să vezi, comentă ea cu răceală, bând din paharul de vin pe care îl ținea în mână de o oră.

Bărbatul se apropie repede de ea, aplecându-se în față și începând să vorbească repede în italiană.

Ea îl întrerupse imediat.

– Îmi pare rău, dar nu înțeleg nici un cuvânt. După mine, poate fi și greacă.

– E italiană! strigă bărbatul. N-am mai vorbit de două luni această limbă. Morelli... ești sigură că nu vorbești italiană?

Părea să fie în pragul lacrimilor.

– Îmi pare rău să te dezamăgesc. Bunicii mei erau emigranți italieni. Eu și părinții mei suntem americani. Știi? Statuia Libertății, King Kong, începu ea să-l ironizeze, dar văzându-i figura nedumerită, dădu din mână. Nu contează. Dar nu vorbesc italiană, sau cel puțin nu destulă pentru o conversație inteligentă.

El păru întristat.

– Ești interesată de conversații inteligente?

– Numai când mă plictisesc.

Tăcere. Bărbatul încerca să înțeleagă ultimele cuvinte, dar părea să dureze destul de mult. Amy folosi ocazia pentru a zâmbi și a da replica finală:

– Nu știu decât trei cuvinte în italiană: spaghetti, pizza și ciao!

Se răsuci pe călcâie, îndepărtându-se repede. Lumea e plină de idioți, își spuse ea, clătinând din cap.

O căută pe Bunny și o găsi în compania unui om de afaceri indian, vorbind despre Zen Buddism. Uite discuția ta inteligentă, se gândi tânăra, ascultându-i vorbind despre eliberarea și iluminarea minții prin înțelepciune transcedentală, meditație și contemplare de sine, despre ajungerea la liniștea mentală.

Tocmai de ce am nevoie, zâmbi ea, aducându-și aminte de Vic și de propria ei stare de neliniște. Și-ar fi dorit ca Vic să fie acolo. Ba nu, nu și-ar fi dorit asta. Oare nu se putea împiedica să se gândească la el?

Un englez o salvă din această stare de nemulțumire, oferindu-i un pahar de vin și vorbindu-i toată seara. Nu era nici beat, nici de pe altă lume, nici idiot. Era drăguț, foarte drăguț, vorbea o engleză foarte specială, iar conversația lui era inteligentă.

Amy petrecu un sfârșit de săptămână plăcut, fără să se plictisească în compania lui Bunny și a prietenilor ei. Nu-l mai văzu pe Vic, era pe undeva prin oraș, n-avea idee unde, dar nici nu întrebase. Tot ce știa era că urma să stea până luni, iar ele două erau nevoite să găsească o altă modalitate de a ajunge în Nyeri. Aceasta nu era o problemă, pentru că una dintre prietenele lui Bunny, care mergea spre Nanyuri, era foarte încântată să le ducă acasă.

Luni, colega ei de apartament se duse la serviciu, iar Amy rămase în pat până la zece, simțindu-se leneșă și vinovată, dar asta neîmpiedicând-o să se bucure. Mai târziu, se duse s-o vadă pe Katherine Wangai și o întrebă dacă este vorba despre un permis de muncă, pentru că entuziasmul ei de a lucra pentru această școală nu era mai mare decât teama deportării.

Katherine râse. Nu avea nici un motiv de îngrijorare, spuse ea, pentru că soțul ei se ocupa de întocmirea actelor și totul va fi gata înainte de începerea cursurilor.

N-avea nici un motiv să n-o creadă. Femeia îi oferi cafea și vorbiră despre diverse: despre școală, despre învățători și despre copii. Grijile lui Amy dispărură, iar entuziasmul ei crescu. Îi plăcea Katherine, abordarea ei, atitudinea față de problemele învățământului. O să se înțeleagă foarte bine cu ea, își spuse, când se întorcea spre casă.

Nu se așteptase să-l vadă pe Vic cel puțin până vineri, când venea în oraș să-și ia corespondența, dar când ajunse acasă în această seară, el apăru chiar în clipa în care se așezaseră la masă.

– Stai jos, să mănânci ceva cu noi, aproape ordonă Bunny, iar el se așeză fără prea multe cuvinte, începând să mănânce cu poftă..

– N-ai gătit tu așa ceva, dădu el din cap, iar aceasta nu era o întrebare, ci o afirmație. E delicios.

Bunny păru jignită.

– N-am nevoie de replici de astea de la tine! Dar ai dreptate, nu am gătit eu, ci Amy. A hotărât că se va ocupa de gătit, de acum înainte.

– Amy e o fată deșteaptă, ar vrea să supraviețuiască îngrozitorului coșmar care e traiul cu tine, zâmbi ironic Vic.

Pentru prima dată, femeia rămase fără replică.

– Ai răbdare, spuse ea neajutorată, Dumnezeu te va pedepsi pentru asta.

Bărbatul râse, apoi se întoarse spre Amy.

– Am ceva pentru tine, spuse el, întinzându-i un plic pe care îl scoase din buzunarul de la piept.

Plicul conținea un cec de la galeria de artă pentru cele patru desene în cărbune predate de ea. Rămasă fără cuvinte, se uită o vreme la preț, apoi ridică privirea spre el.

– Atât de mulți?

– Un turist german le-a cumpărat pe toate, zâmbi el.

– De unde știai?

– Nu știam, dar am trecut pe acolo dimineața asta, iar ei mi-au spus și mi-au dat plicul pentru tine.

– Mai vor?

– Tu ce crezi? Papa e catolic?

Amy ridică din umeri.

– Ei, în acest caz, se pare că nu mai trebuie să mă întreb cum mă voi întreține. Oricum, salariul de învățătoare nu se ridică la standardele din Statele Unite.

– Ceea ce-mi aduce aminte: ai vorbit cu Katherine Wangai despre permisul de muncă?

Imediat, Amy se refugie în defensivă, devenind rigidă.

– Soțul ei va avea grijă de toate, spuse ea cu răceală.

Urmă o clipă de tăcere. Bunny se întoarse cu cafeaua, întinzându-le câte o ceașcă fiecăruia. Vic o privi pe Amy, fără ca pe figura lui să se poată citi vreo emoție.

– Te-ai gândit la faptul că nu vei mai avea o slujbă când ajungi acasă? Nu e foarte ușor să găsești o slujbă de învățător, să știi.

Tânăra simțea că fața i se crispează. O făcea să se simtă ca o școlăriță, care trebuia să se justifice în fața tatălui ei. Nu-i plăcea deloc acest lucru. Nu voia să se certe cu el, dar tensiunea din ea nu părea să se calmeze decât așa. Strânse din dinți și se uită urât la el.

– Da! O să fiu fără slujbă. O să-mi pierd apartamentul. N-o să am ce mânca. O să dorm pe o bancă în parc, o să fac pneumonie și o să mor. Mai vrei să adaugi altceva?

Un zâmbet slab.

– Nu, scenariul este chiar complet.

Bunny oftă, exasperată.

– Vrei să n-o mai necăjești, pentru numele lui Dumnezeu! E singură, nu are nici o obligație. Poate să-și permită să trăiască periculos! În zece ani va sta acasă cu trei copii și un câine, iar singura libertate pe care și-o va permite va fi să se ducă din când în când la cumpărături cu bona.

Vic râse.

– Bine, ai dreptate. Am încheiat discuția.

Nu era stilul lui să renunțe atât de repede. Probabil că văzuse în expresia de pe figura ei că se apropia de capătul răbdării și că era gata să explodeze. Nu credea că-i va plăcea o explozie în fața unei a treia persoane.

Tensiunea trecuse, iar Amy îi zâmbi colegei ei de apartament.

– Trei copii și un câine, spui? Ce altceva mai vezi în viitorul meu?

Femeia să încruntă, ca și cum s-ar fi concentrat asupra răspunsului.

– Hm, cred că o pisică. Poate și o pereche de canari.

***

August trecu, cu zile ploioase și cu zile senine, iar florile începură să înflorească, umplând văzduhul de miresme. Amy era ocupată cu pregătirile pentru școală și cu desenatul. În fiecare vineri, Vic venea în oraș și își făcea cumpărăturile, lua scrisorile și trecea pe la apartamentul lor.

Uneori aducea o scrisoare pentru Amy, alteori nu. Bunny îl învita întotdeauna să stea la cină, iar el accepta mereu. În schimb, le aducea produse din grădina lui, suficiente pentru o întreagă săptămână.

Era prietenos și politicos cu ea, dar o tachina fără milă pe colega ei de apartament, care părea să se simtă foarte bine. Nu mai erau confruntări, iar Amy nu rămânea niciodată singură cu el, dar noaptea, când nu putea să adoarmă, stătea trează ore în șir, cu amintiri care îi tulburau pacea sufletească.

În septembrie începu școala, pe care o așteptase cu nerăbdare. Îi plăcea să se întoarcă la mirosul familiar de cretă și de hârtie. Se simțea acasă în sălile luminoase, pline cu mobilă pictată și bănci pe care așteptau jucării și materiale pentru ore. Sunetul râsului copiilor era ca o muzică pentru urechile ei. Aceasta era lumea ei, domeniul ei.

Copiii aparțineau tuturor raselor și naționalităților. Să-i privească venind în prima zi de școală, fusese o experiență pe care era sigură că n-o va uita niciodată. Copii africani, îmbrăcați în haine imaculate,

copii europeni și americani, în uniforme, fete asiatice, machiate și îmbrăcate în haine mătăsoase și colorate sau băieți indieni, cu părul împletit în cozi lungi, legate în vârful capului. Pe dinafară, arătau atât de diferiți, dar în interior erau la fel– un pic speriați, un pic timizi, în prima zi de școală.

Îi iubea pe toți, iar câteva zile mai târziu mintea ei antrenată îi împărțise deja în categorii, ajungând să-i cunoască. Știa care erau cei timizi, cei neastâmpărați, cei tăcuți sau cei gălăgioși.

Mai era Ricky. Era vesel și mulțumit la un moment dat, iar în clipa următoare stătea tăcut într-un colț, sugându-și degetul mare. Ceva era în neregulă, instinctul îi spunea acest lucru. Linda Muriuki, învățătoarea lui, care era una dintre fetele pe care le consilia Amy, observase și ea. Dar nu știa ce poate fi în neregulă și nici Katherine n-avea nici o idee. Hotărâseră să-i dea un timp, să vadă ce se întâmplă.

Lui Amy îi plăcea să stea cu Bunny, iar la sfârșit de săptămână aveau întotdeauna oaspeți. Erau în general bărbați: germani, norvegieni, olandezi, englezi, canadieni, americani. Veneau să facă un duș, sau pentru o masă, iar uneori pentru găzduire peste noapte. Dormeau pe canapea sau își puneau sacul de dormit pe podea. În general, aveau nevoie de un ascultător înțelegător, de cineva care să le asculte problemele și nemulțumirile.

– Ai cumva un hotel? întrebase o dată Vic.

– Nu, răspunsese Bunny, clătinând din cap. E mai degrabă o organizație non-profit, cred că o s-o numesc „La Bunny". Nu-i așa, Amy?

Amy fusese de acord.

– Da, este o acțiune de caritate.

Vic zâmbi.

– Dacă ne uităm la stilul de oaspeți pe care îi are, mai degrabă o organizație care consumă fonduri.

– Nu mă interesează câștigul material. Fac asta din bunătatea inimii mele, zâmbise Bunny.

– Ai o inimă foarte mare, observase Vic, pe un ton serios.

– Da, știu.

Bărbatul rămăsese tăcut o clipă, iar Amy se întrebase ce va spune.

– Cum merge căutarea acelui bărbat din visele tale? Stilat, bogat, frumos– nu așa era?

– Nimic încă, râsese ea. Pot să aștept.

– Ești sigură că n-ai prea multe pretenții?

Ea păru indignată.

– Te rog, merit chiar mai mult, la prețul ăsta. Uite ce ar primi: un manager pentru casă, o menajeră, o mamă pentru copiii lui…

– O bucătăreasă îngrozitoare… completă el.

Femeia îl privi urât.

– O să ignor aceste cuvinte, spuse ea cu prefăcută răceală. Unde eram? Ah, da. Un manager pentru casă, mama copiilor lui, o amantă pătimașă, o asistentă medicală particulară pentru toată familia. Nu vreau să mă vând ieftin.

– Vorbești de parcă ai fi o mobilă, zâmbi Amy.

– Exact, adăugă Vic. O mașină de cusut– de aceea care poate face tot felul de lucruri: butoni, fermoare, cusături complicate…

Bunny nu era deranjată.

– Viața este o afacere, spuse ea calm. Asta e filozofia mea.

– Ai grijă să nu ajungi undeva unde să nu-ți placă deloc, o avertiză el. La reduceri.

Ea luă o pernuță de pe canapea și o aruncă spre el. Vic se feri la timp.

Că Bunny și Tanya sunt foarte bune prietene, era ceva ce Amy ghicise mai de mult. Conversațiile lor semănau cu meciurile de ping-pong: glume, bârfe, cântece și ultimele știri zburau de la una la alta cu o repeziciune care o amețea pe Amy. Tanya era veselă, deșteaptă și frumoasă, nu se putea nega acest lucru. Ar fi fost mai simplu pentru Amy dacă n-ar fi fost așa. Odată, tânăra veni în oraș cu Vic, care părea să fi fost la ea în noaptea trecută. Amy descoperise acest lucru din fragmente de conversație. Poate că era ceva inocent, dar tot se simțea

foarte nefericită. Poate că avusese nevoie de un loc unde să stea, pentru că avea de lucru în apropierea casei ei. Dar râse de propria naivitate, neputându-se convinge. Ești patetică, își spuse Amy. Nu crezi nici tu ce spui.

De fiecare dată când Tanya le vizita, Amy era nefericită. La fel se simțea și după fiecare vizită a lui Vic. De fapt, era nefericită și când nu era nici unul dintre ei prin preajmă.

Într-o după-amiază,Tanya intră în apartament abia mergând, arătând de parcă tocmai urcase un munte și se rostogolise la vale. Se aruncă pe un scaun și suspină.

– Oh, cât sunt de obosită!

– Arăți de parcă ai fi venit pe jos din sat, comentă Bunny.

Tanya clătină din cap, de parcă acest lucru ar fi fost nimic pe lângă ce tocmai făcuse.

– Nu, am venit cu Vic.

– Te-a pus să-i împingi mașina? Dar unde e? Și bagajul tău? Credeam că stai aici la noapte.

– Schimbare de plan, o să stau cu Vic.

N-avea nici un sens ce spunea ea. Privind spre Bunny, Amy descoperi că nici aceasta nu înțelegea despre ce e vorba, ci se încrunta nedumerită.

– Unde stai cu el? întrebă gazda, apoi ridică mâna. Nu contează, nu-mi spune, nu cred că vreau să știu.

Tanya le privi uimită:

– Nu știți? A luat o casă în oraș. L-am ajutat să se mute în această după-amiază.

Capitolul 7

– Cred că glumești, exclamă Bunny. De ce nu ne-a spus?

– Nu știa. A făcut o cerere acum câteva luni și a fost aprobată acum. Ar fi trebuit să vedeți locul, clătină Tanya din cap, era atât de murdar! L-am ajutat să curăț– știți cum sunt bărbații.

Amy aproape râse tare. Oare Tanya avea cea mai mică idee despre locurile în care obișnuia să trăiască Vic? Într-un fel, se îndoia că da. Oare nu-i spusese?

– Ce fel de loc este? întrebă Bunny.

Tanya zâmbi.

– E o casă mică, dar foarte luxoasă, spuse ea, exagerând intenționat. Are electricitate și apă curentă, imaginează-ți!

Pentru că Bunny nu reacționă, fata o privi dezaprobator.

– Bine, bine, unii dintre noi n-au idee ce înseamnă să nu ai aceste bunuri indispensabile. Unii dintre noi, bieții voluntari, trebuie să sufere riscul de a avea un apartament în oraș.

Iar începea. Aceasta era genul de discuție– hărțuială pe care o purtau tot timpul: se întreceau în ironii sau în răutăți despre restul lumii.

Amy nu era atentă la cuvintele lor, ci încerca să digere informația nou-sosită. Așadar, Vic avea un apartament în oraș, iar Tanya stătea cu

el în această seară. O spusese simplu, ca și cum era ceva firesc. Probabil că nimeni nu avea nimic împotrivă. Se simțea rău, avea o durere de cap, apărută din senin. Oare de ce nu putea fi calmă și să accepte situația așa cum era? De ce se simțea pierdută și copleșită de disperare de fiecare dată când se întâmpla ceva de genul ăsta? Unde era carapacea ei? Zidul de beton, în spatele căruia să se poată ascunde? Carapacele și zidurile de beton se prăbușesc mai ales când sunt construite în jurul inimii cuiva.

– O să fac un ceai, spuse Bunny. Vic vine și el?

Tanya clătină din cap.

– Trebuie să-l ducă pe Kariuki acasă, dar se va întoarce. Cred că avea o scrisoare pentru tine, se întoarse ea spre Amy, zâmbind. Mi-a spus că ai vândut câteva desene.

– Da.

Efortul de a zâmbi era teribil, dar Amy reuși.

– Pot să văd desenele tale, ceva mai târziu?

– Sigur, am aici unul care e aproape gata.

Amy se îndreptă spre masa de lângă fereastră și luă desenul. Subiectul era o femeie Kikuyu, care purta în spate o legătură mare de lemne. Tanya privi desenul, iar figura i se lumină de admirație.

– E frumoasă, chiar foarte frumoasă.

Era sinceră, se putea vedea cu ușurință. Pentru o clipă, Amy închise ochii. De ce trebuia Tanya să fie atât de drăguță? De ce nu putea fi nesuferită, așa măcar și-ar fi consumat energia neplăcând-o.

– E ceva în neregulă? o întrebă fata nedumerită, privind-o cu ochii ei mari, albaștri.

– Mă doare capul. Cred că mă voi odihni puțin.

Camera ei părea singurul loc sigur. Nu voia să-l vadă pe Vic, nu în această seară. Să-i vadă împreună, pe el și pe Tanya, era mai mult decât putea îndura.

– Ia o aspirină, spuse tânăra. După ce va fi gata ceaiul, o să-ți aduc o ceașcă.

– Mulțumesc, murmură Amy, apoi urcă scările, auzind soneria de la intrare când ajunse în fața camerei ei.

Oare era Vic? Nu, era Jerry, unul dintre voluntarii care treceau des pe la Bunny.

Se întinse în pat, privind în tavan. Nu era neapărat o durere de cap, ci mai degrabă un sentiment întunecat, ca o greutate pe suflet. Ceva mai târziu, auzi și vocea lui Vic și sunetul profund al râsului lui. Închise ochii, luptându-se cu dorința să coboare să-l vadă, să-l audă. Când auzi bătăia în ușă, știa deja cine trebuie să fie, așa că se crispă, cu pumnii strânși.

– Intră.

Se ridică în pat, aranjându-și hainele, apoi respiră adânc și încercă să se relaxeze. Probabil că o ceașcă de ceai îi va face bine, cu toate că ar fi mai eficiente câteva pahare de coniac.

Dar nu era Tanya persoana care intră cu ceaiul, așa cum se aștepta. Era Vic, cu ceașca în mână, privind-o cercetător.

– Sper că nu ești bolnavă, nu-i așa?

– Nu, am doar o durere de cap. Mulțumesc pentru ceai.

Pleacă! îi spuse în gând.

Dar el nu plecă. În loc de asta, se așeză pe un scaun și o privi cu o expresie ciudată.

– Acum am o casă în oraș, spuse el după o scurtă pauză.

– Am aflat.

Tăcere din nou. Amy bău din ceai. De la parter, se auziră râsete. Părea că vin de foarte departe. Voia să fie din nou fericită, să cunoască bucuria, râsul, dar păreau atât de departe de ea, ca din altă lume. Mestecă absentă în ceai.

– Tanya spunea că ai așteptat destul de mult până ți s-a aprobat.

– Da, am depus cererea de când am venit aici.

– Nu ți-a plăcut casa din sat?

Era o întrebare prostească. Nu avea ce să-ți placă la acea casă întunecată și sinistră.

El ridică din umeri.

– Nu mă deranja, dar nu era convenabilă din câteva puncte de vedere.

Arăta atât de obosit! Era ceva ciudat în expresia lui, dar nu-și putea da seama despre ce era vorba.

– De ce a durat atât de mult? întrebă ea.

– Așa se rezolvă aici, răspunse el, trecându-și degetele prin păr, iar ochii lui păreau ațintiți asupra unui loc știut numai de el.

– Și Kariuki?

– Kariuki? A venit azi în oraș să mă ajute, dar va rămâne în sat. Va veni un alt voluntar acolo și probabil va avea grijă de el. Va trebui să-mi găsesc pe cineva aici.

– Ți-ai mutat totul? Chiar ai terminat într-o singură zi?

Amy făcea conversație, cu calm, cuvinte lipsite de emoție, dar în interiorul ei era disperată.

Vic dădu din cap, zâmbind.

– Tanya a fost acolo, să mă ajute. Pare să creadă că un bărbat singur nu se poate descurca – să aranjeze mobila sau vesela, de exemplu. Pentru o femeie care pretinde că e liberală, are niște concepții destul de învechite.

Urmă o nouă tăcere, iar el n-o privea. Ochii lui păreau lipsiți de emoție, iar umerii puțin căzuți. Brusc, tânăra înțelese despre ce era vorba: era nu doar obosit fizic, ci și mental, părea chiar deprimat. Nu-l mai văzuse niciodată așa. Îl văzuse furios, blând sau iubitor, îl văzuse fericit, dar niciodată așa.

– O să dau o petrecere, spuse el. E rândul meu. Poate o să tai o capră.

– Să aduc ceva? O salată? Sau o prăjitură?

– Vorbește cu Tanya, zâmbi el. S-a oferit voluntară să aranjeze totul. Eu mă ocup de capră, ea de restul. E masochistă, dacă mă întrebi, dar e treaba ei, dacă așa vrea.

Da, Tanya părea genul voluntarului. Probabil că în zece sau cincisprezece ani, va fi șefa vreunui comitet local, organizând tot felul de serbări de caritate sau ce mai trebuie organizat. La naiba, își spuse Amy, nu vreau să merg la petrecerea asta. Dar cum ar putea ieși din

această situație? Toată lumea va fi acolo. Poate reușește să-și rupă un picior… sau să ia varicelă. Trebuie să fie ceva. Își termină ceaiul și puse ceașca jos. De ce nu voia să plece?

– Am o scrisoare pentru tine, spuse el, scoțând din buzunar un plic.

Amy îl luă, citi adresa, apoi se încruntă.

– E de la mama. Tocmai am primit o scrisoare de la ea, acum vreo două zile.

O presimțire sumbră îi cuprinse inima. Ceva era în neregulă. Rupse plicul, scoțând scrisoarea. Ochii ei zburară în diagonală peste rânduri și descoperi ce era în neregulă.

Bunicul ei murise.

– Oh, nu! gemu ea, cu ochii plini de lacrimi.

Cuvintele deveniră încețoșate. Încercă cu greutate să descopere data pe care fusese trimisă scrisoarea.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Vic.

Ea înghiți cu greu.

– Bunicul… a murit săptămâna trecută.

– Îmi pare rău, o consolă el cu blândețe. Erați foarte apropiați, nu?

Ea dădu din cap, fără să poată spune nimic. Petrecuse atâtea ore fericite cu el– la pescuit, pe munte, sau doar stând de vorbă. Fusese un prieten foarte special pentru ea, dându-i ocazia să cunoască multe lumi minunate prin poveștile lui.

– Era foarte bătrân?

Îl privi uimită,

– Bătrân? Avea optezeci și doi de ani, dar… dar a fost mereu atât de energic, de ocupat. Nu m-am gândit niciodată la el ca la cineva bătrân.

Vic zâmbi.

– Ca bunica mea.

– Da.

Și-o amintea foarte bine pe bunica lui – o femeie minunată, de șaptezeci și nouă de ani, dar cu pofta de viață și entuziasmul unei adolescente. Se ocupa cu astrologia și mâncărurile orientale. Își aminti

cu claritate ziua în care Vic o luase s-o prezinte bunicii lui. Călătoria fusese foarte plăcută, prin ținutul însorit al unui orășel din nordul New Yorkului. Casa era veche și încântătoare, ca o bijuterie. Erau multe plante și cărți. Masa fusese delicioasă. Iar bunica lui era o încântare: inteligentă, veselă, plină de viață, vorbind tot timpul despre subiecte diverse și fascinante.

Vreau să fiu așa când voi îmbătrâni, își spusese Amy.

– Îți mulțumesc pentru că ai venit cu mine, spusese Vic conducând-o spre casă. Apreciez foarte mult.

Zâmbetul lui îi încălzise inima, mintea și trupul.

– N-ai de ce să-mi mulțumești, spusese ea. M-am simțit foarte bine.

Afară era întuneric. Lumini roșii și albe tremurau în fața lor pe autostradă. Amy se simțise fericită, mulțumită.

– O vizitez în fiecare lună, spusese el. Dar tu ești prima femeie pe care am luat-o cu mine.

Ea se uitase la el, încercând să-i distingă trăsăturile în întuneric.

– De ce? Bunica ta este o persoană foarte interesantă și fermecătoare.

El zâmbise autoironic.

– Da, este, dar majoritatea femeilor pe care le cunosc nu și-ar da osteneala să descopere acest lucru. Ar crede că, să petreci jumătate de zi cu o femeie de aproape optzeci de ani este o pierdere de timp.

Amy ridicase din umeri, zâmbind.

– Nu știu ce pierd.

– Oh, Amy! exclamase el, luându-i mâna. Ești una la un milion!

Încetinise mașina, se apropiase de marginea drumului și oprise.

– Suntem pe autostradă! Nu poți opri aici!

– Ba pot, desigur. În caz de urgență, spusese el, strângând-o în brațe. Acesta este un caz de urgență. O să înnebunesc dacă nu te sărut acum.

O ținuse atât de strâns, încât aproape nu mai respira. Buzele lui îi căutaseră gura cu pasiune și o sărutase apăsat, cu ardoare, iar ea nu putuse decât să i se ofere. Pentru câteva clipe, plutise în paradis.

Sentimentul era încă viu în mintea ei. Trecuse foarte mult de când se simțise așa. Mult prea mult timp de când o ținuse în brațe. Dar acum era în cameră cu ea– atât de aproape, dar totuși atât de departe, atât de de neatins. Aruncă o privire spre el, apoi privi spre scrisoarea de pe genunchii ei. De ce se gândea întotdeauna la trecut? De ce nu putea să-l uite? Se ridică de pe pat și se duse la fereastră.

Totul în viața ei mergea pe dos, iar la celălalt capăt al lumii bunicul ei murise, iar înmormântarea avusese deja loc.

– Nici măcar n-am ajuns la înmormântare, spuse ea nefericită. Au spus că nu puteau aștepta până la întoarcerea mea, iar el n-ar fi fost de acord să-mi întrerup vacanța. Nici măcar nu voia înmormântare, adăugă ea, cu lacrimile curgând pe obraz. O dată mi-a spus că i-ar plăcea mai degrabă o petrecere. A avut o viață fericită, iar pentru el era un motiv de bucurie, nu de întristare.

Plângea în tăcere, nu putea să se abțină, iar printre suspine auzi pașii lui Vic, care se ridicase și venea spre ea.

Oh, Doamne, nu vreau să mă atingă!, se rugă ea.

– E în ordine să plângi, spuse el cu blândețe.

Amy și-ar fi dorit să plângă. Ar fi vrut să fie în brațele lui, alintată și consolată. Dar confortul nu era de-ajuns. Voia dragostea lui. Dar, în această seară Tanya va fi cu el, iar ea nu-i putea cere mai mult, pentru că nu avea dreptul.

– Nu plâng, rosti ea cu încordare.

Era o prostie să nege, dar nu putea face altceva. Mâinile lui îi cuprinseseră umerii, iar tânăra nu se putea opri din tremurat. Era din cauza plânsului, sau din cauza aproprierii lui? N-o mai atinsese de săptămâni întregi, iar până acum trăise cu dorințe și speranțe, în fiecare vineri. Își hrănise dragostea cu amintiri și, speranțe, dar nu era de-ajuns. Nu va fi niciodată de-ajuns.

– Vino aici, șopti el, întorcând-o spre el și prinzând-o în brațe.

Ceva se rupse înăuntrul ei, iar Amy începu să plângă cu suspine incontrolabile, cedând sub apăsarea suferinței, a durerii și a temerii că-l va pierde. Oare plângea din cauza bunicului ei, sau din cauza lui

Vic? Sau poate din ambele cauze… Viața ei părea lipsită de tot ce iubea și prețuia, un gol dureros pe care nu-l mai putea îndura.

După ce valul de plâns o depăși, rămase o vreme sprijinită de el. Apoi încercă să se depărteze, dar el nu o lăsă.

– Te rog, Vic, dă-mi drumul, spuse ea cu vocea răgușită din cauza lacrimilor.

– De ce?

– Te rog… n-am vrut să mă prăbușesc așa… Îmi pare rău.

– N-ai de ce să-ți ceri scuze.

Încercă din nou să se retragă, iar el îi dădu drumul, în cele din urmă. Se întoarse cu spatele, nevrând să i se vadă figura, nici să se uite la el. Își suflă nasul și își șterse ochii.

– Amy, de ce nu e bine să te fac să te simți mai bine?

Vocea lui părea obosită.

Pentru că nu e de-ajuns, confortul tău!

Ea ridică din umeri.

– Nu e rău, dar mă simt bine acum, sincer. De altfel, ești așteptat.

– Nu-mi pasă! se răsti el, impacientat. Ceea ce vreau să știu e de ce te porți așa cum o faci. Mă găsești respingător, sau ce s-a întâmplat? De când ai venit aici, te comporți foarte ciudat.

Tânăra se întoarse spre el, gata să-l înfrunte.

– De ce? Pentru că nu vreau o relație de vacanță cu tine, așa cum ai propus?

Vocea ei era calmă. Reușise să-și recapete controlul.

– Dumnezeule, asta credeai?

– N-ar fi trebuit? Nu mi-ai spus chiar tu acest lucru?

Privirea lui deveni mânioasă.

– Ba da, ți-am spus. Pentru că mai enervat foarte tare încercând să mă faci să cred că ai venit aici în vacanță. Nu mi-am dat seama de ce ai făcut-o. Nici acum nu pot.

Își afundă mâinile în buzunare și o privi cu atenție, apoi oftă.

– Amy, îmi pare rău, șopti el cu blândețe. Nu este momentul cel mai potrivit să vorbim despre asta. Coboară cu mine, adăugă el, mângâindu-i ușor obrazul. Vei deveni prea deprimată, dacă stai aici singură.

Schimbarea lui de stare de spirit o luă prin surprindere. Era atât de blând și de afectuos, încât o uluia. Era mult mai ușor să se certe cu el, sau să-l suporte, când era supărat.

– Du-te înainte. O să cobor și eu în două minute.

– Bine.

Bărbatul părăsi camera, închizând încet ușa după el.

Amy respiră adânc. O să mă duc jos și o să mai beau o ceașcă de ceai, își spuse ea. O să stau acolo și o să mă port ca o femeie mulțumită, adaptată, care n-are nici o grijă pe lume. Poate că, într-o zi, performanța mea va fi perfectă. Oricum, mă descurc din ce în ce mai bine.

Cel puțin la școală, toată lumea o iubea. Micul Ricky venea după ea ca un cățeluș pierdut. De câte ori avea ocazia, se așeza în poala ei, sau se așeza pe podea, foarte aproape. Atașamentul lui părea prea intens pentru un copil obișnuit, iar acest lucru o îngrijora. Ceva era în neregulă, iar acum părea cea mai bună ocazie să afle despre ce era vorba.

– Îți place să-i îmbrățișezi și să săruți pe cei dragi? îl întrebă ea într-o zi.

El dădu din cap, cu degetul în gură.

– Îi îmbrățișezi și-i săruți pe mama și pe tatăl tău?

Copilul dădu din cap, dar nu spuse nimic. Cu mâna liberă, se juca încet cu o buclă din părul ei.

– E frumos, spuse el. Mami are păr ca al tău.

– Da? Povestește-mi despre mama ta.

– Arată ca tine. E drăguță.

– Bineînțeles. Mi-ar plăcea să o cunosc.

El clătină din cap.

– Nu este acum aici. E foarte departe.

Un sentiment de neliniște o cuprinse.

– Unde este?

Băiețelul oftă.

– E în rai.

Oh, Doamne! se cutremură Amy, strângându-l în brațe.

– În raiul cel nou, adăugă el.

Raiul cel nou? Oare ce voia să însemne asta? Mângâie părul blond al băiețelului, fără să știe ce să spună. De ce nu știuse acest lucru?

Trebuia să fi aflat de la cineva. Nu era de mirare că băiatul părea atât de pierdut și de singuratic. În fiecare dimineață era adus la școală de tatăl lui, un american înalt, blond, zâmbitor și arătos. La prânz era luat de fata care avea grijă de el, în limbajul local aya, o tânără Kikuyu.

– Vorbești despre asta cu tatăl tău? întrebă ea.

El aprobă cu un gest din cap și scoase degetul din gură.

– Tata spune că se va întoarce.

Șocul o lăsă fără cuvinte. Indignarea o cuprinse imediat. Cum putea să spună așa ceva? Cum putea lăsa propriul copil să-și facă speranțe inutile?

Băiatul zâmbi, ridicându-se pe vârfuri și sărutând-o pe obraz.

– Acum mă duc să mă joc, spuse el, apoi alunecă din brațele ei și fugi spre ceilalți colegi.

Restul dimineții, Amy se gândi la situația în care era copilul, așa că hotărî să discute cu Katherine.

– Dacă vrei, voi vorbi cu tatăl lui, propuse Amy. Asta în cazul în care nu crezi c-ar fi mai bine să vorbească Linda, care e învățătoarea lui.

– Nu, fă-o tu, te rog, spuse Katherine. Ricky a vorbit cu tine, iar aceasta este o problemă foarte sensibilă.

Amy scrise un bilet pentru tatăl băiatului, pe care i-l trimise prin guvernantă. Rămase să-l privească îndepărtându-se un băiețel mic și fragil, întovărășit de o fată africană, înaltă. Inima i se strânse de grija lui.

Curând după ora cinci, tatăl băiatului sună la ușa apartamenului lui Bunny, părând obosit și îngrijorat.

– Biletul trimis de dumneavoastră părea foarte serios, intră el în subiect, imediat după ce fu invitat înăuntru.

Amy ezită.

– Cred că este vorba despre o problemă serioasă. Trebuie să vorbim despre acest lucru.

– Să ieșim la Outspan și să bem ceva. Am avut o zi îngrozitoare și chiar am nevoie.

Bărbatul o conduse spre mașina lui, o mașină minusculă de două locuri, care părea o cutie pe roți. Tânăra se simțea de parcă ar fi fost într-un carusel la un parc de distracții, dar nu era prea amuzată.

– V-ar deranja dacă trecem pe la poștă, să-mi iau scrisorile? întrebă bărbatul, în clipa în care ieșiră în stradă.

– Nu, desigur că nu.

El parcă mașina, sări din ea și se grăbi spre una dintre căsuțe, cu cheile în mână. Amy îl privi mergând. Arăta bine, înalt și suplu. Apoi o altă siluetă îi atrase atenția – mai masculină, mai atrăgătoare, mai înaltă. Era Vic. Se părea că și el luase scrisorile și acum se îndrepta spre ea, fără nici o expresie.

– Tu n-ai nici o scrisoare, spuse el.

– Ar trebui să mă duc să văd dacă nu pot să-mi iau și eu o căsuță. Nu-mi place să te deranjez tot timpul cu scrisorile mele.

El ridică din umeri cu indiferență.

– Nu mă deranjează, declară el privindu-și scrisorile fără interes, apoi ridicând din nou privirea spre ea. Petrecerea e sâmbătă, pe la trei. Nu mai știu dacă ți-am spus.

– Nu cred că voi veni.

Cuvintele ieșiseră aproape fără voia ei.

Tăcere. Ochii cenușii și reci o fixară o clipă, apoi alunecară spre locul în care Mike, tatăl băiatului, își deschidea cutia poștală.

– Ai altceva mai bun de făcut?

În vocea lui se citea o urmă de dispreț. Tânăra știa la ce se referea, dar refuză să intre în conflict cu el.

– Pur și simplu prefer să nu vin.

– Nu este foarte politicos să refuzi o invitație.

Bărbatul se sprijini de mașină, privind-o scrutător.

– Îmi pare foarte rău, spuse ea cu răceală.

Politicoasă sau nepoliticoasă, prefera să nu se ducă la acea petrecere. Uneori, politețea ne poate duce le pierzanie. Și nici n-a câștigat vreodată un război.

Război. Oare asta era acum între ei? Un fel de război emoțional? O luptă ciudată, cu arme neconvenționale? Pentru ce?

– Îți e frică de mine? o ironiză el.

– Frică? De tine?

– E ceea ce am spus, nu?

– Ai înnebunit!

– Așa să fie?

Îi văzu figura și simți că se înecă de furie. Râdea. Râdea de ea, cu nerușinare!

Oh, de ce nu se întorcea Mike mai repede? Voia să plece mai repede. Nu voia să mai rămână pe loc, să privească figura ironică a lui Vic. Nu, nu-i era frică de el. Îi era frică de ea însăși, de propriile sentimente și reacții.

– În acest caz, dacă nu-ți e frică, aștept să te văd sâmbătă.

Râdea din nou, dar nu mai aștepta răspunsul ei. Se întoarse, ridică o mână în semn de salut pentru Mike, care tocmai se întorcea, apoi dispăru după colț.

Așadar, îl cunoștea pe Mike. Aici toată lumea părea să se cunoască. Presupunea că erau și avantaje ale acestui lucru.

– Îmi cer scuze că a durat atât de mult, se scuză bărbatul.

– Nu contează, zâmbi ea. Îl cunoașteți pe Vic?

– Sigur. E un tip grozav. Muncește mai mult decât oricine altcineva. Dar nu mă întreba, adăugă el, pornind motorul, de ce un tip ca el face voluntariat.

Nu trebuie să te întreb, își spuse ea în gând. Știu deja.

Hotelul Outspan era la câteva minute distanță, iar el o conduse într-o cameră de lângă bar, o rugă să se așeze lângă foc și comandă băuturi.

– E un loc foarte frumos, comentă Amy. N-am mai fost niciodată aici.

– Nu? E un hotel pentru turiști. De aici se organizează tururi spre Treetops. Ați auzit de asta, nu?

– Oh, da! E celebru. Oamenii stau peste noapte să vadă animalele care se adună la lcourile unde se lasă sare, nu-i așa?

El dădu din cap.

– E foarte plăcut și confortabil. Aici se ia cina, sau prânzul, după caz. E mult mai puțin obositor decât un safari adevărat, cu toată căldura și praful.

Vocea lui era ironică.

Pe lângă băuturi, primiră alune și brânză.

– Presupun că-mi veți spune ce e în neregulă cu Ricky, spuse Mike fără altă introducere.

Amy își privi paharul, întrebându-se care ar fi cea mai bună abordare.

– Cred că-i lipsește mama lui.

– Știu, răspunse el calm.

– Spune că semăn cu ea.

Bărbatul zâmbi.

– Puțin, presupun. Culoarea părului și a ochilor. Ești mai înaltă, totuși.

– Pare să aibă mare nevoie de afecțiune, continuă Amy, ceea ce este firesc, dar nu cred că este bine să se atașeze prea tare de mine.

El se încruntă.

– Da, poate că ai dreptate. Nu știu prea bine cum să mă descurc în această situație, oftă el. E prea mic, nu poate înțelege totul și uneori se încăpățânează sau se supără.

Amy învârti cuburile de gheață din pahar.

– Ceea ce mă îngrijorează, e că pare să creadă că mama lui se va întoarce. Spune că așa i-ați spus.

Privirea bărbatului era uimită.

– Da, așa am făcut, bineînțeles.

Tânăra nu era pregătită pentru această replică, așa că îl privi șocată.

– Dar n-o va face.

– Cum adică? întrebă el uluit.

Amy înțelese că era ceva în neregulă, așa că respiră adânc și hotărî să abordeze problema altfel:

– Unde este soția dumneavoastră? întrebă ea cu calm.

– În America. Se duce la facultate, este în ultimul an de master.

Așadar, nu era moartă. Nu fusese decât o greșeală îngrozitoare, de care nu avea de unde să știe. Rămase privindu-l, neștiind ce să spună.

– Dar ce credeați? întrebă Mike, iar ochii lui albaștri erau plini de uimire.

Ea înghiți greu nodul din gât.

– Eu… Ricky mi-a spus că e moartă.

– Moartă? Dumnezeule, de unde i-o fi venit această idee?

Amy ridică din umeri, neajutorată.

– Nu știu.

– Ce anume v-a spus, mai exact?

Ea se încruntă, încercând să-și amintească conversația.

– I-am spus că mi-ar plăcea să-i cunosc mama, iar el a spus că nu pot, pentru că e foarte, foarte departe. Apoi am întrebat unde e, iar el mi-a răspuns că e în rai.

Figura lui se schimbă brusc, iar bărbatul se lăsă pe spate, izbucnind în râs. Amy îl privi uimită, fără să înțeleagă.

– Oh, Doamne, ar fi trebuit să știu, spuse el, apoi își ridică paharul și termină de băut. Soția mea studiază la Yale. Vă spune ceva acest lucru?

– Yale. Yale, New Heaven (Noul Rai), Connecticut.

Noul rai! Cuvintele lui Ricky îi răsunară în minte: „E în rai. În cel nou".

– Oh, nu! gemu ea. Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău.

Mike zâmbi, atingându-i mâna.

– Nu vă faceți probleme, nu e vina dumneavoastră. De altfel, îmi pare bine că v-ați înșelat. Sunt destul de atașat de soția mea.

Cuvintele lui, pe jumătate adevărate, dar și glumețe, o făcură să se simtă un pic mai bine, iar ea zâmbi.

– Mă întreb dacă nu mi-am pierdut antrenamentul. Ar trebui să-mi dau seama ce înseamnă de fapt aceste lucruri.

Ochii lui străluceau de amuzament.

– Mai luați un pahar. Păreți să aveți nevoie.

– Mă simt îngrozitor! oftă ea.

– Nu e cazul, spuse el serios. Mă bucur că ați observat că era ceva în neregulă. E bine să știu că v-a păsat atât de mult de copilul meu încât să observați.

Mike făcu un semn chelnerului, cerând ceva de băut.

– Ricky va supraviețui. Știu că-i e dor de Janice, dar nu va dura mult, comentă el. A fost o problemă de sincronizare, eu am fost trimis

aici, dar într-un fel e mai ușor pentru ea. Fără noi, se poate concentra mai bine și va termina mai repede. Bine, asta în cazul în care nu pierde timp fiindu-i dor de noi, adăugă el, zâmbind.

Amy era foarte surprinsă. Părea un bărbat drăguț, prea drăguț pentru ca soția lui să stea liniștită departe de el. Dar acestea sunt sacrificiile pe care o femeie trebuie să le facă, dacă ține la propria carieră. Yale. Nu e o universitate oarecare. Probabil că nici Janice nu era o femeie oarecare. Simți oarece invidie la acest gând. Unele femei au de toate– un bărbat drăguț, multă minte, un copil minunat ca Ricky. Oh, bine, ce știu eu? se gândi imediat, cu optimism. Poate că e urâtă, privește încrucișat sau e rea ca o vrăjitoare.

Dar într-un fel se îndoia de acest lucru.

***

Cu cât se gândea mai mult, cu atât îi era mai clar că trebuie să apară la petrecere, măcar câteva minute, din politețe. Dacă nu-ți e prea teamă, aștept să te văd sâmbătă, spusese el. Ei, bine, va fi acolo și-i va arăta că nu-i e teamă.

O să-i arăt! Gândul acesta se tot repeta în mintea ei, în timp ce-și lua micul dejun a doua zi dimineața. Brusc, își dădu seama că înfigea furculița cu violență în mâncarea din fața ei. O lăsă jos, își bău cafeaua și înfruntă privirea lui Bunny.

– Ai o expresie foarte periculoasă, comentă aceasta. Plănuiești cumva o crimă?

Nu era foarte departe de adevăr, își spuse Amy, în timp ce urmărea mișcările colegei ei de apartament, care punea ketchup pe omletă.

– Nu, răspunse ea, dar ceea ce faci ouălor din farfurie e total și absolut dezgustător.

– Nu judeca un lucru pe care nu-l cunoști, zâmbi Bunny ironic. Oricum, te complimentez pentru sinceritate. Pot să văd că am o influență eliberatoare asupra caracterului tău ascuns. După încă o lună, vei ajunge la fel de nesuferită ca mine, îți garantez.

– Nu te baza pe asta.

– O, ba da! Faci într-adevăr progrese. Acum câteva săptămâni n-ai fi spus nimic dezaprobator despre obiceiurile mele alimentare. Dar lucrurile se schimbă. În sufletul tău liniștit, simt lucruri întunecate mișcându-se.

Avea dreptate că în sufletul ei se întâmplau lucruri întunecate, că era nemulțumită și nefericită și că într-o zi, totul va izbucni la suprafață. Așa se simțea în ultimul timp, ca și cum o poțiune ciudată de resentimente se crea în inima ei. Erau prea multe gânduri amare, sentimente dureroase și întrebări fără răspuns. Cât mai putea rezista?

Puse unt pe o felie de pâine. Oare ar trebui s-o întrebe pe Bunny ce știe despre Vic și Tanya? Ar putea întreba pe un ton lejer, de parcă ar fi doar curioasă. Aruncă o privire spre Bunny, care părea prea ocupată mâncând, dar care ridică privirea spre ea, zâmbi și luă din nou o înghițitură mare din farfurie.

– E chiar foarte bun, comentă ea, cu un mic zâmbet malițios.

– Bunny, mă întrebam… începu Amy, știi cumva… vreau să spun, este…

Intră în panică și cuvintele i se opriră în gât.

Bunny se opri din mâncat, cu furculița în aer.

– Ce să fie?

– Este ceva între Vic și Tanya?

Se forțase să pronunțe aceste cuvinte, care nu ieșiră calme, așa cum își dorea.

Bunny nu fu păcălită nici o clipă. Nu răspunse imediat, ci o privi cu o expresie gânditoare, fără să zâmbească, așa cum făcea de obicei.

– Nu sunt sigură, spuse ea încet. Tanya vorbește foarte mult, dar nu despre asta. Câteodată așa pare, dar nu știu. Dar de ce n-o întrebi? adăugă ea, după o mică pauză.

– Oh, nu! ridică Amy din umeri. Doar mă întrebam.

– Bine.

Bunny se ridică și strânse masa, fără să mai adauge nimic. Amy o urmări cu privirea. Femeia avea o gură mare, spunea tot timpul ce

gândea, dar știa când să nu spună nimic, să nu întrebe nimic, să nu facă nici un comentariu ironic.

S-o întrebe pe Tanya. Așa spusese colega ei de apartament, dar nu se punea problema. Mai degrabă s-ar arunca de pe o stâncă. Dar ideea o bântuia. De ce ar fi atât de imposibil? Cel mai rău lucru care s-ar întâmpla, ar fi ca femeia să-i spună că nu e treaba ei. Din câte o cunoștea, Tanya ar fi în stare să-i spună acest lucru.

Propozițiile i se formau în minte singure. Tanya, pot să te întreb ceva? Doar ca să mă asigur că nu mă voi arunca degeaba la crocodili… Tanya, ești îndrăgostită de Vic? Întreb ca să te avertizez. Vic o să te trateze ca pe o mașină, adică o să te schimbe pe un model mai nou, când o să se satură de tine. Știu din proprie experiență.

Oh, Doamne, n-ar trebui decât s-o întrebe!

Dar când Tanya intră pe ușă cu o zi înainte de petrecere, toate întrebările pe care i le pusese în minte, dispărură. Amy rămase uimită, privind părul fetei. Părul negru, lucios, se schimbase într-o adunătură de bucle dezordonate de culoare argintie.

– Tanya! Ce ți-ai făcut? exclamă ea.

Râzând, fata se așeză pe un fotoliu.

– Nu-ți place?

– Aveai un păr atât de frumos!

– Eram plictisită și aveam nevoie de o schimbare, zâmbi Tanya. Cursurile de după-amiază au fost anulate, așa că am ajuns mai devreme în oraș, m-am simțit într-o dispoziție aventuroasă, așa că… voila!

Amy oftă.

– Presupun că este la modă zilele astea.

– La persoanele din această țară, uneori așa crește, comentă cu răceală tânăra.

– E altceva.

– Poate, râse ea. Abia aștept ziua de luni. Fetele de la cursurile mele vor fi îngrozite. Multe dintre ele ar da orice să aibă păr drept. Le tot spun că sunt frumoase așa, oftă ea, dar se tot străduiesc să-și îndrepte părul și să-și albească pielea.

– Ei, bine, poate că o să-și schimbe ideile când o să te vadă.

– Oh, mă îndoiesc. O să spună doar că sunt nebună.

Oricum, Amy ar fi fost de acord cu ele, dar nu spuse acest lucru. Părul ei era lung, drept și lucios și, chiar dacă nu era la modă, nu-și imagina altă coafură care să-i placă.

– Ascultă, spuse Tanya, am nevoie de câteva sugestii pentru ziua de mâine. Vic mi-a dat mână liberă, dar e mai bine să ai grijă când este vorba despre banii altcuiva.

– O să taie o capră? întrebă Amy.

– Da. Ce altceva mai putem adăuga?

– Oh, cred că multe salate, pâine și niște fructe. Nu cred că se așteaptă cineva la mâncăruri sofisticate.

– Nu, cred că nu, ridică Tanya din umeri, părând dezamăgită.

Bunny ajunse acasă ceva mai târziu decât de obicei, iar în clipa în care văzu părul prietenei ei, exclamă de încântare.

Tanya izbucni în râs.

– Lui Amy nu-i place.

– N-am spus așa ceva!

– Nici nu trebuia să spui.

– Desigur că nu-i place, spuse Bunny. Ea e mai serioasă, nu i-ar sta bine, o astfel de coafură nu s-ar potrivi cu personalitatea ei. Astfel de coafură, zâmbi ea, trecându-și degetele prin propriul păr, ondulat de asemenea artificial, a fost creată pentru persoane sălbatice și nebune ca noi.

Continuară să se ironizeze una pe alta, așa cum făceau de obicei, iar Amy le asculta cu un soi de detașare. Sunt diferită, își spuse ea. N-aș putea fi niciodată ca ele, chiar dacă ar fi viața mea în joc. Tipul serios, cum spusese Bunny. Nu era vorba de nici o critică, știa foarte bine, dar tot se simțea nelalocul ei, în timp ce le asculta pe cele două prietene. Nu era ca ele, ironică, agitată, dar își dorea să fi fost. Uneori se poate dovedi foarte util să ai ceva inteligent de spus, o replică ironică. Cu foarte rare excepții, ea era incapabilă de acest lucru.

Of, încetează să te devalorizezi singură, își spuse ea, brusc iritată. Ești foarte bine așa cum ești. Dar nu era numai asta. În ultimul timp, nu se simțise capabilă să-și controleze viața. Mai precis, acest lucru se întâmpla de când venise în Africa. Încrederea ei în propriile forțe se diminua încetul cu încetul, iar în același timp își pierduse stima de sine. Trebuie să plec de aici, se gândi Amy cu disperare, înainte să ajung să am un uriaș complex de inferioritate.

Bunny se ridică:

– Chiar trebuie să ies din uniforma asta murdară. Cred că am cules mare parte din microbii lumii în această zi.

Ultimele cuvinte le aruncă în grabă, urcând scara sărind câte două trepte.

Dacă o s-o întreb vreodată pe Tanya, cred că e momentul, își spuse Amy, cuprinsă brusc de panică. Acum sau niciodată. Își căută cuvintele, când deodată, știu ce să spună.

– Tanya, voiam să te întreb ceva.

– Sigur.

Cuvintele parcă erau proiectate cu raze de lumină în mintea ei. O fixă pe tânăra din fața ei, fără s-o vadă cu adevărat, văzând doar cuvintele, ca scrise pe un zid. Aproape fără voia ei, se auzi vorbind.

– Tanya, ești îndrăgostită de Vic?

Capitolul 8

Pe figura Tanyei apăru cea mai ciudată expresie, iar lui Amy îi era imposibil să citească la ce se gândea aceasta. Pentru câteva minute interminabile, tânăra privi fix peretele din spatele lui Amy. Apoi o privi, părând pe punctul să spună ceva, apoi se răzgândi și se ridică brusc de pe scaun. Se duse la fereastră și privi afară, fiind vizibil doar spatele ei și umerii ușor coborâți.

– Da, spuse ea încet. Sunt îndrăgostită de Vic.

Vocea ei era calmă, fără emoții.

Într-un mod ciudat, răspunsul ei nu determină nici o reacție din partea lui Amy. Nu era o surpriză. Oare de ce mai întrebase? se întrebă ea, ridicând din umeri. Fusese atât de clar, încă de la început.

– Îmi pare rău, n-ar fi trebui să te întreb acest lucru. Nu este treaba mea.

Tanya ridică din umeri, fără să se întoarcă spre ea.

– Îl văd venind, spuse ea calm. A fost la Nairobi, astăzi. Poate că a mai vândut din picturile tale.

Vic intră în cameră câteva clipe mai târziu, emanând energie, vitalitate și o masculinitate de netăgăduit. Când văzu părul Tanyei, începu să râdă, dând din cap.

– Oh, Doamne! Ce mai fac femeile în numele frumuseții!

Tanya se bosumflă ca un copil.

– Nu-ți place?

– Nu, răspunse el cu sinceritate, apoi zâmbi. Dar nu te îngrijora, ești una dintre norocoase. Ești minunată, chiar dacă vrei s-o ascunzi.

Tânăra se încruntă.

– Acesta este un compliment învelit într-o insultă, sau e o insultă învelită într-un compliment?

Ochii lui sclipiră de amuzament.

– Încearcă să-ți dai seama, apoi mă anunți de rezultat, spuse el, apoi se întoarse spre Amy, privind-o cu răceală. Te-ai simțit bine aseară?

– Aseară? îl privi ea uimită, apoi își dădu seama despre ce vorbea. Oh, te referi la…

El dădu din cap.

– Da, cu Mike Saunders.

N-avea decât să creadă ce vrea. Dacă voia să bea ceva cu un bărbat care o invită: Prințul Charles, Dracula, un maharajah… Nu e decât treaba ei.

– Da, m-am simțit bine, declară tânăra iritată. E ceva în neregulă dacă mă simt bine?

Ochii lui erau reci ca gheața.

– Depinde.

Amy mai mult simți, decât văzu că Tanya se uita la ei. Fără îndoială, era conștientă de atmosfera încărcată dintre ei, iar lui Amy nu-i plăcea acest lucru.

Încercând să pară netulburată, zâmbi.

– Bine, se strădui ea să fie împăciuitoare, sunt sigură că n-ai venit să discutăm despre viața mea socială.

Înainte să poată răspunde, Bunny coborî scările, purtând unul dintre halatele ei înflorate.

– Bună, Vic. Nu poți să stai departe de noi, fetele, nu-i așa? Ce te aduce pe la noi?

– Două motive. În primul rând, mai am bani pentru artist, de la galeria de artă. În al doilea rând, trebuie să amânăm petrecerea pentru săptămâna următoare. Trebuie să merg la Nakuru mâine dimineață și n-o să mă pot întoarce la timp.

ExpresiaTanyei era mai mult decât dezamăgită.

– Dar ai cumpărat deja capra!

– O să mai reziste o săptămână. E destulă iarbă în curte.

Amy îl privi uluită:

– E vie? întrebă ea, regretând imediat întrebarea când văzu ironia din privirea lui.

– De obicei sunt toate vii, înainte de a fi măcelărite.

Nu mai spuse nimic. Mai bine ar fi tăcut, fusese o întrebare prostească.

Bunny și Tanya erau în formă. Îl antrenară pe Vic într-o discuție despre politică, iar în mai puțin de cinci minute analizaseră situația mondială, desfăcând-o în bucăți, apoi reconstruind-o după un model utopic personal. Toată discutia fusese purtată cu inteligență, spirit critic și o mare doză de umor.

Aparent, Vic observase că Amy nu luase parte la micul lor exercițiu.

– De ce ești atât de tăcută? întrebă el.

Ea ridică din umeri.

– Mă depășește, spuse ea cu autoironie. Abia reușesc să mă descurc cu clasa mea de elevi, dar să mă ocup de economia mondială.

Bărbatul râse fără ironie sau maliționitate, apoi se aplecă spre ea, privind-o cu căldură.

– Nu te lăsa învinsă, șopti el cu blândețe, iar expresia din ochii lui îi aduse aminte de trecut.

Brusc, Amy simți nevoia aproape incontrolabilă să plângă.

Școala era refugiul, sanctuarul ei. Era locul în care se simțea bine. Acolo era dorită, folositoare, iubită. Acolo putea uneori să găsească sprijin pentru problemele ei, când era copleșită de necazurile micilor ei elevi– fie un pantof pierdut, sau un genunchi zgâriat… Sau o mamă „în rai“.

– Ricky, știi ce poți face? Poți să-i scrii mamei tale o scrisoare.

Băiatul stătea din nou pe genunchii ei, cu degetul în gură. Clătină din cap, fără să spună nimic.

– De ce nu?

– Pentru că nu știu cum să scriu cuvinte, spuse el cu tristețe.

– Oh, dar nu trebuie să scrii cuvinte. Poți să faci desene cu creioane colorate sau bucăți de hârtie. Pot să-i arăți ce faci, sau la ce te gândești, făcând un desen despre acest lucru.

Copilul nu răspunse imediat, dar păru să se gândească îndelung. Apoi se încruntă, părând îngrijorat.

– Dar dacă nu înțelege? Poate că nu înțelege decât cuvinte.

Amy îl îmbrățișă.

– Nu, o să înțeleagă. Mămicile știu să citească și acest gen de scrisori.

El se înveseli vizibil.

– Știți cum să-i trimitem o astfel de scrisoare?

– O să-l întreb pe tatăl tău.

– O s-o puneți în plic, să-i puneți timbre și s-o trimiteți?

– Desigur.

– Vreau să veniți la petrecerea de ziua mea, schimbă el subiectul. O să împlinesc cinci ani.

– E minunat. Ce mare te faci!

El oftă, supărat.

– Acum n-am decât patru ani, clătină el din cap, de parcă ar fi fost vorba despre o situație din care nu putea ieși, dar o îndura cu stoicism.

– Când este petrecerea? întrebă ea.

Copilul ridică trei degete.

– Mai sunt încă trei nopți, apoi e petrecerea. Vreau să veniți. Vă rog frumos.

Rugăciunea din ochii lui albaștri era irezistibilă, iar Amy zâmbi.

– Mai întâi trebuie să-i spui tatălui tău.

– Da, o să-i spun.

Mike Saunders păru neliniștit de rugămintea fiului lui.

– Sunt sigur că o pretrecere cu mulți copii nu e cel mai potrivit lucru după o zi obositoare, îi spuse el a doua zi.

– Îubesc foarte mult copiii și îmi plac petrecerile.

El oftă.

– Pare să însemne foarte mult pentru Ricky.

– O să vin și o să vă ajut, dacă aveți nevoie. Putem juca jocuri și să-i facem să se simtă bine.

Figura lui se lumină brusc.

– Chiar se poate? Nu mă prea pricep la petreceri pentru copii, cred că n-am destulă experiență.

Petrecerea fu un succes, iar figura lui Ricky luminată de bucurie fu cea mai frumoasă răsplată. După ce tortul fu tăiat, toate jocurile jucate, iar copiii plecați, Amy se lăsă convinsă să rămână și să mănânce hamburgeri, mâncarea preferată a lui Ricky. Îi preparară împreună, iar petrecerea continuă până când Ricky nu-și mai putea ține ochii deschiși.

– Vă deranjează dacă îl duc întâi la culcare, iar apoi vă conduc acasă? întrebă Mike.

– Desigur că nu.

– Vreau să veniți amândoi și să-mi cântați cântece, spuse Ricky, cu voce somnoroasă.

Amy fu de acord, înainte ca Mike să răspundă. Simțise neliniștea lui și-i zâmbi.

– Nici o problemă, sincer.

Lăsându-l pe copil în grija guvernantei, plecară puțin mai târziu.

– Nu știu cum să vă mulțumesc, spuse el când ajunseră la apartament.

– Nu trebuie să-mi mulțumiți. A fost plăcut, iar Ricky s-a simțit foarte bine. Aceasta contează cel mai mult. E foarte greu să nu fii lângă mama ta la petrecerea de ziua ta, mai ales când ești atât de mic.

– Da, dădu el din cap, apoi zâmbi. Nu știu cum vă descurcați în fiecare zi. Copiii aceștia m-au înnebunit într-o singură după-amiază!

Stăteau în continuare în mașină. Oare să-l invit la o cafea? se întrebă Amy. Era încă devreme, iar Bunny nu se întorsese. Mai bine nu, poate are vreo impresie greșită.

– Sunt într-adevăr foarte recunoscător, spuse el. Pot să vă ofer o cină la Outspan, ca un gest de apreciere?

– Oh, nu, vă rog! Nu e nevoie de așa ceva!

– De ce nu? Mi-ar face mare plăcere să iau cina cu dumneavoastră.

Amy ezită. N-avea cum să fie chiar atât de amabil. Sau așa să fie? Îl privi cu atenție, întrebându-se, iar el zâmbi.

– Știu la ce vă gândiți, dar vă garantez că n-am intenții ascunse. Îmi iubesc soția, dar în ultimul timp am trăit foarte retras, iar o cină nevinovată în compania unui adult îmi va face bine. Pe ea n-o s-o îngrijoreze și n-are de ce să vă îngrijoreze nici pe dumneavoastră.

Foarte interesantă abordare. Sau să fie adevărul? Mike vorbea despre soția lui cu dor și nu părea genul care pleacă la vânătoare în clipa în care soția lui a ieșit pe ușă.

– Mă străduiesc să stau departe de bărbații căsătoriți, zâmbi ea. Nu aduc decât probleme.

– Numai o cină, promise el, întorcându-i zâmbetul. Și nici o problemă. Promit, pe onoarea mea de cercetaș.

A doua zi fu un dezastru. Amy se trezi cu o durere teribilă de cap, se arse apoi la mână cu tigaia, iar când ajunse la școală descoperi că Linda Muriuki era bolnavă și nu putea veni.

În prima jumătate de oră, unui băiat îi curse sânge din nas. Copiii țipau, iar sângele pătase totul în jur. După ce aruncă o privire băiatului și hotărî că va supraviețui, ținând cont de faptul că nu se credea în stare să facă față nici unui fel de situație, fu calmă și rezolvă tot.

După ce situația fu rezolvată, copiii trimiși la clasele lor, Amy își puse o ceașcă de cafea dintr-un termos și se rugă ca restul dimineții să fie liniștită. Copiii o priveau cu interes, încă sub șocul întâmplării.

– Astăzi vom face o grădină cu flori.

După ce explică tehnicile colajului, le împărți foarfece, zâmbete și bucăți de hârtie, acționând ca un automat. Dumnezeule, ce e în neregulă cu mine? Sunt un pachet de nervi. Dar știa foarte bine despre ce era vorba și n-avea rost să se păcălească singură. Petrecerea lui Vic era mâine. Era o nebunie să fie atât de nervoasă, n-avea nici o explicație pentru acest lucru, numai știa că există. Era un sentiment teribil, de care nu putea scăpa în nici un fel.

Oftând, luă câteva reviste vechi, pe care le împărți copiilor, cerându-le să decupeze fotografii cu flori, care s-ar potrivi pentru grădina lor de flori.

Nu trebuie să mă duc la acea petrecere, își spuse ea.

Ba da, trebuie, veni răspunsul dat tot de ea.

Bine, dacă nu ți-e frică, ne vedem sâmbătă seara.

Ce-l făcuse pe Vic să creadă că-i e frică de el? De ce ar trebui să-i fie frică de o astfel de petrecere? Folosește-ți imaginația! se certă singură. Trebuie să-ți dai seama.

Copiii erau ocupați pe moment, distrugând plini de încântare revistele cu foarfecele, așa că se putea gândi în voie la problemele ei. N-ar fi trebuit să rămână în Kenia. Oamenii care n-au noroc într-un domeniu, nu insistă să rămână acolo, ci trec la lucruri mai bune. Dar care ar fi acestea? Dacă sunt lucruri chiar mai rele?

Închise ochii o clipă, întrebându-se care ar fi cea mai bună soluție, iar tocmai în acea clipă o fetiță îl lovi pe un băiat cu revista în cap. Zgomotul și cearta care urmară o smulseră din vârtejul problemelor ei.

– A încercat să mă sărute! protestă fetița revoltată și disprețuitoare. E dezgustător!

Ei bine, are dreptate! Cine spune că e singura care are probleme cu bărbații? În aceste zile, se pare că se învață de la vârstă fragedă. La cinci ani, deja sunt probleme între fete și băieți. Se uitau prea mult la televizor, încă de mici. Ce-o să mai facă la doisprezece ani?

– E frumos c-ai vrut s-o săruți, îi spuse ea băiatului, dar nu poți s-o faci decât dacă ea vrea să fie sărutată.

Nici o reacție. Băiatul o privea nemișcat, fără să spună nimic.

– Data viitoare, o s-o întrebi mai întâi, da?

El se uită urât spre fată. Era clar că mândria lui masculină fusese foarte rănită.

– N-o s-o mai sărut niciodată! declară el cu răutate. Nu mai sunt îndrăgostit de ea!

Ei, această relație părea să se fi terminat repede. Un lucru foarte bun la vârsta de cinci ani se pare că e să poți hotărî că nu mai ești îndrăgostit. Ce convenabil! își spuse Amy, apoi oftă. Măcar de-ar merge și pentru mine.

Măcar, măcar… Erau o mulțime de feluri de termina această propoziție. Măcar dacă Vic n-ar fi plecat, sau dacă ea n-ar fi venit, dacă ar mai fi iubit-o, sau dacă Tanya…

Cu cât trecea timpul, cu atât se simțea mai deprimată decât fusese vreodată. Sentimentul unui blestem inevitabil o bântuia și începuse s-o chinuie o durere de cap îngrozitoare.

– Arăți teribil, spuse Katherine, când se întâlniră la pauza de cafea. Nu-mi spune că te îmbolnăvești și tu.

Amy clătină din cap.

– Nu cred, numai că mi-am lăsat răbdarea acasă astăzi și sunt într-o stare de spirit foarte proastă.

Ca să spun numai atât, completă ea în minte. .

Își bău cafeaua încet, privindu-i pe copii și ascultându-i râzând, dorindu-și să poată râde și ea.

– Am încercat ceva nou azi, spuse ea după o pauză. M-am gândit că un exercițiu în cooperare le va face bine, așa că le-am propus să facem un colaj, din fotografii decupate. Adoră să decupereze și să distrugă revistele…

– Și cum a ieșit?

– Teribil. Arată ca o groapă de gunoi.

Katherine zâmbi și dădu din cap:

– Biata de tine!

– E simbolul zilei de azi, ridică Amy din umeri.

Și al vieții mele, își spuse în gând. O groapă de gunoi plină de speranțe spulberate, vise neîmplinite, dragoste respinsă și fericire pierdută.

– Nu trebuie să fii atât de afectată, o consolă Katherine. Nu e decât un colaj.

Tânăra zâmbi brusc.

– Dar mai e o speranță. Era un trandafir superb, galben, care creștea dintr-o cutie de spaghete.

Femeia zâmbi și se ridică.

– Dă-mi ceașca să-ți mai aduc niște cafea și să arunc o privire la această minunată operă de artă.

Sentimentul de neliniște n-o părăsi toată ziua, ca și senzația că e în pragul unui dezastru, de nedefinit, dar foarte real.

Când se pregăti pentru culcare în acea seară, se uită în oglindă la fața ei palidă, ochii încercănați și lipsiți de strălucire. Se simți deodată revoltată. Începu să-și perie părul cu mișcări hotărâte.

– N-o să te lași înfrântă, își spuse singură, cu voce tare.

Nimeni, nimic nu trebuie s-o învingă. Chiar dacă nu se întâmpla nimic din ce-și dorea, măcar începuse să învețe această limbă, iar asta era o victorie, într-un fel. Își zâmbi în oglindă. Gândește pozitiv, obișnuia să-i spună tatăl ei. Ține bărbia sus, îi spunea și mama ei. Iar bunica o învăța să nu uite niciodată să-și spună rugăciunile. Iar dacă toate acestea dau greș, obișnuia să râdă o bună prietenă, urcă pe un acoperiș și țipă.

Numai că ea nu era genul care țipă. Amy se gândi din nou la colajul copiilor și reuși să zâmbească. Mai era totuși acel trandafir galben de pe cutia cu spaghete.

***

O casă mică, cenușie, în mijlocul peluzei verzi. Raze de soare, mirosul cărnii de capră, voci, râsete. Simțurile lui Amy fură asaltate în clipa în care începu să urce pe aleea din fața casei lui Vic. Ar fi vrut să poarte blugi și adidași, ca de obicei, dar se bucurase de ocazia de a mai purta și altceva. Știa că arată bine în rochia simplă de mătase aurie.

În umbra marelui copac de avocado, un grup de persoane stătea pe iarbă, iar Amy se îndreptă spre ei, văzând imediat că Vic nu era printre ei. Oare era în casă?

Gunnar Hornsrud o văzu venind și-i făcu semn cu mâna, chemând-o spre ei. Ochii ei parcurseră repede grupul. Cunoștea pe toată lumea. O dată sau de mai multe ori, trecuseră cu toții pe la Bunny. Se așeză pe iarbă și oftă.

– E foarte cald, spuse ea, ridicându-și părul bogat de pe gât și umeri.

– Cu atât de mult păr, ți-ar fi cald și în mijlocul crivățului, comentă cineva.

– Unde e Bunny? întrebă Inger.

– Îl așteaptă pe Jerry. El nu știe să ajungă singur aici.

Cel puțin, aceasta era explicația pe care i-o dăduse Bunny.

Toată lumea râse.

– Dar de unde, făcu unul dintre voluntari cu ochiul. I-am dat o hartă acum câteva zile.

Amy aruncă o privire spre cei din jurul ei, care râdeau. Oare ei știau ceva? Bunny și Jerry. Jerry și Bunny. Deodată, văzu adevărul cu claritate. Dumnezeule, cum am putut să fiu atât de oarbă? Totul se întâmplase chiar sub ochii ei, dar nu observase. Lucrurile care n-aveau legătură cu Vic trecuseră neobservate.

Se ridică repede în picioare.

– Mă duc să văd cum se prăjește bestia, spuse ea, apoi se îndreptă spre locul unde se improvizase grătarul.

Doi bărbați supravegheau grătarul, glumind și vorbind în limba locală.

Apoi îl văzu pe Vic ieșind din casă și inima i se strânse de emoție. Privirile lor se întâlniră deasupra capetelor celorlalți. Amy își întoarse cu greu privirea de la figura întunecată și de la ochii scrutători. Se întoarse și se îndreptă spre un pom mic, cu fructe verzi și galbene. Era un lămâi și atinse ușor un fruct, știind fără să întoarcă privirea că Vic era în spatele ei.

– Ce fată curajoasă!

Vocea lui era joasă, tachinând-o.

Se întoarse spre el.

– Da?

– Ai venit, ceea ce înseamnă că nu te temi.

Amy îl privi în față, fără să clipească.

– Fă-mi un serviciu, spuse ea cu răceală, explică-mi de ce ar trebui să mă tem de tine.

– Încă nu mi-am dat seama.

– Poate pentru că n-ai ce să-ți dai seama.

Ochii ei îl provocau.

El clătină încet din cap, privind-o cu atenție, de parcă ar fi încercat să-i citească în suflet.

– Nu, spuse el cu blândețe. Îți e teamă de ceva. Poate că nu e vorba despre mine, dar e real. Ți-am văzut frica în ochi. De mai multe ori.

Inima ei se strânse și își încleștă strâns pumnii. La naiba! își spuse tânăra în gând.

– Îți imaginezi tot felul de lucruri, sosi replica ei rece.

Se ridică pe vârfuri și culese o lămâie mare, pe care o aruncă dintr-o mână în alta, ca să-și mascheze tremurul degetelor. El i-o luă din mână cu blândețe.

– Ești nervoasă și tremuri, așa că nu cred că-mi imaginez lucruri. N-ai fost niciodată prea pricepută, când vine vorba să-ți ascunzi emoțiile, nu-i așa? Uneori, figura ta e ca o carte deschisă.

O furie neputincioasă o cuprinse brusc.

– A, de aceea mă înțelegi atât de bine? întrebă ea cu ironie.

Îl văzu zâmbind la auzul replicii ei, dar râsul lui nu era ironic. Oare ce voia de la ea?

– Nu te înțeleg deloc, răspunse el calm. Poate că sunt capabil să-ți citesc emoțiile și reacțiile, dar asta nu înseamnă că știu cum să le interpretez.

– Dacă ai fi făcut ceva psihologie la facultate, poate te-ar fi ajutat, fu răspunsul ei sarcastic.

Voia să-l rănească, să-l facă să sufere, dar știa că eforturile ei sunt inutile. La fel de greu cum i-ar fi fost să-l rănească fizic, la cât era de înalt și de puternic, îi era să-i rănească și egoul de fier. Era la fel de indestructibil ca piramidele egiptene, iar micile ei săgeți erau patetice.

El oftă, ca și cum ar vorbi cu un copil încăpățânat care îl exaspera.

– Există întotdeauna un mod simplu de a rezolva lucrurile, Amy.

– Care?

– Simplu. Să-mi spui.

– Ce să-ți spun?

Văzu figura întunecându-i-se.

– Amy, mârâi el printre dinții încleștați, știi foarte bine despre ce vorbesc.

– Da?

Știa că întinde coarda, dar nu se putea abține. Ce voia de la ea? Chiar se aștepta să recunoască adevăratul motiv pentru care venise în Africa? Adică faptul că venise pentru el? Nu, n-avea de gând.

Privirea pe care i-o aruncă Vic era atât de rece, încât își simți sângele înghețând în vene. Bărbatul își strânse pumnii, punând apoi mâinile în buzunar și îndreptându-se de spate. Da, e furios, își spuse ea, cu un amestec de mulțumire și teamă. Foarte furios.

Tăcerea care urmă era grea, iar privirea lui înghețată greu de suportat.

– Nu înțeleg ce joc faci, spuse el încet, dar te avertizez. Mai bine te oprești, înainte să-ți pară foarte rău.

Cuvintele erau rostite pe un ton calm, dar amenințător și nu-și ratară ținta. Încremenită și speriată, Amy rămase să privească după el, cum se îndepărtează cu pași mari.

Se întoarse la grupul de prieteni de sub copac, încercând să pară bine dispusă, dar era foarte greu. Toată lumea se simțea foarte bine, dar ea nu-și găsea locul. Peste câtva timp li se alătură și Vic, care o privea calm și detașat. Furia îi dispăruse cu totul, dar dintr-un motiv pe care nu-l înțelegea, calmul și indiferența lui o dureau mai tare.

Fără să mai poată îndura, se ridică și plecă. Nu putea îndura schimburi de priviri. Intră în casă și căută baia. Era într-adevăr o casă mică, așa cum spusese Tanya. Ușile care dădeau spre hol erau deschise, așa că văzu un dormitor, care bănuia că era al lui Vic și încă unul, pe patul căruia era întins un sac de dormit. Văzu dintr-o privire o pereche de blugi pe un scaun, sandale lângă pat, un rucsac roșu. Erau ale Tanyei. Simți cum i se oprește respirația.

Baia era foarte albă, foarte curată. Când deschise robinetele, curgea și apa caldă și cea rece. Da, era într-adevăr o întorcere la lux, așa cum glumiseră fetele.

Când ajunse din nou afară, făcu o plimbare în jurul casei, fără să-și găsească locul. Se întreba de ce se simte atât de neliniștită și agitată, de parcă urma să se întâmple ceva, despre care n-avea nici o idee.

Ajungând la un colț al casei, descoperi în stânga un lan mare de cereale, în care lucrau două femei. Era foarte cald, iar ele erau transpirate și obosite. Se apropie curioasă de ele, observându-le hainele și uneltele ciudate. Când ajunse lângă ele, le salută. Răspunseră imediat, plecând capetele cu sfială. Le întrebă dacă poate face ceva pentru ele, iar cea mai tânără, care părea să știe puțină engleză, ceru niște apă.

– Desigur, spuse ea, apoi se îndreptă spre locul unde se afla bucătăria. Luă o sticlă de apă și un platou cu mâncare, spunându-și că trebuie să fie înfometate după o muncă atât de istovitoare.

Fu încântată de privirile lor recunoscătoare, când le aduse apa și mâncarea, dar se retrase repede, dându-și seama că prezența ei le-ar fi jenat. Se retrăgea cu spatele, aruncându-le un ultim zâmbet, când drumul îi fu blocat de o siluetă impresionantă. Era Vic.

– Ce se întâmplă aici? întrebă el suspicios.

Imediat, așa cum se întâmpla în ultimul timp, se simți cuprinsă de furie și replică, înainte chiar să-și dea seama:

– Aceste femei mi-ai cerut apă și mi-am permis să le dau și niște mâncare. Am comis din nou vreo crimă?

Oare ce se întâmplă cu mine de reacționez atât de violent? se întrebă ea, conștientă de impactul cuvintelor asupra lui. Bărbatul strânse dinții, făcu un pas spre ea și o prinse de umeri. Înspăimântată, rămase nemișcată, privindu-l în ochi. Aceștia erau cenușii și înghețați. Era foarte aproape de ea și putea să-i simtă căldura corpului, să miroasă ușorul parfum al pielii lui. Se înfioră.

Degetele lui de fier îi strângeau umerii, iar figura lui întunecată lăsa să se ghicească starea de frustrare și disperare care-l cuprinsese.

– Amy, spuse el cu voce joasă, amenințătoare. Încetează!

Pentru a doua oară în această după-amiază, o lăsă încremenită și se îndepărtă cu pași mari. Amy rămase privind spatele lui puternic. Ei, părea că-i reușise. Dacă tot nu putea să-l facă s-o iubească, măcar putea să-l scoată din minți. Victoria asta era amară și nu-i producea nici o bucurie.

Se întoarse încet spre grădina unde avea loc petrecerea, constatând că începuse să se lase seara. De undeva se auzea o chitară și vocea frumoasă a unei tinere cântând. Știu înainte s-o vadă că era Tanya. Da, poate și să cânte? se întrebă ea cu ironie. Încă un punct pentru ea. Acceptă un pahar de vin, pe care îl bău repede și mai ceru

unul. Unde era Vic? Dar îi păsa unde e? Probabil că intrase înăuntru, cu o parte dintre invitați. Era vizibil fumul de la șemineu, ceea ce însemna că făcuseră un foc. Se înfioră, simțind abia acum răcoarea serii africane. Mai bău un pahar de vin, care o mai încălzi puțin, apoi observă că nu mai cânta Tanya, ci o voce masculină. Melodia era lină, romantică, vorbind despre dragoste.

Dragostea. Era peste tot, nu? Nu putea scăpa nicăieri de ea. Bunny stătea lângă Jerry, foarte aproape, corpurile lor atingându-se. Amy sări brusc în picioare, clătinându-se puțin. Nu mai suporta, așa că trebuia să facă mișcare sau ceva folositor. Luă un platou de farfurii murdare, cu gândul să le ducă în bucătărie. Măcar să facă un lucru folositor. Clătinându-se sub greutatea vaselor, merse pe holul întunecat spre bucătărie, a cărei ușă era deschisă, iar lumina aprinsă. Când păși pe prag, îi văzu. Vic și Tanya se sărutau, printre mormanele de farfurii murdare.

Se întoarse atât de repede pe călcâie, încât aproape scăpă farfuriile. Le strânse repede la piept, apoi le puse cu grijă jos. Alergă imediat afară, în întunericul protector al nopții. Respiră adânc de două ori pentru a se calma, apoi se întoarse în casă, intrând în sufragerie.

Nu voia să gândească sau să simtă ceva, ci doar să uite, așa că vinul era cea mai bună soluție. Câțiva oameni plecaseră deja, iar restul stăteau de vorbă în fața șemineului, spunând glume. După încă două pahare, observă că și Vic se alăturase grupului din fața șemineului, dar Tanya nu se vedea nicăieri. Ghemuită într-un colț, continuă să bea. Vederea lui Vic n-o mai deranja, pentru că nu era decât o imagine încețoșată, ca a restului persoanelor din încăpere. Conversația părea să n-aibă nici un sens și o făcea să râdă. Oare cât timp trecuse? Când ridică privirea, nu mai erau decât două persoane în încăpere. Poate că stăteau peste noapte. Se ridică cu greu, se duse la baie și se spălă pe față și pe mâini. Picioarele abia păreau s-o țină, așa că se întrebă cât vin putuse oare să bea. N-avea de unde să știe, dar părea să fi fost destul

de mult. N-o să ajung acasă, își spuse ea. Se simțea ceva mai bine, așa că ieși pe ușa băii și se îndreptă spre bucătărie. Trecând prin fața camerei de oaspeți, descoperi că era goală. Nu mai era nici sacul de dormit, nu mai erau nici hainele. Probabil că s-a mutat deja la Vic, ridică ea din umeri. Ajunsă la bucătărie, puse apă într-un ibric pe care îl așeză pe foc. În acea clipă, auzi o voce din spatele ei:

– Așadar, aici erai, spuse Vic.

– Aici eram, dădu ea din cap, zâmbind, în timp ce încerca să aprindă focul la aragaz, dar abia al treilea chibrit luă foc. Îmi fac o cafea. Cu permisiunea ta, desigur.

El nu răspunse nimic, dar probabil că nu era nimic de spus. O urmări cu privirea, iar ea se strădui să-și păstreze echilibrul și să-și amintească de ce venise în bucătărie. A, da. Voia să facă o cafea.

– Unde e cafeaua? Nu cunosc această bucătărie.

– Aici, îi intinse el o cutie. Va trebui să te mulțumești cu instant, dar oricum nu cred că mai simți diferența.

– Ce diferență?

– Nu mai contează, murmură Vic, care decise să se ocupe el de problema cafelei.

Dar cine se credea? Își imagina că ea nu poate face o cafea? Când îi luă linguriță din mână, Amy protestă imediat:

– Pot să-mi fac și singură cafeaua!

Voise să pară autoritară și sigură de ea, dar vocea îi sunase ca unei fetițe răsfățate. Era evident că el nu părea deloc impresionat. Dimpotrivă, o privi cu atenție din cap până în picioare, apoi clătină din cap.

– Ești beată, spuse el cu dezgust.

Tânăra încercă să-și păstreze echilibrul și își îndreptă umerii cu mândrie.

– Și ce? Vrei cumva să profiți?

Nu-i venea să creadă că rostise aceste cuvinte.

Vic făcu un pas spre ea, cu ochii sclipind de mânie.

– Ah, blestemată să fii! mârâi el printre dinți.

Încercă să se retragă din fața lui, dar o prinse între corpul lui și perete.

– Nu! Te rog, nu…

– Oh, ba da!

O trase în brațe și o sărută cu violență. Atingerea lui o trezi imediat, mai rapid decât orice cafea. Încercă să-l respingă, dar era prea puternic. O împinse spre dormitorul lui, trântind ușa în spatele lor.

– Te rog, șopti ea, văzându-i mânia din priviri. Vic, te rog, nu!

Bărbatul nu se obosi să răspundă, ci o trase spre el , începând s-o dezbrace. În câteva secunde, era goală în brațele lui. O ridică apoi și o duse spre pat. Începu să arunce hainele de pe el pe podea. Privirea lui dură o ținea captivă.

– Unde e restul lumii? șopti ea într-un târziu, când reuși să vorbească.

– Au plecat cu toții.

– Dar Tanya…

– Nici ea nu e aici, râse el cu răceală. Ai calculat greșit, nu-i așa?

Brusc, miraculos, mânia o eliberă din teroarea care o împiedica să se miște și se ridică în pat.

– Să nu cumva să îndrăznești! strigă ea. Să nu îndrăznești, că o să țip!

– Te rog, ridică el din umeri. Nu cred că te va auzi cineva. Tu ai cerut-o, așa că nu mai protesta, adăugă cu răceală, aruncându-și pantalonii într-un colț.

Capitolul 9

Amy privi în jur, dar nu era nici o cale de scăpare. Vic era ca un animal sălbatic, care urma să se arunce asupra prăzii. Tânăra își ascunse ochii cu mâna, incapabilă să mai suporte sălbăticia din privirea lui. El se apropie și o forță să coboare brațele

– Să nu-mi spui că-ți e teamă, o ironiză el, pentru că nu e decât vina ta. Meriți tot ce urmează să ți se întâmple.

– Merit? Asta spune totul, nu? se răsti ea. Ce ai de gând? Planifici să mă torturezi? Să mă faci să te implor? Să mă forțezi?

Spre surprinderea ei, el începu să râdă, iar furia păru să i se mai risipească.

– Nu, spuse el încet. Voi face dragoste cu tine.

– Dragoste? Asta numești tu dragoste? Cuvântul potrivit este viol!

Încercă să scape, dar corpul lui era prea puternic.

– Oh, nu. Vom face dragoste, amândoi. Dragoste pasionată, șopti el, atingându-i părul cu degetele calde. Ar fi trebuit să se întâmple de mult…

Furia dispăruse de pe figura, din vocea lui.

Amy se simți cuprinsă de panică. Știa că nu poate rezista blândeței și tandreței lui. Dacă încerca să o forțeze, ar fi mai ușor. Dar dacă o va seduce cu tandrețea, n-are nici o scăpare.

– Crezi că mă poți obliga să consimt? Așa te crezi de irezistibil?

– Așa sunt.

Câtă aroganță! Dar avea dreptate, desigur. Pentru o vreme, poate ar putea să-i reziste. Dar nu foarte mult timp.

– O să-ți arăt, șopti el, aplecându-se spre ea și sărutând-o încet, chinuitor de blând. Gândurile ei războinice se risipiră imediat. Să-i simtă corpul lipit de al ei, să-i vadă privirea copleșită de pasiune, era un chin îngrozitor de dulce. Săruturile lui cădeau ca o ploaie pe corpul ei cald.

– Amy, șopti el, cu buzele lipite de pielea ei, ești atât de dulce… Te vreau atât de mult… te doresc…

Respirația lui îi mângâia pielea, făcând-o să se înfioare. Se agăță de el, conștientă doar de prezența și mângâierile care o copleșeau de dorință.

– Cum ți se pare? întrebă el în șoaptă. Ți se pare viol?

Vocea lui o tachina ușor, dar impactul cuvintelor fu asemănător cu al unei găleți de apă rece. Îngheță în brațele lui, fără să poată spune nimic, dar suspinând.

– Dumnezeule, Amy, ce-ai pățit?

– Ce-am pățit? întrebă ea, cuprinsă din nou de furie. Ce-ai pățit tu? Ce crezi că faci?

– Credeam că facem dragoste.

– Dragoste? N-a fost niciodată vorba despre dragoste! Nu vrei decât să te răzbuni pe mine, să mă seduci și să dovedești că ai putere. Foarte bine, acum știi! Sunt la fel de slabă ca orice femeie. Ești bun, nu-i așa? Un adevărat maestru!

Începu să plângă cu hohote, iar el o privea uimit, fără să facă nici o mișcare.

– Acum știi! repetă ea. Nu mă pot abține, așa că… așa că n-ai decât să faci ce vrei, dar nu amesteca dragostea cu asta!

Urmă o clipă de tăcere, în care bărbatul o cântări cu privirea.

– Nu, mulțumesc! O să refuz, spuse el.

– Bine, atunci lasă-mă să plec.

Furia îl cuprinsese din nou, dar nu mai era ca data trecută. Acum era rece, dură și controlată.

– Îmbracă-te, îi ordonă el, apoi se îndreptă spre ușă, fără să se îmbrace.

Unde se ducea? După un timp, auzi apa la baie. Făcea un duș? Probabil unul rece.

Se ridică cu greu din pat și se îmbrăcă, încercând să-și caute sandalele. Se simțea amețită, fără să-și aducă aminte cum ajunsese în dormitor și unde își lăsase încălțămintea. Se învârti prin cameră, până când privirea îi fu atrasă de un tablou de pe perete. Era cel pe care i-l făcuse cadou de ziua lui. Gândul că-l luase cu el și că-l agățase în dormitor era tulburător.

– N-ai terminat încă? răsună vocea lui din prag.

Era rece și nerăbdătoare. Ea tresări, trecându-și degetele prin păr.

– Nu-mi găsesc sandalele…

– Sunt cumva albe? Sunt lângă șemineu.

Vic aruncă prosopul pe care-l avea în jurul șoldurilor, apoi se întinse să-și ia hainele. Nu părea deranjat de prezența ei, dar nu avea nici un motiv. Era perfect, ca o statuie greacă, iar Amy nu-și putea lua ochii de la el. Îl privi lung, dorindu-și să fie din nou în brațele lui, să-i simtă atingerea. Dar el era îndepărtat, rece și străin.

– E prea târziu, iubito, spuse bărbatul încet, iar ea înțelese că-i citise regretul în priviri.

Umilită, plecă privirea spre pământ, simțind lacrimile care i se rostogoleau pe obraji.

– Du-te și fă o cafea, comandă el, cu voce dură.

Se ridică, de parcă ar fi fost hipnotizată și se îndreptă spre sufragerie. Își găsi sandalele și ieși în noapte. N-avea nevoie de cafea, ci voia doar să ajungă acasă. Dar abia făcuse câțiva pași, când ușa se deschise în spatele ei, iar Vic o prinse din doi pași, trăgând-o înapoi.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce crezi că faci?

N-avea energie să lupte cu el, sau să se certe.

– Răspunde-mi!

– Mă duceam acasă, șopti ea.

– Vrei să te duci pe jos? La ora unu noaptea? Ai înnebunit?

Ea ridică din umeri. Putea să strige cât voia la ea, nu mai avea nici o importanță.

– Nu înțeleg de ce nu? E aproape și știu drumul…

Plecă privirea spre pământ, simțind din nou lacrimi pe obraji. De ce mai plâng? se întrebă singură. Nu mai am de ce, sunt moartă în interior.

Vic îi prinse bărbia în palmă, ridicând-o spre el.

– De ce naiba plângi? Ce mai vrei? De ce-mi faci asta? continuă să o întrebe, prinzând-o de braț și scuturând-o cu violență. De ce? Ai venit aici ca să mă chinui? E un fel de pedeapsă?

– Pedeapsă? șopti ea nedumerită. Pentru ce?

– Pentru că te-am părăsit.

Dură o vreme până reuși să înțeleagă sensul cuvintelor lui, dar interpretarea lui o luă prin surprindere. Uluită, clătină din cap.

– Nu. Am știu de la început că vei pleca. Nu era… nu aveam un angajament.

– Așa e. Știi de ce?

– Din cauze evidente, ridică ea din umeri cu amărăciune. Nu mă iubeai.

Îl privi în ochi, iar el îi dădu drumul.

– Te înșeli, Amy, clătină el din cap. Te-am iubit foarte mult. Te-am iubit mai mult decât pe oricine în viața mea.

Era ușor de observat că folosise timpul trecut. Era mai rău decât orice își imaginase și ar fi dat orice să-l poată implora s-o iubească acum. Dar nu putea și, reținându-și cu greu lacrimile, îi întoarse spatele.

– Nu mi-ai spus niciodată…

– N-am putut, Amy… În viața mea urma să apară cea mai mare schimbare. Trebuia să mă adaptez la o schimbare radicală și n-ar fi fost cinstit să te oblig să te adaptezi și tu. Pentru mine, „te iubesc“ e mai

mult decât o expresie. Dar timpul schimbă totul, iar acum suntem într-o nouă situație, în alt timp și alt spațiu.

– Da, știu.

Nu mai era nimic de spus. Vic o iubise, dar renunțase la ea pentru o viață nouă, în care nu mai avea loc. O duse acasă, fără să mai vorbească despre acest subiect. Ajunsă la apartament, se strădui să treacă printre sacii de dormit întinși pe podea fără să lovească pe nimeni. Stătu ore în șir trează, gândindu-se la cuvintele lui Vic.

Te-am iubit mai mult decât am iubit pe cineva vreodată. Poate că el vedea altfel dragostea, ceva care poate fi lăsat la o parte când nu mai este convenabil.

O durere de cap chinuitoare și o sete cumplită o obligară să se dea jos din pat destul de devreme. Cu toți oaspeții, micul dejun amenința să fie o problemă, dar Bunny rezolvă repede problema.

– Nu vă mișcați, Amy și cu mine vom pregăti micul dejun, iar voi veți face curățenie după.

În bucătărie, în timp ce pregăteau micul dejun, Bunny o întrebă:

– Te-ai simțit bine la petrecere? Mi s-a părut că te agiți ca un orfan…

– M-am simțit foarte bine, minți Amy. Dar sunt surprinsă că m-ai observat, pe mine sau orice altceva,

– Ce vrei să spui?

Amy râse.

– Ce-am observat eu despre tine, era că nu prea erai prezentă, într-un fel. Pluteai pe nori. N-am aflat despre tine și Jerry decât ieri.

– N-am încercat să ascundem, dar erai și tu preocupată…

– Așadar, căutarea a luat sfârșit? o întrerupse Amy, care nu voia să vorbească despre ea.

– Da, sper că da.

– Recunosc, e frumos, dar cum rămâne cu bogăția? Nu e decât profesor, n-o să-ți poată oferi tot ce-ți doreai.

– Ei, va moșteni o avere considerabilă, spuse Bunny cu gravitate. Tatăl lui e în afaceri cu petrol

– Cu petrol?

– Da, are o benzinărie.

Ambele femei izbucniră în râs.

– Îmi e teamă că nu va fi de-ajuns. Ce s-a întâmplat cu standardele tale atât de ridicate?

Bunny oftă.

– M-am îndrăgostit, dădu ea din cap. Nu poți să le ai pe toate. Uite ce primește el: sunt o gospodină îngrozitoare, am vreo zece kilograme în plus, iar nota de plată pentru dentist e suficientă pentru o călătorie pe lună.

– Oh, Bunny! Ești nebună!

– Ah, da. Și asta.

– Ești singură? auzi vocea Tanyei la ușă, câteva ore mai târziu.

Tânăra arăta cum n-o văzuse niciodată: palidă, cu cearcăne și umerii căzuți.

– Da, toată lumea a plecat. Intră, te rog.

Tanya intră și își lăsă rucsacul pe scaun. Încă întoarsă cu spatele, spuse încet:

– Vreau să vorbim, spuse ea cu o voce ciudată.

– Bine, răspunse Amy, fără să știe ce să spună.

Tânăra se întoarse spre ea.

– Îți aduci aminte că m-ai întrebat dacă sunt îndrăgostită de Vic?

– Da.

– Pot să te întreb același lucru?

Amy o privi cu atenție, iar mâinile i se încleștară în poală.

– Amy, ești îndrăgostită de Vic?

– Da, răspunse ea, privind spre fereastră.

– Ești de mai mult timp, nu-i așa?

– Da.

Se priviră o clipă, cu cărțile pe masă și secretele scoase la iveală.

– Amy, voiam să-ți spun… șopti ea, respirând adânc și privind în tavan, făcând încercări disperate să nu plângă. Voiam să-ți spun că nu e nimic între mine și Vic.

– Dar ai spus că-l iubești! reuși să întrebe Amy, deși vocea îi pierise.

– Da, dar el nu mă iubește.

Tânăra își încleștase pumnii, iar lacrimile începuseră să-i curgă pe obraz.

– Dar cum poți fi sigură? șopti Amy.

Tanya zâmbi ironic.

– Pentru că mi-a spus… N-am vrut niciodată să stau în calea ta, Amy. Dar n-am știut despre tine. Da, am început să bănuiesc în clipa în care te-am cunoscut, dar mi-ai spus că sunteți doar prieteni. Iar eu am visat, am sperat… M-am convins că are nevoie de mine…

Amy ar fi vrut să spună ceva, dar nu știa ce.

– Nu mă privi așa, Amy, nu trebuie să-ți fie milă de mine. Nu e prima oară când mă îndrăgostesc de cineva nepotrivit…

– Dar de ce-mi spui toate acestea? reuși Amy să întrebe.

– Pentru că am început să observ diverse lucruri și să mă întreb dacă are legătură cu mine. Când m-ai întrebat dacă sunt îndrăgostită de el, am înțeles cu adevărat. Așa că nu-ți face probleme. Nu e îndrăgostit de mine, deși mi-aș dori să fie.

– Dar mai stați împreună din când în când… la tine sau la el.

– Da, uneori are treabă prin zonă și n-a găsit loc de cazare. I-am oferit un ajutor. Chiar dacă nu crezi, tot ce-am făcut a fost să jucăm cărți…

– Dar aseară v-am văzut… murmură Amy.

– Băusem prea mult… eram disperată. M-am aruncat asupra lui, râse ea cu autoironie, chiar dacă ochii îi erau în lacrimi. S-a desprins încet, m-a luat de mână și m-a dus în cameră, unde mi-a vorbit cu blândețe. Asta a fost tot.

Abia acum înțelegea Amy de ce toată lumea spunea despre Tanya că are o inimă de aur. Instinctiv, o îmbrățișă.

– Îți mulțumesc pentru că mi-ai spus.

Tânăra zâmbi cu tristețe, dar și cu afecțiune.

– Îmi pare bine că ți-am spus. Îmi placi și nu vreau să-ți fac rău. Nu-ți face probleme pentru mine, o să supraviețuiesc.

***

Amy era prea obosită să mai gândească rațional. Era abia trei după-amiază, dar după încă o noapte de nesomn, nu se mai putea ține pe picioare. Se târî spre camera ei și se aruncă pe pat. Avusese o săptămână ciudată, fără nici un semn de la Vic, dar în care se gândise zi și noapte la el. Făcuse plimbări, ieșise în speranța că va da peste el, dar nu era nicăieri. Bunny o certase, cerându-i să facă măcar o activitate, să nu se mai agite, dar nimic n-o atrăgea.

Singura distragere veni din partea lui Mike, care o invită la cină, unde se simți foarte bine. Avea ocazia să se mai gândească și la altceva. Când veni a doua zi la școală cu Ricky, bărbatul o rugă să bea un pahar la o terasă din apropiere. Părea preocupat de ceva.

– Care e problema? întrebă ea.

– Îți vine să crezi, după o cină luată în oraș, deja au început bârfele despre noi.

– A, nu mă miră, ridică ea din umeri. E un oraș mic, iar bârfele se răspândesc repede.

– Te deranjează? o întrebă el îngrijorat.

– Viața mea e ruinată, iar reputația pătată pe veci, râse ea.

– Dar nu e totul pierdut, din moment ce mai ai sănătatea și o conștiință curată, intră și el în joc.

– De fapt, dacă stau să mă gândesc, mă deranjează un pic. Dar soția ta? Ce spune despre asta?

– I-am scris despre tine, despre petrecere și invitația la cină. Oricum, nu e tipul suspicios, care să vină a doua zi cu avocatul și să ceară divorțul.

– În acest caz, e mai bine să ignorăm bârfele. Când vine soția ta în oraș, vă invit pe amândoi la cină și pun un anunț, să vadă toată lumea. Să vedem ce vor mai spune atunci.

Mike începu să râdă.

– Ești grozavă, să știi.

Nu era foarte încântată de toată această poveste, iar la gândul că va ajunge la urechile lui Vic, era de-a dreptul nemulțumită. Știindu-l pe Vic, probabil că va veni ca o furtună să ceară adevărul.

Avusese dreptate doar parțial, pentru că nu era ca o furtună, ci era foarte calm și liniștit. La vederea lui, inima i se urcă în gât. Oh, Doamne, îl iubesc atât de mult!

– Ce zici despre cină? întrebă el. Sau ai mâncat deja?

– Nu. Bunny nu e acasă, așa că mă gândeam să mă mulțumesc cu un sandviș.

– Bine, în acest caz ieșim împreună. Să mergem.

Amy aruncă o privire la puloverul și blugii ei vechi.

– Lasă-mă să mă schimb.

El o prinse de cot.

– Nu e nevoie, nu mergem la Outspan.

Acesta era locul în care fusese împreună cu Mike, ceea ce însemna că era la curent cu tot ce se vorbea despre ei.

– O să mergem pe jos, adăugă el, fără să mai explice ceva.

O conduse pe străzi înguste într-un restaurant micuț, cu mobilă puțină. Scaunul scârțâi periculos în clipa în care Vic se așeză, dar păru să reziste.

Imediat, un chelner veni să ia comanda.

– Vrei bere sau Coca Cola? întrebă Vic.

– Coca Cola.

Chelnerul se retrase, iar ei rămaseră singuri.

– Ce-ai mai făcut? întrebă el.

– Bine, răspunse ea automat.

– Ai mai pictat?

– Da, dar nu sunt tablouri reușite. N-am putut să mă concentrez suficient.

– Din vina lui Mike Saunders?

– Nu!

Chelnerul le aduse băuturile, iar Vic își bău berea dintr-o înghițitură.

– Ai ieșit cu el, nu-i așa?

Venise și vestita întrebare.

– De aceea ai vrut să ieșim? Ca să-mi ții o predică despre lipsa de morală a vieții mele sociale? Dar de ce te mai obosești? De ce îți pasă?

El ridică din umeri.

– Mă întreb și eu același lucru. Poate că într-o zi, impulsivitatea ta o să te împingă să faci ceva incredibil de stupid, iar eu voi fi acolo să adun resturile.

Furia aproape o lăsă fără voce.

– Dar ce te face să crezi că te vreau în preajma mea? întrebă ea, cu vădit dispreț.

– Nu știu.

Replica lui simplă o luă prin surprindere. După ce le fu adusă mâncarea, foarte multă și gustoasă, el o întrebă din nou:

– Ai ieșit cu Mike?

Amy își încleștă dinții.

– Da. Să înțeleg că ai obiecții?

– E însurat, Amy.

Vocea lui era calmă și liniștită.

– Știu.

Nu mai adăugă nimic, lăsându-l să gândească ce vrea.

– Amy, întrebă el după o pauză, de ce faci asta? De ce ieși cu Mike?

– De ce? Pentru că îmi place. Pentru că vreau, iar el e singur…

Oh, Doamne! De ce spusese asta? Acum o să se enerveze.

Spre surprinderea ei, nu se enervă.

– Dar tu ești singură?

Rămase o clipă privind în farfurie, apoi răspunse cu calm și simplitate:

– Da.

Vic se întinse peste masă și-i luă mâna

– Amy, de ce faci asta? Nu va duce la nimic bun. Ce s-a întâmplat cu fata pe care o știam? N-ai fi atins un bărbat căsătorit nici într-o mie de ani.

Atingerea lui era ca o arsură pe pielea ei, așa că-și retrase repede mâna.

– Nu e nimic între noi. Am ieșit de două ori doar ca să vorbim, în special despre fiul lui.

Vocea ei calmă arăta că nu încerca să se justifice, ci pur și simplu prezenta niște fapte.

El nu spuse nimic, ci rămase absorbit în gânduri. Amy lăsă jos furculița.

– Nu mă crezi, nu-i așa?

Privirea lui o fixă cu intensitate.

– Te cred.

– În acest caz, la ce te gândești?

– Chiar vrei să știi?

– Da.

– Mă gândesc la cât de mult te-ai schimbat. Aș vrea să fii din nou persoana pe care am cunoscut-o acasă, care mă asculta și mă înțelegea. Ce s-a întâmplat, Amy?

Nu m-am schimbat eu, tu te-ai schimbat, dar încă te iubesc. Ar fi vrut să-i strige aceste cuvinte, dar nu avea curaj.

– Nu m-am schimbat.

– Ba da. Nu te mai înțeleg.

Părea aproape supărat. Sau era altceva la mijloc? Mânca aproape cu înverșunare, iar ea abia se atinsese de mâncarea ei.

– De ce nu mănânci? E bun. Nu e nimic în neregulă cu această mâncare.

Frustrarea o făcu să se revolte.

– Știu că nu e nimic în neregulă cu mâncarea! Aș vrea să nu mai spui aceste lucruri!

El păru uimit.

– Ce lucruri?

– De când am venit, mă tratezi de parcă îți imaginezi că nu-mi place nimic aici, de parcă aș face totul greșit. Parcă mă învinovățești că nu știu sau nu înțeleg nimic.

Bărbatul părea surprins cu adevărat.

– Așa am făcut?

– Da! Știu că am făcut greșeli, dar e firesc, nu-i așa? Doar nu te aștepți să știu totul despre un loc pe care nu l-am mai văzut niciodată! Nu e necesar să mă faci să mă simt atât de stupidă și nelalocul meu! Dar nu știu de ce crezi că nu-mi place nimic de aici. Doar nu mi-am imaginat că voi găsi aceleași lucruri ca în America. Și nu-mi pasă de aceste lucruri. Nu de aceea am venit și puteam oricând să mă întorc. Dar am ales să rămân…

Vic îi luă din nou mâna, încercând s-o liniștească.

– Nu sunt singura care s-a schimbat. Mi-ai părut un străin în clipa în care te-am văzut…

– Știam că o să mă schimb, comentă el. Nimeni nu vine aici, trăiește viața pe care o duc eu și rămâne neschimbat. Știam că se va întâmpla. De asta am venit…

Se întrerupse, căzând pe gânduri.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Amy aproape în șoaptă.

– A trebuit să plec, Amy.

– Știu, am înțeles.

– Într-adevăr?

– Da. Doar am vorbit despre acest lucru. Nu erai mulțumit de viața ta și ai vrut să faci un lucru care să conteze cu adevărat.

Iar eu aș fi vrut să fiu parte din această schimbare, completă ea în gând. Numai că m-ai lăsat în urmă.

– Poate că am făcut o greșeală, spuse el cu atâta amărăciune, încât pentru o clipă nu putu decât să-l privească uimită.

– Nu înțeleg.

– Te-am iubit, Amy, iar când am venit aici, mi-ai lipsit foarte mult. Voiam să fii cu mine, așa că am pus la punct o strategie să te chem. Aveam planuri, dar totul s-a prăbușit în clipa în care ai apărut din senin.

Nu știa ce să răspundă și totul părea fără sens. Dar el părea să nu aștepte vreun răspuns, ci se ridică să plece.

– Plătesc eu, propuse ea brusc.

– Dar eu te-am invitat. De ce să plătești?

– Pentru că vreau. Și pentru că acum am mai mulți bani decât tine.

El începu să râdă, iar Amy zâmbi și ea:

– Nu credeam că voi spune vreodată așa ceva.

– Cred și eu. Foarte bine, bogătașo. N-ai decât să plătești. Eu sunt oricum pentru egalitatea dintre sexe.

Afară se întunecase deja, iar ei se plimbară o vreme tăcuți.

– Știi, Amy, continuă el de unde se oprise, planificam să-ți scriu și să te pregătesc. Să te anunț că nu cred că mă voi întoarce curând în America, să-ți explic ce înseamnă pentru mine ce fac aici. Speram că mă iubești destul de mult ca să vrei să riști, să vii aici, să ne căsătorim…

Copleșit de emoție, se opri, prinzând-o de mână.

– Apoi ai venit din senin și am intrat în panică. Nu te pregătisem, n-aveam o casă decentă… Îmi era teamă că a doua zi vei dori să pleci.

– Dar n-a fost așa!

– Nu, doar că mi-ai spus că ești aici în vacanță!

Ajunseseră deja în fața apartamentului, iar Amy observă lumina din sufragerie.

– Bunny e acasă, constată ea cu voce tare.

Vic aruncă o privire spre casă, apoi îi luă mâinile.

– Amy, vino te rog la mine acasă. Trebuie să stăm de vorbă. Nu putem continua așa.

Se întreba dacă explicațiile aveau puterea să repare prăpastia dintre ei, iar el o rugă din nou. Ca hipnotozată de privirea și tonul lui, dădu din cap, urmându-l fără alt gest.

Merseră în tăcere, dar întunericul din mintea ei începuse să se risipească.

Incă mă iubește, își spuse ea, sigură de ceea ce inima îi spunea. Totul în ea se încălzea la căldura acestei descoperiri, la flacăra iubirii care o copleșea. Era firesc să murmure, atingându-i mâna:

– Te iubesc atât de mult!

– Știu, spuse el cu blândețe. Și eu te iubesc. Te-am iubit și te voi iubi mereu.

Se îmbrățișară în întuneric, siguri de sentimentele și lumina dragostei lor.

– Amy, șopti Vic, am ceva pentru tine. Îl păstrez de mult, așteptând cel mai potrivit moment.

În lumina argintie a lunii, cercul de aur strălucea, minunat în simplitatea lui.

– Este un simbol a ceea ce-ți ofer: o viață simplă, dar solidă și sinceră. Nu sunt străluciri efemere, fără sens, nici podoabe goale de conținut. Numai sentimente reale. Te iubesc, Amy. Vrei să fii mereu alături de mine? Vrei să accepți acest inel?

Copleșită, cu ochii în lacrimi, dădu din cap, incapabilă să vorbească și își puse inelul pe deget. Când o strânse puternic în brațe, nimic nu mai conta decât dragostea lor, puritatea și sinceritatea acestui sentiment care îi lega pentru vecie.

Sfârșit